

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 92

Dimecres, 26 de juny de 2002

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessions plenàries núm. 62 i 63, primera reunió

Í N D E X

Sessió núm. 62

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats Sra. Teresa Capilla i Pujol (tram. 234-00014/06), Sr. Josep Antoni Duran i Lleida (tram. 234-00015/06) i Sra. Maria Carme Esplugas i Martí (tram. 234-00016/06) (p. 3)

Sessió núm. 63.1

Declaració

institucional amb motiu del Dia Mundial del Refugiat (p. 5)

Declaració

institucional amb motiu de la celebració del vint-i-cinquè aniversari de les primeres eleccions democràtiques del 15 de juny de 1977 (p. 5)

Projecte de llei

de confraries de pescadors de Catalunya (tram. 200-00044/06) (p. 5)

Projecte de llei

de drets reals de garantia (tram. 200-00058/06) (p. 17)

Proposició de llei

de setena modificació de la Llei 8/1987, de 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya (tram. 202-00162/06) (p. 25)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre com valora la situació política actual (tram. 317-00456/06) (p. 37)

al president de la Generalitat sobre les prioritats del Govern i les aliances per a fer-les possibles (tram. 317-00458/06) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre quines són actualment les iniciatives més importants del Govern (tram. 317-00462/06) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre el desenvolupament urbanístic i l'equilibri territorial de la Vall d'Aran (tram. 317-00465/06) (p. 40)

→

al president de la Generalitat sobre si considera que té garantit el suport parlamentari majoritari al Parlament (tram. 317-00467/06) (p. 41)

al Consell Executiu sobre les mesures aplicades pel Departament d'Indústria, Comerç i Turisme per al millorament de les instal·lacions i les infraestructures energètiques a les comarques nord-orientals (tram. 310-00412/06) i sobre els incompliments de calendari en la nova construcció del centre d'ensenyament infantil primari Joan Miró, de Badalona (Barcelonès) (tram. 310-00305/06) (retirades) (p. 42)

al Consell Executiu sobre si algun o alguns exconsellers de Justícia han cobrat del Departament després d'haver cessat (tram. 310-00282/06) (p. 42)

al Consell Executiu sobre les quantitats cobrades per exconsellers de Justícia que han elaborat informes o altres treballs per a aquest Departament (tram. 310-00283/06) (p. 43)

al Consell Executiu sobre els conceptes pels quals han cobrat exconsellers de Justícia que han elaborat informes o altres treballs per a aquest Departament (tram. 310-00284/06) (p. 43)

al Consell Executiu sobre el fet que exconsellers i altres exalts càrrecs de l'Administració continuïn treballant i essent retribuïts pels departaments després d'haver cessat el càrrec (tram. 310-00285/06) (p. 44)

al Consell Executiu sobre la data d'entrada en vigor del decret d'instal·lació d'antenes de telefonia mòbil elaborat pel Departament de Medi Ambient (tram. 310-00294/06) i sobre el motiu de la manca d'entrada en vigor del decret d'instal·lació d'antenes de telefonia mòbil elaborat pel Departament de Medi Ambient (tram.310-00295/06) (p. 45)

al Consell Executiu sobre els incompliments en la construcció de centres docents públics (tram. 310-00304/06) (p. 47)

al Consell Executiu sobre la subvenció atorgada per a l'espectacle de dansa *Catalunya 1000 anys +* (tram. 310-00308/06) (p. 48)

Preses en consideració

de la Proposició de Llei de modificació de l'apartat 4 de l'article 20 de la Llei 6/1987, del 4 d'abril, de l'organització comarcal de Catalunya (tram. 202-00016/06) (p. 49)

Preses en consideració

de la Proposició de Llei de modificació de l'article 20 de la Llei 6/1987, del 4 d'abril, sobre l'organització comarcal de Catalunya amb la inclusió de l'apartat 3 bis (tram. 202-00104/06) i de la Proposició de Llei de modificació de la Llei 6/1987, de 4 d'abril, de l'organització comarcal de Catalunya (tram. 202-00130/06) (p. 50)

Preses en consideració

de la Proposició de Llei de modificació de la Llei 6/1987, del 4 d'abril, de l'organització comarcal de Catalunya (tram. 202-00118/06) (p. 52)

Preses en consideració

de la Proposició de Llei d'organització comarcal de Catalunya (tram. 202-00142/06) (p. 54)

Interpел·lació

al Consell Executiu sobre la política energètica, especialment pel que fa a l'energia eòlica (tram. 300-00883/06) (p. 58)

Interpел·lació

al Consell Executiu sobre els esports d'aventura, especialment pel que fa a la regulació i la formació dels professionals (tram. 300-00997/06) (p. 63)

Interpел·lació

al Consell Executiu sobre política mediambiental, especialment pel que fa a la qualitat de l'aigua del riu Ebre (tram. 300-00995/06) (p. 68)

Interpел·lació

al Consell Executiu sobre l'assetjament sexual en els llocs de treball (tram. 300-00177/06) (p. 73)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 63.1

La sessió s'obre a les deu del matí i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, pel lletrat major i pels lletrats Sr. Santaló i Burrull i Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei de confraries de pescadors de Catalunya (tram. 200-00044/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Text dictamen: BOPC, 314).
2. Projecte de llei de drets reals de garantia (tram. 200-00058/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Text dictamen: BOPC, 314).
3. Proposició de llei de setena modificació de la Llei 8/1987, de 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya (tram. 202-00162/06). Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Text dictamen: BOPC, 314 bis).
4. Projecte de llei de seguretat alimentària (tram. 200-00056/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Text dictamen: BOPC, 315).
5. Proposició de llei del Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 202-00089/06). Comissió de Política Social. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Text dictamen: BOPC, 315).
6. Proposició de llei de modificació de l'apartat 4 de l'article 20 de la Llei 6/1987, del 4 d'abril, de l'organització comarcal de Catalunya (tram. 202-00016/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació de la presa en consideració.
7. Proposició de llei de modificació de l'article 20 de la Llei 6/1987, del 4 d'abril, sobre l'organització comarcal de Catalunya amb la inclusió de l'apartat 3 bis (tram. 202-00104/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.
8. Proposició de llei de modificació de la Llei 6/1987, del 4 d'abril, de l'organització comarcal de Catalunya (tram. 202-00118/06). Grup Parlamentari Popular. Debat i votació de la presa en consideració.
9. Proposició de llei de modificació de la Llei 6/1987, de 4 d'abril, de l'organització comarcal de Catalunya (tram. 202-00130/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.
10. Proposició de llei d'organització comarcal de Catalunya (tram. 202-00142/06). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració.
11. Proposició de llei de modificació de la Llei 6/1987, del 4 d'abril, de l'organització comarcal de Catalunya (tram. 202-00149/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació de la presa en consideració.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre els esports d'aventura, especialment pel que fa a la regulació i la formació dels professionals (tram. 300-00997/06). Sr. Jordi Ausàs i Coll, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre l'assetjament sexual en els llocs de treball (tram. 300-00177/06). Sra. Carme Valls i Llobet, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre els viatges institucionals dels seus membres (tram. 300-00996/06). Sr. Daniel Sirera i Bellés, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació pel procediment d'urgència.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de relacions institucionals i de projecció de la institució (tram. 300-00234/06). Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre la política energètica a Catalunya (tram. 300-00358/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Substanciació.

17. Interpellació al Consell Executiu sobre la política energètica, especialment pel que fa a l'energia eòlica (tram. 300-00883/06). Sr. Xavier Vendrell i Segura, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

18. Interpellació al Consell Executiu sobre política mediambiental, especialment pel que fa a la qualitat de l'aigua del riu Ebre (tram. 300-00995/06). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

19. Interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció i l'extinció d'incendis (tram. 300-00156/06). Sr. Josep M. Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

20. Interpellació al Consell Executiu sobre la sinistralitat de la xarxa viària catalana (tram. 300-00186/06). Sr. Roberto Edgardo Labandera Ganachipi, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

21. Interpellació al Consell Executiu sobre la inseguretat ciutadana (tram. 300-00721/06). Sr. David Pérez Ibáñez, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

22. Interpellació al Consell Executiu sobre les necessitats de la xarxa viària catalana (tram. 300-00208/06). Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

23. Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei per la qual es modifica la Llei de 8 de juny de 1957, del Registre Civil (tram. 271-00014/06). Grups parlamentaris. Designació dels diputats.

24. Designació de tres membres del Consell de l'Audi visual de Catalunya (tram. 284-00013/06). Grups parlamentaris. Designació.

25. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els criteris de concessió de les llicències d'emissió als operadors de radiodifusió i televisió (tram. 302-00250/06). Sr. Ricard Fernández Deu, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, especialment pel que fa als concerts educatius (tram. 302-00251/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

27. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, amb especial referència als concerts educatius (tram. 302-00252/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació.

28. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge (tram. 302-00253/06). Sr. Josep M. Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

29. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de prevenció i atenció a la drogodependència (tram. 302-00254/06). Sr. Ernest Benach i Pascual, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

30. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el consum de drogues (tram. 302-00257/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació.

31. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de drogodependències (tram. 302-00258/06). Sr. Juan Manuel Jaime Ortea, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

32. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'increment del consum de drogues entre els joves (tram. 302-00260/06). Sra. M. Àngeles Esteller Ruedas, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

33. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les relacions laborals a Catalunya (tram. 302-00255/06). Sr. Josep Maria Rañé i Blasco, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

34. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el transport sanitari (tram. 302-00256/06). Sra. Núria Segú i Ferré, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

35. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política tecnològica i la societat del coneixement a Catalunya (tram. 302-00259/06). Sr. Pere Vigo i Sallent, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

36. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. Les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

Declaració institucional amb motiu del Dia Mundial del Refugiat

Declaració institucional amb motiu del Dia Mundial del Refugiat: «Per acord de l'Assemblea General de l'ONU, el 20 de juny de cada any es commemora el

Dia Mundial del Refugiat...» (*Remor de veus.*) Les senyores i els senyors diputats em van demanar que fés sim aquesta declaració institucional. Prego que s'escolti amb el degut respecte que exigeix la unanimitat de tots els membres de la cambra.

«Amb motiu d'aquesta diada, el Parlament de Catalunya vol expressar la seva solidaritat amb aquelles persones que es troben fora del seu país per por a ser perseguides per motius de raça, religió, nacionalitat, opinions polítiques o pertinença a un grup social determinat. Molt especialment, aquest any volem fer un esment especial a la fortalesa i a la tenacitat de les dones refugiades que, juntament amb els nens, constitueixen el 80% de la població refugiada.

»Palau del Parlament, 26 de juny de 2002.»

Declaració institucional amb motiu de la celebració del vint-i-cinquè aniversari de les primeres eleccions democràtiques del 15 de juny de 1977

Declaració institucional amb motiu de la celebració del vint-i-cinquè aniversari de les primeres eleccions democràtiques del 15 de juny de 1977: «El Parlament de Catalunya commemora solemnement el vint-i-cinquè aniversari de la celebració de les primeres eleccions de l'actual període democràtic, el 15 de juny de 1977. En aquella data històrica en què els ciutadans van ser cridats a les urnes per primer cop en molts anys, es van posar de manifest les esperances de llibertat que llavors es van obrir per a les generacions futures i els anhels de recuperació de les institucions d'autogovern dels catalans. El 15 de juny de 1977, els ciutadans van demostrar-se a ells mateixos i a la resta d'Europa i dels països democràtics que podien governar-se i posar els pilars d'un estat modern, capaç d'afrontar amb llibertat i democràcia els reptes de futur.

»La recuperació de les llibertats va permetre l'aprovació del nostre Estatut d'autonomia, i és de justícia recordar avui el que es diu en el seu preàmbul: "En aquesta hora solemne en què Catalunya recupera la seva llibertat, cal retre homenatge a tots els homes i dones que han contribuït a fer-lo possible".

»Aquesta commemoració ens ha d'esperonar a continuar treballant dia a dia per la llibertat, la justícia i la igualtat, valors superiors de la nostra vida col·lectiva, així com també pel desenvolupament del nostre autogovern.

»Palau del Parlament, 26 de juny de 2002.»

Moltes gràcies.

Projecte de llei de confraries de pescadors de Catalunya (tram. 200-00044/06)

El punt primer de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el Projecte de llei de confraries de pescadors de Catalunya. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part

del Consell Executiu, l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, senyor Josep Grau, que té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Josep Grau i Seris)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyors representants del sector, em plau presentar en nom del Govern aquest Projecte de llei de confraries de pescadors de Catalunya, un projecte de llei, a més a més, que s'emmarca dins del programa legislatiu del Govern en matèria agrària i pesquera per a aquesta legislatura. La mateixa Llei d'orientació agrària, aprovada l'any passat en aquest Parlament, o la Llei d'ordenació vitivinícola, aprovada en l'última sessió plenària, o la propera Llei de qualitat alimentària, que tindrà entrada en aquest Parlament les properes setmanes, o també la Llei de creació de l'Agència de Seguretat Alimentària, que més tard el meu col·lega conseller de Sanitat presentarà en el Parlament, formen part d'aquest capítol legislatiu en matèria agrària i pesquera, i també en matèria de seguretat. I avui, per tant, es veu a tràmit en el plenari la Llei de confraries de pescadors de Catalunya.

Voldria, abans de res, fer una petita reflexió sobre la importància del sector a casa nostra, un sector que aplega en aquest moment més de sis mil ocupats directes, amb més de divuit mil ocupats indirectes i amb mil cinc-cents embarcacions que surten cada dia a pescar a les nostres aigües, amb un volum de facturació i de captures de l'any 2001 de 122.780 euros, és a dir, 20.429 milions de pessetes, i, a més a més, amb una organització que tota ella gira entorn de les confraries de pescadors.

Aquestes són institucions amb una profunda tradició històrica, successors dels antics pòsits de pescadors i antigament d'altres associacions i gremis de pescadors i navegants. Aquesta estructura es remunta a casa nostra al segle XII: a la Carta pobla de Tortosa, que l'any 1149 Ramon Berenguer IV va concedir a aquesta ciutat, constava el gremi de pescadors de Sant Pere, que avui és la Confraria de Pescadors de Sant Pere de Tortosa - Sant Carles de la Ràpita, la més antiga de Catalunya. Avui, quasi nou-cents anys després, les trenta-una confraries de pescadors existents són d'importància cabdal per vertebrar el sector pesquer en el nostre país.

L'antiguitat d'aquest model associatiu, la permanència en el temps, la seva capacitat d'adaptació han estat un element fonamental perquè ara aquestes entitats continuïn essent un instrument vàlid tant per als professionals del sector, com també..., tant els pescadors, els armadors, i també –per què no?– pel mateix teixit econòmic i social del nostre litoral. Les confraries vertebraren el sector i, a més a més, són interlocutors davant de l'Administració. A Catalunya, a més a més, les confraries són els titulars de les llotges pesqueres en règim de concessió administrativa i, per tant, cobreixen també les necessitats de serveis del sector. Amb aquest Projecte de llei, nosaltres entenem, des del Govern, que elevem la seva jerarquia estructural, organitzativa i estatutària, reforçant així la seva continuïtat i la seva representativitat.

La Llei s'estructura en diversos capítols, en els quals s'analitza la naturalesa de les mateixes confraries de pescadors: les funcions, quines són les funcions que avui, a l'inici del segle XXI, són vàlides i són necessàries; l'àmbit territorial de les mateixes confraries, quin és l'àmbit cada una de les trenta-una confraries que tenim Catalunya; com, internament, s'organitzen; els seus drets, les seves responsabilitats; com, fins i tot, s'agrupen les mateixes confraries per tenir òrgans territorials forts; una qüestió molt interna: el procediment electoral; el personal, donada la seva singularitat –tenim confraries molt petites i confraries més grans, en les quals la singularitat del personal també ha de ser contemplada dins de la mateixa Llei, o els recursos econòmics, o el registre de confraries. És a dir, tots aquells aspectes que el sector i l'Administració creiem necessari i creiem positiu regular-los per llei.

Què ressaltaríem més d'aquesta Proposició de llei? Bé, el caràcter de convertir les confraries en prestatàries de serveis integrals als associats, és a dir, que siguin l'element no només que els vertebrava, sinó que, a més a més, l'element que els presta els serveis integrals.

Un altre aspecte fonamental i en el qual el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca està immers des de l'inici d'aquesta legislatura és l'externalització de serveis, és a dir, convertir les organitzacions, les entitats, en entitats col·laboradores de l'Administració, i en aquest cas, també, la Llei converteix les confraries de pescadors, igual que es fa amb el sector agrari, en entitats col·laboradores de l'Administració.

I l'aplicació, en conseqüència, del principi de subsidiarietat, és a dir, les funcions delegades, com a oficina pública, i, per tant, acostar l'Administració a l'administrat, portar l'Administració al lloc més a prop on la pugui utilitzar l'administrat, i en aquest cas les mateixes confraries, donada la singularitat, també, del mateix sector.

La creació d'organitzacions de productors dins de les confraries. Per què? Per abaratir els costos de producció, és a dir, per fer compres conjuntes i abaratir costos.

També les normes internes, les normes de creació, les de fusió, les de dissolució... És a dir, disposar, dins d'una normativa legal, allò que és un fet real en el funcionament diari de les mateixes confraries. O els òrgans rectoris: la junta general, el capítol, el patró major i totes i cada una de les seves funcions.

Regular també la consolidació de les estructures associatives, perquè siguin estructures fortes: les federacions de Barcelona, Girona i Tarragona o la Federació Nacional de Confraries de Pescadors. I la representativitat també dels diferents sectors que operen, és a dir, els diferents representants dels diferents arts de pesca.

Regula també la gestió econòmica, el seu pressupost, la seva comptabilitat, i també sota la directriu, com és lògic, de la Intervenció General de la Generalitat, que en té la tutela i el control.

La Llei consolida també el paper de les confraries en el que és el control dels desembarcaments, precisament del peix immadur, de les talles mínimes. Reconeix, a més a més, a les confraries la seva prioritat en la con-

cessió i la gestió de les llotges pesqueres; és a dir, volem mantenir l'estructura actual i la tradició actual, i per això la Llei prioritza el reconeixement de les concessions a les confraries de les llotges pesqueres i la gestió de les llotges pesqueres a Catalunya. No hem d'oblidar que el paisatge del nostre litoral, en el que fa referència a pesca, són els pescadors, són les confraries i són els traginers i els comerciants i detallistes, tot un sector importantíssim, perquè quan hem dit abans que hi ha més de sis mil ocupats en el sector directament, i més de divuit mil indirectament, és perquè hi ha una estructura que conforma la pesca, que en són els mateixos pescadors el motor més important, que en són les confraries com a òrgans col·legiats, però que en són també els comerciants, els traginers, que se'n diu en algunes zones, els detallistes, els que després acaben agafant aquest peix i portant-lo a l'abast, és a dir, oferint-lo a l'abast del consumidor. Per tant, tot aquest paisatge que hi ha en el litoral gira entorn, precisament, de les confraries i de les llotges de pescadors.

El Projecte de llei que nosaltres presentem avui en nom del Govern abraça totes aquestes qüestions i, creiem, en un marc de gestió satisfactori, una llei vàlida per al sector, que és a qui, en definitiva, va destinada aquesta normativa legislativa.

Com s'ha elaborat aquest Projecte de llei? S'ha elaborat aquest Projecte de llei amb un treball previ d'escoltar totes i cada una de les confraries, els seus patrons majors, les seves organitzacions territorials. Se n'ha fet un primer esborrany; aquest esborrany s'ha enviat a consulta al conjunt del sector perquè tornés a fer-hi les seves pròpies esmenes, i després el Govern ha aprovat el Projecte de llei, que s'ha remès en el Parlament. Per tant, hi ha hagut una voluntat molt clara per part del Govern d'intentar trobar el màxim de consens amb el sector, és a dir, com deia abans, que aquesta Llei fos vàlida per al conjunt del sector. I crec que la tramitació parlamentària s'ha intentat fer el mateix, i espero i desitjo, per tant, que davant d'aquesta proposta tinguem tots ben clar quin és el motiu final d'aquesta Llei.

Però avui ens trobem amb un altre tema conflictiu i que no podem resoldre nosaltres des d'aquest Parlament, però sí col·laborar-hi, que és la proposta de política comunitària de pesca, la proposta que ha fet el comissari, i que és una proposta que per al sector pesquer català en particular i per al mediterrani en general és una proposta molt negativa. Precisament avui no estan aquí ni el director general de Pesca ni el president de la Federació Catalana de Confraries de Pescadors, perquè estan a Madrid participant en el Grup de la Mediterrània, que és un dels cinc grups de treball que s'han creat en el si del Ministeri, en col·laboració amb el sector i les comunitats autònomes, per intentar fer una contraproposta, perquè la proposta comunitària diu «no» a la modernització i «sí» al desballestament, i això és molt negatiu per al sector a Catalunya i per a la política, molt clara, de què Catalunya s'ha dotat en aquests últims temps amb el mateix programa IFOP.

A Catalunya estem fent reducció de flota, estem fent vedes voluntàries per preservar els recursos; hi ha una limitació molt rígida dels horaris de sortir a pescar i, per tant, molt més rígida que en d'altres zones d'altres in-

drets; hi ha un programa de protecció de recursos marins importants, amb estudis, amb programa d'esculls, amb controls, amb el procés d'implementació de les mateixes caixes blaves per poder localitzar permanentment les embarcacions o el control de les talles mínimes. Per tant, estem en un moment en el qual hi ha un núvol importantíssim a l'horitzó, que haurem de procurar entre tots mirar de fer una contraproposta acceptable en clau mediterrània. I avui coincidim en el temps, per tant aquí, en aquest marc actual, en aquesta presentació d'aquest Projecte de llei, que ha de ser una eina de gran utilitat per a la consolidació del sector pesquer a Catalunya, i, especialment, del paper de les confraries de pescadors com a instruments necessaris per mantenir, enfortir i vertebrar el conjunt del sector pesquer català.

Jo demano a tots els grups polítics —ahora que els ho agraeixo— un últim esforç perquè aquesta Llei tingui en compte la singularitat molt específica d'aquest sector productiu, extractiu, que tenim a casa nostra, com és el sector de la pesca.

I els dono les gràcies pel seu esforç en la tramitació i els demano el seu vot a favor d'aquesta Llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Ara, per defensar les esmenes, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. En una única intervenció voldríem, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, tant parlar de la tramitació de la Llei en si, com fer reflexions de l'existència present i futura de les confraries de pescadors, i, també, com ha fet el mateix conseller en la presentació de la Llei, fer reflexions sobre la nostra preocupació del futur immediat de la pesca al nostre país.

Les confraries de pescadors són, sens dubte, unes organitzacions específiques que tenen unes característiques molt poc usuals en l'actualitat. D'origen gremial, a través dels gremis, de les germandats de marejants o de navegants —les primeres confraries a Catalunya que tenim datades són del segle XII, d'origen gremial—, encara, avui en dia, són organitzacions que apleguen tant empresaris com treballadors, tant armadors i patrons com pescadors o mariners. (*Remor de veus.*)

Hi ha, sens dubte, molt poques organitzacions en l'Europa occidental que, avui en dia, mantinguin aquesta estructura gremial, i era, per tant, absolutament necessari de modernitzar la seva realitat, perquè aquesta estructura, que té una realitat i que té una necessitat d'existència en el món de la pesca a casa nostra, no fos, però, una estructura que impedís el seu desenvolupament i que acabés encotillant el seu futur.

Les confraries de pescadors, que realitzen el seu treball bàsicament a través de les llotges, dels pòsits, dels pe-

sos, són –hi insisteixo– una realitat d'un món, el de la pesca a casa nostra, que és singular; que és, a més, un món que, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, volem mantenir.

Sens dubte –sens dubte–, si es desconeix el món de la pesca a Catalunya, si es desconeix el món de la pesca al Mediterrani, la proposta efectuada de política comunitària de pesca podria tenir alguna raó de ser. És una proposta simple: menys barques, menys bastiments, menys esforç pesquer. Anem reduint bastiments, anem reduint flota, donarem suport al manteniment de la massa crítica, al manteniment dels peixos en el Mediterrani. Això és absolutament mentida. És absolutament fals. És un axioma senzill. És un axioma de llar d'infants en el món de la pesca. És un axioma de qui desconeix la realitat.

Sí és cert que el Mediterrani és un mar amb molts de problemes –és cert que el Mediterrani és un mar amb molts de problemes. És cert que dintre d'aquests problemes l'existència de riquesa biològica marina viu tensions, però és fals que qui agrideix la riquesa biològica marina siguin els pescadors; en el seu total, en el seu global, és fals. L'agressió a la riquesa biològica marina del Mediterrani no ve de l'esforç pesquer, ve de l'entorn humà, de l'entorn industrial, de l'entorn turístic.

Podríem, en uns plantejaments també infantils, doncs, plantejar-nos un no-desenvolupament turístic, però seria un plantejament infantil. Podríem, des de plantejaments infantils, plantejar-nos altres actuacions: agredir el feble de l'escala és la solució més fàcil. És a dir, davant la contaminació del mar produïda pels nuclis urbans, davant la contaminació del mar produïda per l'explotació industrial, davant la contaminació del mar produïda per l'esforç turístic, agredir només els més febles, que és l'esforç pesquer, és la solució políticament fàcil, però la solució menys propensa a arribar al que voldríem. Si avui en dia desaparegués la flota del Mediterrani els problemes de la riquesa biològica del mar Mediterrani no se solucionarien. (*Remor de veus.*)

Però és que, a més a més, la vida dels pescadors, dels nostres ports, de les nostres platges és una vida fonamentada en una realitat econòmica, que és sortir a pescar, sortir a mar..., en una realitat social que és la vida al voltant d'aquesta pràctica. I nosaltres, com a Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, no creiem que el nostre país pugui permetre's el luxe de perdre la vida del mar, la vida de la gent que surt a pescar, la vida dels pescadors, la vida dels mariners, la realitat social, cultural, humana, que té aquest teixit.

És per això que el nostre Grup donarà suport a la Llei de confraries. No és, però, l'instrument que solucionarà els problemes de la pesca a casa nostra –no l'és, l'instrument que solucionarà els problemes de la pesca a casa nostra, no ho és. Tant de bo que els únics problemes que tingués la pesca a casa nostra fos l'estructuració organitzativa de les confraries, tant de bo! –tant de bo!

Ara, sí que és cert que unes confraries més àgils –més àgils–, més modernes en les seves estructures, més de-

mocratitzades, més ben interrelacionades, amb més possibilitat de convenis entre elles, amb més possibilitat d'esdevenir organitzacions de productors..., és cert que unes confraries més àgils, més modernes, més professionalitzades poden ser un dels diversos camins per a la recuperació del sector de la pesca a Catalunya; una recuperació que mai serà mirant enrere, que mai serà recordant temps passats, sinó que serà una recuperació fonamentada en aquesta nova època en la qual ens toca de viure.

Sens dubte, un dels problemes de la pesca a Catalunya, també, és el de la comercialització. Abans el conseller parlava de traginers, parlava de tot aquest ampli món que gira al voltant del que surt a pescar, i que el podríem resumir en les estructures comercials. Aquest és, també, un dels dèficits de no-modernització que afronta la pesca a Catalunya, i que també la Llei permet –d'alguna manera, la Llei de confraries– sortides diverses, però que nosaltres creiem que a través segurament d'altra normativa hauríem d'afrontar amb més valentia.

Hi ha hagut, en els darrers temps a casa nostra, propostes diferents sobre la comercialització del peix. Hi ha hagut projectes, alternatives distintes sobre la comercialització del peix. No creiem que ara funcioni, a casa nostra, una única comercialització del peix, un únic sistema en la comercialització del peix. La realitat és molt diferent. No és el mateix la peixateria de barri o de poble que la peixateria de la gran superfície comercial. No és el mateix el bar o el restaurant petit que la cadena d'alimentació. I, per tant, segurament, cada realitat de vendre demana una realitat de comercialització diferent, afegint-hi, a més a més, la puixant existència de les piscifactories, de l'aqüicultura, que també comporten realitats de comercialització distintes a les tradicionals.

És amb tot aquest plantejament que el nostre Grup va acarar la Llei de confraries, el Projecte de llei que es va presentar al Govern. Hi vam formular setanta-vuit esmenes. D'aquestes setanta-vuit esmenes, la gran majoria proporcionades per representants molt diversos del sector de la pesca a Catalunya, no només pels actuals presidents de confraries i federacions territorials i Federació Catalana –alguns dels quals representants estan, avui, assistint en aquesta sessió–, no només esmenes que ens van proporcionar concretes –federacions territorials o la Federació Catalana–, sinó d'altres col·lectius, com els col·lectius de treballadors de confraries, especialment els secretaris, o col·lectius fins i tot d'armadors, col·lectius sindicals, col·lectius de traginers i tota la diversa realitat professional que hi ha al voltant de la pesca en el nostre país.

D'aquestes setanta-vuit esmenes presentades, en el transcurs del tràmit de la Ponència, tretze han estat acceptades literalment. Per tant, s'han incorporat de ple en la Llei. Dissent han estat transaccionades, per tant, d'una manera o altra, part de la seva literalitat o del seu esperit ha aparegut en la Llei. Vint han estat retirades pel nostre Grup en el transcurs del debat, perquè..., o formaven part d'un posicionament que ja ha estat superat a través de l'acceptació d'altres esmenes o d'altres transaccions, o perquè formaven part d'una postura que no era majoritària, que el nostre Grup tampoc no pen-

sava defensar fins al final, i que en aquell moment ja anunciava que si la majoria de la Ponència no l'acceptava, no teníem inconvenient de retirar-les.

De les esmenes que queden vives en el Ple, que és el restant d'aquest contingut –d'aquell contingent de cinquanta esmenes, dic, trenta, que han estat incorporades d'una manera o altra, i vint, retirades–, es fonamenten en quatre blocs, que, en tot cas, justificaré perquè les hem mantingut fins avui.

En tot cas, li anuncio, senyor president, com ja ho anunciaran –ho suposo– els altres grups, que l'esmena 50, d'Esquerra Republicana, de les que queden vives, ha estat transaccionada amb tots els grups; i, per tant, serà incorporada en aquest moment processal a la Llei.

Dels blocs d'esmenes que ens queden vives... –ho deia–, quatre grans blocs: primer, la voluntat que quedés constància que les confraries de pescadors són una eina fonamental en el món de la pesca a Catalunya, però que no poden ocupar altres espais que no els toquen, com, per exemple, els espais que poden ser d'organitzacions sindicals, pel que fa al marc laboral dels treballadors de la pesca a Catalunya, o pel que fa a organitzacions de productors concretes per a aspectes concrets.

Un segon bloc era el dels processos electorals. El procés electoral de les confraries no és fàcil, però no només no és que no sigui fàcil, sinó que té una llosa que és la característica diferent de cada confraria, de cada port, de cada platja, eh? No pot ser el mateix, no hauria de ser el mateix el procés electoral a un lloc com Calafell, que té una realitat de confraria molt concreta, amb problemes molt concrets, per exemple, d'edat de pescadors, com confraries de ports grans, com podrien ser, doncs, Tarragona, Barcelona, la Ràpita, d'altres, que tenen tota una altra realitat. I el que demanàvem era que aquests processos electorals fossin més deixats en mans dels estatuts de cada confraria, d'acord amb els seus usos i costums i la realitat.

En tercer lloc, un aspecte d'ordenació territorial. La Llei plantejava la possibilitat de l'existència d'una quarta federació territorial de pesca a les Terres de l'Ebre. Nosaltres el que plantejàvem era que en cada moment les federacions territorials s'adeqüessin a l'organització territorial que tenia Catalunya administrativament. Ara eren provincials, perquè l'organització territorial que tenia Catalunya era la província, però que si aquest Parlament decidia una altra organització territorial, doncs, que les federacions territorials s'hi adeqüessin.

I, en darrer lloc, la composició dels òrgans de les confraries, perquè també creïem que la realitat distinta de cada confraria demanava una composició d'òrgans diferents. Hi torno a insistir: no és el mateix les confraries de ports o de platges petites, les confraries amb poc volum de pesca, amb pocs bastiments, que les grans confraries, amb molts sectors, amb moltes arts, que tenen una complexitat diferent.

Perquè el que és cert és que bona part del problema de la pesca tradicionalment ha estat la seva diversitat. La seva diversitat, que li aporta riquesa, li aporta també complexitat de gestió. Són ports i platges molt diferents amb realitats molt diferents, arts molt distintes, pesque-

res molt diverses, usos i costums tradicionals que també són distints, diversos i diferents. Sumar aquesta complexitat és molt difícil. En tot cas, les confraries han anat sent unes eines que intentaven fer-ho, això.

Amb la voluntat del nostre Grup Parlamentari de donar suport a aquest intent de modernització de les confraries, amb la voluntat del nostre Grup Parlamentari de donar suport a qui malda per aconseguir vivint del mar, per donar suport des del nostre Grup Parlamentari, senyor president, al manteniment de l'existència de la pesca a Catalunya, li anuncio que, tret d'aquesta esmena que transaccionem, retirem la resta d'esmenes que quedaven vives en aquest moment processal.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Sans.

El Sr. Sans i Pairutó

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, des del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi hem treballat en el Projecte de llei de confraries molt conscients del que representava per al sector, molt conscients que era una demanda del sector –el sector gironí durant la campanya electoral de les autonòmiques ens va fer passar un document, a tots els partits polítics, i en el primer punt de la reivindicació demanaven que es fes una llei de confraries. Per tant, ha estat un compliment del Govern, en aquest cas, d'una sol·licitud, d'una demanda que el sector feia.

Les confraries de pescadors –com ha dit el senyor Bargalló– provenen de l'edat mitjana, i podríem dir que resistirien comparacions amb alguna altra institució important que ve de més enrere, però que poques institucions resisteixen el pas dels temps, els diferents règims, les diferents situacions i continuen essent institucions; les confraries de pescadors ho són. El que passa és que és obvi que havien de suportar, havien de passar per un procés d'adequació a la realitat, per un procés de modernització, per un procés que els permetés més clarament la supervivència, l'èxit i la continuïtat d'acord amb els temps que passem actualment.

Aquest Projecte de llei va arribar al Parlament, segons informacions del mateix sector, molt consensuat ja amb el sector; s'havia obert un procés de diàleg important entre l'Administració i el sector –i els sectors, però ells parlen d'un sector–; havien fet les seves aportacions i bona part d'elles ja estaven recollides.

És cert que amb les aportacions dels grups parlamentaris s'ha pogut millorar el text. Els socialistes hem presentat una cinquantena d'esmenes i no n'hem presentat unes que, per allò dels follets i per malentesos, no vam presentar, es van quedar en el tinter –dels quals jo personalment em faig responsable i que després explicaré–, que eren en el tema dels secretaris; tema que després, amb consens de tots els grups polítics, s'ha trobat una solució que pensem que és prou raonable

com perquè doni sortida a l'angoixa que podia tenir aquest col·lectiu de treballadors de les confraries.

És una llei que ha de facilitar el millor funcionament de les confraries, endreçar una mica la casa, donar rang de normativa a allò que d'alguna manera, des del sentit comú i de la pràctica, ja s'anava fent. I en aquest sentit ha de facilitar el treball d'aquestes confraries i ha de revertir en una major tranquil·litat, en una major eficàcia i, per damunt de tot, en un servei..., en una millora de la qualitat del servei als mateixos pescadors.

Que es puguin exercir funcions delegades des de l'Administració –tal com deia l'honorable conseller– és important; que les qüestions administratives es puguin resoldre d'una manera més global i els pescadors no hagin d'anar d'aquí cap allà contínuament, també és una cosa positiva.

Poder constituir voluntàriament OP, organitzacions de productors, és, per mi, un dels temes clau –juntament amb dos o tres temes més que després explicaré– d'aquesta Llei. El sector, els pescadors, de cop es trobaven en una situació que únicament..., o es troben en una situació que únicament l'activitat extractiva, amb tots els condicionants que es van posant cada vegada més, podia fer pensar que dificultaria la seva supervivència o la seva existència en un futur. I poder entrar a participar dels processos de comercialització, voluntàriament, d'allò que elles mateixes fan com a activitat extractiva primària, ens sembla que és l'element més innovador i més important que aporta aquesta Llei de confraries.

Aquesta Llei també regula el funcionament, la creació, la dissolució, la fusió, els drets, els deures, els règims disciplinaris, l'administració electoral, les obligatorietats comptables; tot això, que és el que ha de fer una institució moderna, queda contemplat i regulat amb aquesta Llei.

També és molt important que es donin unes certes garanties que, en funció dels serveis de qualitat que donen les llotges pesqueres quant a control de desembarcament, talles mínimes, sanitat, primera venda i etiquetatge, siguin considerades..., això sigui considerat com a mèrit preferent per les confraries a l'hora de la concessió de les llotges pesqueres, perquè és cert que una confraria sense el control de la llotja realment seria una institució que perdria pràcticament tota la seva raó, no diré d'existir, però sí de la seva eficàcia i de la seva voluntat de continuar lluitant i continuar treballant.

Per tant, malgrat que en aquest món tot és millorable, aquesta Llei, pensem nosaltres que ve a donar una resposta a la demanda que s'havia fet des del sector i una resposta pensem que raonable i que farà que el sector es trobi còmode amb la normativa aquesta que aprovarem tot seguit.

Voldria explicar un moment el perquè..., o el fet que va passar que, des del nostre Grup, quedessin en un calaix..., una mica per la divergència i pel tractament profund que vàrem voler donar a la sol·licitud que ens havien fet els secretaris de confraries. Són figures importants dintre d'una confraria, són els fedataris. I, per raons històriques que no vindré ara aquí a explicar, tenim dues classes de secretaris: secretaris que prove-

nen d'una situació anterior i que són..., tenen el rang de funcionari, i altres que tenen el rang de personal laboral.

És veritat que aquestes persones es trobaven com una mica desprotegides, en el sentit que el seu lloc de treball podria ser més vulnerable a decisions –diguéssim– producte o pròpies d'una situació extemporània, i que això realment els preocupava. I en aquest sentit hi havia diverses propostes. Nosaltres pensàvem que la proposta de fer, de dir a seques que fossin funcionaris, això, no era..., no es podia posar per diferents raons que ara no explicaré, però sí que s'havia de moure alguna cosa en aquest sentit. Malentesos –dels quals, repetixo, em faig responsable– van fer que aquestes esmenes del Grup socialista quedessin en el calaix, però sí que va haver-hi altres esmenes de grups a les quals ens hem adherit i que hem aconseguit –em sembla a mi– una fórmula prou raonable per donar satisfacció, resposta i garanties a aquest col·lectiu de professionals, que repetixo que són molt importants per al funcionament i per al bon funcionament de les confraries de pescadors.

Una altra cosa a què aquesta Llei dona resposta i que per nosaltres també és important: és el problema de les federacions territorials i de la nacional. Fins ara hi ha hagut situacions en què confraries es despenjaven de la territorial i només estaven a la nacional. I això, realment, produïa una situació d'alguna manera una mica esperpèntica, perquè estaven a la nacional i no estaven a la territorial, la qual cosa *debilitava* d'alguna manera les federacions territorials. Això queda resolt amb aquesta Llei i em sembla que també és un pas important.

Tota la qüestió dels processos electorals també queda molt ben reflectida, i, per tant, garantirà uns processos electorals amb una normativa clara, contundent, que no hi haurà dubtes en cap sentit, i, per tant, des del punt de vista de normativa, no hi haurà d'haver problemes.

Els processos de comercialització –ja ho he dit abans– són processos clau, clau per al futur del sector. I, com deia el senyor Bargalló, aquesta Llei és el que és: és una llei que ajuda al funcionament, a posar ordre a les confraries i a facilitar-los, a partir d'una normativa racional, un bon funcionament. El problema de la pesca –i no em repetiré, però sí que vull fer-ne un esment– no és només això –no és només això–; ni per la legislació, ni en comparació amb altres sectors primaris, perquè un altre sector primari, l'agricultura, que també té la seva complexitat i les seves dificultats, però, almenys en alguns tipus de producció, tenen ajuts, que saben que els vénen i que sí no cullen tant, doncs, tenen...

Amb la pesca, això és una altra història: un sector que produeix menys del que es consumeix en el país. Això voldrà dir que també altres sectors productius en aquest món tindran un cert avenç en el futur.

Un sector, el sector de la pesca català –i no és la primera vegada que ho dic aquí–, que té un alt –no dic «total»– compliment de la normativa, que això no passa en altres indrets. I com que no passa en altres indrets, va en perjudici del sector d'aquí, del sector català. Aquest és un tema a resoldre, senyor conseller, i a lluitar-hi perquè tothom passi per l'adreçador, perquè si els nos-

tres passen raonablement per l'adreçador, hem de procurar que tothom hi passi.

Sobre les últimes notícies europees i sobre l'esforç..., la reducció de l'esforç pesquer. És veritat que..., diverses coses –diverses coses. No hi ha plena concordança entre els informes que fan uns tècnics –i això ja ve de molt temps– i els informes que fan des de sectors solvents del món de la pesca; hi ha contradicció –primer tema a resoldre.

Segon tema: una normativa comunitària..., amb la multiplicitat, varietat i complexitat que té la pesca en el món i a Europa, posar la Mediterrània en el mateix sac –i, d'això, n'hem parlat moltes vegades– no és raonable; no és raonable dir, ja en el tema de les sancions, que es posi la mateixa quantitat de sancions aquí que en altres llocs que tenen una capacitat de producció i uns vaixells enormement més grans. Per tant, repetim, demanem, hi estem treballant, amb una especificitat per a la pesca de la Mediterrània; a un mar que li costa més de regenerar-se –que li costa més de regenerar-se–, a un mar que..., l'aigua té una legislació, una cobertura jurídica diferent del que és el territori, del que és la terra, on el compliment de les aturades biològiques, de la sostenibilitat, no sempre està correspost amb el compliment que facin altres sectors que d'alguna manera depreden també les nostres aigües. Un altre tema a resoldre.

Per tant, senyores diputades i senyors diputats, estem davant d'una llei que ajuda a funcionar, a millorar la situació, a assegurar la supervivència –que per altra part està garantida perquè, amb l'historial que té, aquesta institució té una fortalesa enorme–, però queden moltes preguntes enlaire, queden molts temes a resoldre, queden moltes situacions a corregir, queda molt de treball des d'aquí per guanyar voluntats i per convèncer els altres, queda un treball de tots i de totes per aconseguir més respecte i més consideració per a les nostres institucions marines, per al nostre mar, per a les nostres aigües, per a la nostra pesca.

La pesca –i ho deia el senyor Bargalló– és un sector important –ja no dic numèricament; m'és igual– en aquest país, a Catalunya; és un sector que, per la seva història, per la seva funció, per la seva vocació, pel que representa en els llocs on hi han les confraries, on hi han els ports, pel que representa econòmicament en aquests llocs, d'una altra economia, un altre factor econòmic equilibrador..., això ens ha d'obligar a estar satisfets amb això que fem entre tots, però també a pensar que el camí a córrer i la lluita encara seran molt llargs i no seran gens fàcils.

Acabo, senyores diputades i senyors diputats, dient que nosaltres hem presentat una cinquantena d'esmenes, de les quals, entre transaccionals i acceptades, se'ns han acceptat unes vint i escaig, més o menys quinze o setze les hem retirades en el procés de ponència, i en aquests moments ens en queden unes vint, vint esmenes, que algunes podem dir que ja han estat assolides en textos transaccionats, altres que anaven en una direcció..., sobretot en les organitzacions de producció nosaltres demanàvem seccions de producció per intentar fer-ho més fàcil, però ens van demostrar que possiblement no seria tan eficaç posar-ho a la Llei com nosal-

tres pensàvem inicialment, i, després, també, teníem la dels mandats, limitació de mandats: el sector ens ha fet arribar criteri, reflexió i informació sobre aquesta qüestió, i pensem que després d'haver-los escoltat, com que els criteris tampoc eren unànimes i hi havia diferents opinions segons els mandats a qui corresponien, també hem decidit retirar-la.

Per tant, senyor president, retirarem totes les esmenes, i només em resta agrair al ponent de la majoria, el senyor Roig, el tracte rebut, i al senyor Bargalló, la senyora Bet Font i al senyor Luna la complicitat que hi ha hagut per intentar, entre tots, fer les coses ben fetes, als serveis de la cambra i al lletrat, senyor Santaló, també, per la seva col·laboració totalment eficaç i argumentada en totes les consultes que li hem fet.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el senyor conseller ha acabat la seva intervenció demanant que els grups parlamentaris donem suport a aquesta Llei, i començo dient que nosaltres hi donarem suport. És a dir, tal com ha quedat ara podrem votar-la favorablement íntegrament. Tot i així, no vol dir que nosaltres no l'hauríem fet lleugerament diferent, i, fins i tot, doncs, hi han algunes esmenes que encara les mantenim vives, perquè pensem que incorporant-les encara es milloraria el text final, que, de fet, aquest ha estat el nostre objectiu durant tot el treball en ponència, millorar el text de la Llei, i, sense voler ser immodesta, voldria dir que en bona part les esmenes que s'han acceptat, doncs, han estat positives per al resultat final.

A nosaltres, però, ens hauria agradat que la Llei fos més original, més agosarada. És a dir, sabem que ha estat el resultat d'un llarg treball amb el sector, i potser el que ha passat és que, en el fons, la Llei el que ha fet ha estat posar sobre el paper, en una bona part, el que ja s'està fent en aquests moments i acabar de regularitzar o de reglamentar diferents aspectes, que, com deia el senyor Martí Sans, el que tenen per objectiu és ajudar a funcionar.

Però a nosaltres ens consta que hi han altres comunitats autònomes que van més enllà. Per exemple, Galícia, que fa nou anys que ja tenien una llei de confraries, doncs, ara l'estan reformant en un sentit, com deia abans, doncs, més agosarat. Per exemple, nosaltres creiem que a la Llei hi falta o té com a defecte el poc potenciament que es dona, o la poca força que es dona, a les federacions com a eines de gestió. És a dir, nosaltres creiem que a les federacions hauria de ser on realment es decidís, es fes política pesquera, evidentment junt amb l'Administració, però que aquesta participació sector - Administració hauria de ser més real, més operativa, i no tan formal i prou com s'està fent ara.

Moltes vegades, i en la Llei, doncs, va sortint en més d'un aspecte, i una de les esmenes que mantenim, doncs, va per aquest camí, el Govern consulta les confraries, però no és vinculant. Per tant, estem parlant d'una cogestió sovint fictícia. És a dir, nosaltres insistim en l'interessant que seria que la Federació fos realment un instrument de gestió on es prenguessin decisions, és a dir, estem dient que el sector s'hauria de mullar més, eh?, i no ho diem com una cosa negativa, sinó que considerem que en molts aspectes podria ajudar a millorar, doncs, el mateix sector i també la política pesquera.

Nosaltres ja hem comentat que varem fer esmenes, en bona part acceptades, i el que tenia intenció de fer ara en aquests moments, doncs, és anar-les repassant una miqueta, doncs, perquè es vegi en quins aspectes, des d'Iniciativa per Catalunya Verds, hem intentat incidir.

Per exemple, en les funcions de les confraries, doncs, es parla del paper que tenen a l'hora de tendir cap a una pesca sostenible. El resultat d'un debat interessant en la ponència, doncs, va acabar amb una transacció en la qual es diu que les confraries poden proposar plans de pesca amb la finalitat d'equilibrar els recursos marins vius, els mitjans de producció i les captures i afavorir la pesca sostenible. Nosaltres creiem que quan parlem de sostenibilitat, aquí, i potser més que en molts altres camps, estem parlant d'una sostenibilitat, en primer lloc, social, és a dir, no pot ser que desaparegui el sector, com deia el senyor Bargalló, també d'una sostenibilitat econòmica i, evidentment, també, d'una sostenibilitat ambiental o biològica. Joestic d'acord amb el senyor Bargalló quan parlava del paper del sector, però en discrepo una mica quan, doncs, deia que als problemes de la biodiversitat o de l'estat de la Mediterrània i de la pesca a la Mediterrània la culpa era dels altres, de si els abocaments, de la indústria, del turisme. Jo crec que el sector pesquer també hi té una part de responsabilitat, perquè en alguns casos, doncs, no podem negar que hi ha hagut sobrepesca, que s'estan agafant peixos amb una talla més petita del compte i que hi han pesqueries que s'estan esgotant, i l'altre dia, doncs, vam tenir en la Comissió d'Estudis sobre la Pesca una compareixença, doncs, en la qual ens parlaven de la situació de la tonyina vermella, i que, per tant, es veia clarament com hi han determinades pesqueries que tenen problemes de sobreexplotació. Està passant, a més a més, que incrementa l'esforç pesquer quan no necessàriament incrementa, també, el que se n'obté, eh? Això vol dir alguna cosa, també.

En aquest mateix sentit, nosaltres plantejàvem que és important que les confraries tinguin, dins dels seus àmbits territorials, responsabilitats pel que fa a controlar el desembarcament en els ports i la venda a les llotges de totes les captures. Això ja quedava bastant reconegut en la Llei. Per tant, nosaltres creiem que aquí s'hauria d'aprofitar molt aquest punt, i, fins i tot, la Generalitat podria encarregar de fer més controls, evidentment, fent convenis o, fins i tot, convenis de tipus econòmic, per controlar determinats desembarcaments, que l'altre dia, doncs, semblava que no quedava clar veure què passava amb el desembarcament de la tonyina, i això seria una cosa que tot el sector, que la mateixa Federació i les confraries, doncs, s'haurien de plantejar.

Davant aquest debat de si hi ha sobrepesca o no, de si s'està sobreexplotant el recurs, el que és fonamental és que es puguin confeccionar unes bones estadístiques, i la Llei plantejava que es confeccionarien estadístiques de captura d'acord amb les instruccions del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i nosaltres hi vàrem voler afegir que també es fessin estadístiques de venda, és a dir, que fossin estadístiques de captura i de venda. Teníem entès que l'esmena s'havia acceptat, i crec que per un error tècnic, doncs, no surt en el text que tenim en el *Butlletí Oficial del Parlament*, però creiem que ja s'esmenarà aquest error. Per tant, per nosaltres això també és important.

Un altre apartat en el qual nosaltres vàrem donar molta importància és el de les possibles creacions de noves confraries. Hi havia un capítol el qual, doncs, es titulava «Creació, fusió, dissolució i supressió de confraries», on s'intentava regular tots aquests processos, i, encara que pugui semblar una cosa simbòlica, nosaltres vàrem proposar que la creació fos una cosa excepcional, que no s'ha de tendir a crear noves confraries, sinó al contrari, al que hem de tendir és a racionalitzar els recursos, i, per tant, només es podria crear una confraria en casos suficientment justificats i valorats, en concret, doncs, per les mateixes confraries i pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Nosaltres creiem que s'ha de tendir més a les fusions que no pas a les disgregacions o desconcentracions, perquè, precisament, per al sector, per això que dèiem d'aprofitar els recursos, seria més important la fusió que no pas la creació de noves confraries.

Un altre aspecte que també vam voler canviar i que no ho hem aconseguit, i per això l'esmena queda viva, que és l'esmena 21, en aquest cas, és el que diu que el capítol té entre les seves funcions la de, dins de determinar l'organigrama, decidir la representativitat de cada modalitat. Nosaltres creiem que no hauria de ser el capítol que decidís això, que decidís si una modalitat està més o menys representada, perquè això és important. El senyor Bargalló parlava de la complexitat del sector, de les diferents modalitats, i, per tant, en funció de qui hi hagi en el capítol, doncs, això pot suposar un perjudici per a unes modalitat o per a unes altres, i, per tant, creiem que, com deia, no ha de ser el capítol, sinó que podria ser, per exemple, la mateixa junta general qui determinés aquests criteris de representativitat de cada modalitat.

Nosaltres també hem plantejat una colla d'esmenes per limitar els mandats. Nosaltres les mantenim, perquè, a més a més, ho fem per coherència. Des d'Iniciativa per Catalunya Verds insistim que no és bo que les persones que assoleixen un càrrec, doncs, s'hi quedin durant molt de temps. Nosaltres plantejem dos mandats, i creiem que això ajudaria a crear un dinamisme dins de les mateixes confraries. Estem parlant de càrrecs concrets, és a dir, del patró major, en aquest cas el primer, doncs, que apareix en l'article 15. No estem dient que aquella persona hagi de desaparèixer de la confraria, ni molt menys, estem dient que el que hi ha d'haver és relleu en els càrrecs.

En l'apartat dels secretaris ja s'ha dit que havíem arribat a una transacció, que nosaltres també creiem que és

raonable, però aquí també hem mantingut una esmena viva pel que fa referència a la titulació que ha de tenir el secretari o la secretària de la confraria. Hi han confraries que tenen un volum de negoci molt gran, i, a més a més, la funció del secretari, doncs, és garantir que es compleix la legislació vigent, que no es fan irregularitats, i, per tant, doncs, té unes responsabilitats importants. Nosaltres el que plantejàvem és que per assolir el càrrec de secretari en les confraries d'un volum de negoci superior a 3 milions d'euros, és a dir, d'uns 500 milions de pessetes, s'hauria de disposar de títol universitari de grau superior. Evidentment, igual que amb la transacció a què s'ha arribat amb tots els grups quan es parla de la formació, això no hauria de ser immediat i dir: «Ara tots els secretaris han de tenir aquesta formació», però sí que creiem que en un futur s'hi hauria de tendir, per això que deïem de la important responsabilitat que tenen els secretaris o secretàries de les confraries.

Un altre apartat en el qual nosaltres vàrem treballar intensament i que, de fet, ha estat a partir de les nostres esmenes que s'ha arribat en el text final, és el de les federacions. Nosaltres insistíem que no podia ser que una confraria estigués a la Federació Nacional sense estar a la federació territorial, i en base a això vàrem arribar a un text, a una transacció, en la qual es diu que cada federació territorial ha d'estar integrada per totes les confraries del seu àmbit territorial i que les federacions territorials s'han de constituir en la Federació Nacional Catalana de Confraries de Pescadors, en la qual s'han d'integrar. Això per nosaltres és important, perquè el que no podia ser era que fes aquest pont, una confraria, que passés de la seva federació territorial, i això ho diem més tenint en compte tota la reflexió que fèiem de la importància que nosaltres donaríem a les federacions.

Amb aquesta mateixa idea de donar importància o de donar més protagonisme, més responsabilitat, més coresponsabilitat al sector, nosaltres entenem que en alguns llocs on es deia que la funció de les federacions és informar, nosaltres creiem que podia dir-se «aprovar», perquè l'Administració pot delegar, si vol i si hi té interès, a una corporació de dret públic, amb la idea de descentralitzar i de coresponsabilitzar, com deia. Informar no és vinculant i, en canvi, aprovar sí que ho seria.

Un altre tema que també per nosaltres era important és en el dret de sufragi..., que consideràvem que, quan es parlava de les empreses armadores que tenen un vot, la Llei deia «amb independència del nombre de socis», i nosaltres hi vàrem afegir també «i amb independència del nombre d'embarcacions en propietat», i això és molt important, perquè, doncs, pot haver-hi una empresa, una confraria, que hi hagi una empresa que tingui gairebé tants vaixells com els altres armadors junts i, això, doncs, distorsionaria molt els resultats.

I ja per acabar, nosaltres volíem una disposició addicional, que és la que queda viva en l'esmena número 59 –que ja aviso, senyor president, que retirem la 59 i la 3–, en la qual parlàvem que la Sindicatura de Comptes fes un informe de la utilització que es fa, a les confraries o a les federacions, de les subvencions de les administracions públiques. Sabem que això no és massa popular,

aquesta proposta, però el que creiem és que és important que hi hagi transparència en la comptabilitat, i sobretot pel que fa, doncs, als diners que vénen de les administracions públiques i que fins ara creiem que potser no s'hi havia insistit suficientment.

Bé, i acabant ja –aquestes són les esmenes que per nosaltres eren les més importants–, una última reflexió: creiem que avui hem fet una llei que és correcta, que podria haver sigut més ambiciosa, però que si complim aquesta llei ja estarà molt bé. Per part nostra, si més no, intentarem vetllar de fer el seguiment si es compleix o no el que en aquesta llei es proposa, per exemple, pel que fa als processos electorals. En aquest moment, no totes les confraries segueixen un procés electoral d'una forma correcta, seguint la legalitat, i és d'esperar que a partir d'ara, des del Govern de la Generalitat, s'hi estigui més al damunt. Hi han alguns casos, per exemple, patrons majors, que hi són com si fossin un armador, quan en realitat no ho són, i tot això és el que s'hauria de mirar de vetllar o de fer un seguiment, evidentment, perquè aquesta llei es compleixi.

I una altra cosa per la qual treballarem, aprofitant al màxim el que diu aquesta llei, és per racionalitzar la situació. Creiem que hi han confraries molt petites que farien bé de plantejar-se, d'agrupar-se o de fusionar-se, amb altres confraries per treure'n un millor profit tots plegats.

Res més, només agrair a tots els ponents i al lletrat el treball en la ponència, i recalcar el nostre vot favorable.

Gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat, senyor Rafel Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui en aquest Ple aprovarem la llei de confraries de pescadors, una llei que ens ve a donar una resposta a un sector històric i representatiu de la nostra societat catalana, que són les confraries de pescadors, institucions, aquestes, arrelades en el temps i en el litoral i que han tingut i tenen una importància en el sector pesquer, que donen una identitat a aquells municipis en què la seua activitat principalment és la pesca.

La llei que avui aprovem actualitzarà la normativa, adequant-la a la realitat de les confraries, a les exigències del nostre temps. És necessari un marc legal que faci possible que aquestes institucions continuïn la seua tasca, d'acord amb les exigències que ens obliga el moment, aquest és el principal motiu: el seu reconeixement i l'adequació al futur.

Aquesta llei reconeix el paper important de les confraries, que han tingut en la nostra història, a Catalunya, sens dubte, un model associatiu, heretat dels pòsits de pescadors, dels gremis de pescadors i navegants i, com deia el conseller, el senyor Grau, molt remuntades en la història.

Deia el senyor Curto al meu costat, quan vostè, senyor conseller, estava parlant, m'estava fent el comentari que

al segle XII, concretament, a Tortosa, hi havia encunyacions de monedes en les quals hi havia un vaixell –o una barca, com diuen a les comarques de les Terres de l'Ebre– amb una vela, i que avui, actualment, a Tortosa existeix un carrer, que se'n diu el carrer de Sant Pere, que és el carrer dels pescadors. Per tant, encara existeix aquesta arrel tan important del que és i significa aquesta història per a Catalunya.

Per tant, era important que aquestes institucions, que han tingut una implicació important econòmica, social, i jo diria fins i tot cultural, dintre del nostre país, i que han sigut eficaces, realment, no poguessin ésser deixades en un costat i no tinguessin, realment, una llei que fos capaç de modernitzar-les i de ficar-les en el que són els reptes del futur.

La Llei que avui es presenta en aquest Parlament no és tan sols el treball que ha fet la Conselleria o l'Administració, sinó que..., jo vull ressaltar la gran aportació de les confraries de pescadors que –bé a través de les converses, de les reiteratives reunions que ha tingut la Conselleria, bé la Direcció General de Pesca amb les confraries– han fet possible, realment, que aquesta Llei tingués un avantprojecte de llei molt consensuat i que tingués –realment ho és– un projecte de llei que toqués el que és la realitat, que toqués de peus a terra.

Però també és ben cert que els mateixos grups parlamentaris han estat també interlocutors, amb reunions periòdiques, amb compareixences de les confraries de pescadors en la Comissió d'Estudis de la Pesca. I prova de tot això és, sens dubte, que moltes de les esmenes que s'han presentat pels diferents grups eren esmenes que tenien una coincidència en si; i és fruit d'aquest gran consens, perquè, sens dubte, el que han fet els grups parlamentaris era recollir, també, les inquietuds que tenien.

Per tant, és un projecte de llei que ha comptat amb una àmplia participació i una quantitat i qualitat significativa de les confraries de pescadors. És per aquest motiu que ens atreviríem a dir, des del nostre Grup Parlamentari, que estem parlant, sense cap dubte, d'una llei que dóna una solució a la realitat, a les exigències i al que avui i en un futur tenen a veure amb les confraries de pescadors.

Jo em vull remetre, realment, a allò que el nostre Grup Parlamentari considera que és més important d'aquesta Llei, a quines són les novetats més importants que aquesta Llei porta endavant. És veritat, senyor Martí, que vostè ha afegit a la seva explicació temes molt importants que jo penso que, fins i tot, no es podrien deixar passar, i que seria important que ens poguéssim posar d'acord tots els grups parlamentaris per poder tenir, realment, doncs, un debat, o podríem tenir aquí una compareixença o un debat monogràfic sobre el que és la pesca al litoral català. Jo penso que seria força bo, i que després de l'aprovació d'aquesta Llei de confraries tots ens podríem encoratjar, tots els grups, perquè això fos una realitat, i que parléssim de quelcom important, com és per a Catalunya el tema de la pesca.

Però retornant a allò que estava dient, jo penso que les principals novetats..., el nostre Grup pensa que les principals novetats que el Projecte de llei comporta són,

primer, que la condició de incorporacions de dret públic puguin exercir funcions delegades de la mateixa Administració, que permetin la possibilitat que les confraries puguin actuar com a oficina pública de la mateixa Administració de la Generalitat de Catalunya. I això què vol dir, en definitiva? Això el que vol dir és que, sens dubte, avui dia les confraries, o en un futur, aprovada aquesta Llei, les confraries faran funcions que la Generalitat de Catalunya pot delegar, fins i tot algunes que no podia fer, aquesta Llei ho contempla; és a dir, descentralitzar per arribar a un apropament del que són els serveis de l'Administració amb els ciutadans. Per tant, nosaltres pensem que aquest punt és important, aquest punt amb el qual les confraries poden actuar, realment, com una oficina pública, poden actuar, realment, com una prestació de serveis als pescadors i a la societat.

Un altre punt és que el Projecte de llei possibilita que les confraries es poden convertir en entitats que ofereixin serveis integrals i possibilitin la informació necessària en el camp de l'extracció i la comercialització del peix; tema important. Quants cops, senyor conseller, senyores i senyors diputats, havíem parlat en aquest Parlament de Catalunya que tenia i s'havia de fer el que era tenir un canvi cultural del pescador; el pescador havia de tenir un canvi cultural, quant a apropar-se, realment, a allò que eren les necessitats dels temps, a allò que era la necessitat, que ja no valia –ho havíem repetit moltes vegades, i a la Comissió de Pesca ho havíem dit– que el pescador no podia tenir simplement la mentalitat d'agafar la barca i anar-se'n a la mar a pescar, i una vegada arribava a port se li havia acabat. Hi ha un altre aspecte que és important, i aquesta Llei obre aquest camí, que és el camí, sens dubte, de la comercialització del peix. I tenim ja una experiència a Catalunya, com és la confraria de pescadors de Cambrils, que ells mateixos ja fan la seva comercialització, i sembla –sembla pels resultats– que és un camí bo, adequat i que no ha sortit, com alguns esperaven, que allò no tingués el fruit convenient.

Per tant, és important –molt important– aquesta possibilitat que la Llei dóna d'aquests serveis integrals que poden permetre, sens dubte de cap mena, que es pugui fer una informació, que es puguin donar uns serveis i es pugui crear aquesta nova cultura del pescador, el que es viure en aquest món complex, que és, sens dubte, la comercialització del peix –i no ho dic solament pel litoral català, sinó que ho dic també per la repercussió que dins de l'Estat espanyol, o d'Espanya, pot portar, i de la Unió Europea.

Un altre dels punts importants i innovador, també, per a les confraries de pescadors és que puguin constituir-se d'una forma voluntària dins de la seva mateixa estructura en unitats de producció i comercialització. Permetem amb això el reconeixement d'organitzacions de productors, amb tots els avantatges que això pugui comportar el fet de possibilitar els serveis comuns, que porten l'abaratiment de costos, així com la implicació del pescador en la comercialització del producte. És reiterar allò que abans havia dit, però amb un fet molt concret: fins ara les confraries de pescadors no podien ser unitats de producció, no podien ser, no podien cre-

ar-se, realment, com una forma que els impliqués, realment, i que poguessin tindre un tema importantíssim: acollir-se a aquells beneficis que la Unió Europea pot donar, el que són les unitats productives o el que són de comercialització. En aquest cas, les confraries, com que no ho podien tenir, quedaven completament al marge, i aquí se'n poden aprofitar en gran mesura.

Un projecte de llei que regula l'organització pròpia de les confraries de pescadors, amb drets i obligacions dels seus membres, la necessària agrupació de les confraries de pescadors al voltant de federacions territorials, que era un tema que havíem dit els diferents grups i havíem reiterat, de donar una especificació concreta, que les confraries territorialment havien d'estar i formar part d'aquelles que per qüestió territorial en comportava, i que no podia existir una desterritorialització d'aquestes confraries, sinó que havien d'anar encaixades, realment, al que són les confraries a nivell territorial i, molt especialment, al que és la Confraria Nacional de Pesca o la Confraria de Catalunya. Per tant, és un tema important, en aquesta mesura, i sens dubte comportarà realment que, a vegades per conveniència o no conveniència d'algunes confraries, s'apuntessin o no s'apuntessin, segons com els anava.

També és important el procés electoral, amb el respecte de representació paritària entre empresaris i treballadors. I aquí afegir una cosa important: el nostre Grup Parlamentari havia presentat una esmena amb la qual marcava uns mandats. Nosaltres ens hem adonat, després de parlar, precisament, amb les confraries de pescadors –per això la retirem–, que és molt difícil, de vegades, en algunes confraries, que se'ls pugui imposar, realment, uns mandats, quan feina tenen de poder buscar un president o que aquest president pugui realment continuar el seu mandat. Per tant, el que s'ha fet, exclusivament, és que siguin les mateixes confraries amb els seus estatuts que puguin especificar el criteri que ells creguin més convenient, d'acord amb aquestes confraries, perquè entre elles no existeix tampoc una parietat de tenir una igualtat de volum entre elles.

La Llei considera, també com a mèrit a favor de les confraries de pescadors, la concessió de les llotges pesqueres com a lloc de control de desembarcament. Això és un tema també molt important que s'afegeix, i també fruit d'això, nosaltres havíem presentat una esmena, amb el tema del mèrit, que també, senyor president, retirem, perquè creiem que no es pot imposar aquest mèrit perquè aniríem en contra d'una norma superior, que seria un dret constitucional.

Parlar dels secretaris, jo vull agrair des d'aquí, el nostre Grup Parlamentari, la tasca que han desenvolupat els secretaris, la gran professionalitat que han demostrat, i, la veritat, també felicitar-nos tots, pel consens a què hem pogut arribar perquè els secretaris tinguin, realment, un pes específic dintre de les confraries com a professionals, amb objectivitat, amb formació i, sobretot i molt especialment, que tinguin la preparació suficient per poder vèncer el repte que comporten les confraries de pescadors. No s'ha arribat al que tots i cadascun de nosaltres hauríem volgut, però sí que s'ha arribat a un consens important, que dóna des d'un principi una viabilitat al que ells estaven demanant.

Aquestes són les línies generals, al nostre parer, el del Grup Parlamentari Popular, que creiem que més incidència han tingut en aquest Projecte de Llei, i són en aquestes on s'han centrat les nostres vint-i-nou esmenes que hem presentat, vint-i-nou esmenes de les quals vint han estat acceptades o transaccionades dintre del text, i nou d'aquestes esmenes, nou concretament, han sigut retirades. En quedaven quatre de vives; per tant, les quatre que quedaven, nosaltres les retirem, algunes d'elles perquè anaven en contradicció amb normativa superior o, la que estava mencionant abans, amb el que són els mandats que ens comporten en aquest aspecte.

Dir, per últim, que nosaltres pensem, el nostre Grup Parlamentari, que se sent bastant representat, inclòs dintre d'aquestes confraries, per aquestes esmenes que han sigut acceptades, però no voldria deixar passar que realment..., i donar les gràcies molt particularment a la persona que ha dirigit i coordinat aquesta Ponència, l'excel·lentíssim senyor Joan..., al senyor Bargalló, d'Esquerra Republicana de Catalunya; a la senyora Bet, d'Iniciativa els Verds, així mateix com als senyors..., als lletrats, al secretari, com a tots els serveis de la cambra. I dic això perquè sense la generositat o l'entesa que tots hem tingut, des del senyor Roig fins al final, que han comportat tots aquests grups parlamentaris, hauria sigut molt difícil que aquesta Llei hagués arribat a bon port.

Donar les gràcies, un cop més, també, a totes les confraries de pescadors per l'aportació que han fet i, com no?, als sindicats, als armadors, als col·lectius de secretaris que ens han ajudat al nostre Grup. I no voldria deixar tampoc una persona que a vegades passa desapercebuda en aquests debats i té una importància molt gran a Catalunya, com és el doctor Alegret, de la Càtedra d'Estudis Marítims de la Universitat de Girona.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Maria Roig.

El Sr. Roig i Grau

Senyor president, senyores i senyors diputats, avui el Ple del Parlament de Catalunya aprovarà –tot ho fa previsible, després de les intervencions dels diferents portaveus– la Llei de confraries de pescadors, i aquest és un fet molt important per a la cambra catalana, per al país i per als pescadors, per a tot el sector de la pesca.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Abans de res, m'han de permetre que saludi i sobretot que agraeixi la presència dels representants, a la llotja, de les confraries de pescadors que avui han volgut acompanyar-nos en aquest tràmit d'aprovació, a la cambra catalana, del text legal.

En aquesta intervenció no faré una lectura de la Llei, que ja ha estat feta pel conseller Josep Grau. Si m'ho permeten, prefereixo fer una breu reflexió sobre la pesca a Catalunya; el procés d'elaboració i aprovació de la Llei; el nostre posicionament sobre algunes esmenes

–poques– que queden vives; la proposta d'una transaccional que ha de resoldre una disfuncionalitat que hem detectat al text final de la Llei, i finalment, les conseqüències futures d'aquesta aprovació.

Ho hem dit des d'aquesta tribuna, i jo mateix alguna vegada, en parlar del món de la pesca: Catalunya és un país costaner, però no finalitza a la zona costanera. Existeix un altre espai, l'espai marítim, que cal considerar-lo també Catalunya. I en aquest espai, aquest mar que ha conformat la nostra cultura i la nostra identitat com a poble, i que és un espai ben nostre, s'hi desenvolupa, entre d'altres activitats –lúdiques, esportives i comercials–, la pesca, amb una flota bàsicament costanera d'entrada i sortida diària i d'una gran incidència en l'economia, la societat i la cultura de tots els nostres pobles costaners. De fet, el sector pesquer ha marcat –s'ha dit ja avui aquí– el caràcter autèntic i entranyable de molts dels nostres pobles. D'aquí la importància de l'aprovació d'aquesta Llei, que, segons el preàmbul, eleva a la màxima jerarquia normativa l'estructura organitzativa i estatutària, de la qual ja s'han dotat al llarg dels anys les confraries, i reforça així la seva permanència.

La Llei regula, com s'ha dit, la naturalesa, les funcions i l'àmbit territorial de les confraries i permet que puguin exercir funcions delegades de l'Administració. Incorpora una novetat important –que ja es veurà en un futur com s'articula–, introduint la possibilitat que les confraries puguin constituir voluntàriament organitzacions de productors.

La Llei també regula, com no podria ser d'altra forma, la fusió, la dissolució i la supressió i creació de confraries i, fruit d'una esmena d'Iniciativa per Catalunya, fixin-se que prioritzem precisament això que ha dit la senyora Bet Font: la racionalització, la fusió, que no pas la dissolució, que havia d'estar contemplada, evidentment, com a possibilitat en la Llei; els drets i obligacions dels seus membres; la necessitat d'agrupar-se en federacions territorials, i aquestes en la catalana; la representativitat de les diferents modalitats, dels armadors i els treballadors, en un equilibri molt especial que s'ha mantingut durant els anys; el paper important dels secretaris –el senyor Martí Sans ha fet referència que hem buscat un text que dóna importància, que dóna resposta a la importància que tenen precisament els secretaris dins de les confraries; crec que s'ha aconseguit en la mesura del que ha estat possible d'articular-ho–; els òrgans de govern –el patró major, el capítol i junta general–, i finalment, el personal, els recursos econòmics, la gestió de les llotges i les relacions amb tercers.

Vull quasi acabar el posicionament de CiU amb algunes esmenes vives que han restat i que no podem aprovar. Bàsicament, són cinc esmenes d'Iniciativa per Catalunya, tot i que entenem –jo li ho he dit a la ponent, a la senyora Bet Font– que són esmenes que tenen sentit; que tenen sentit i que tenen substància, com se diu precisament en el món mariner. Entenem que, bàsicament, les mateixes confraries les podran incorporar als seus respectius estatuts o reglaments si ho creuen convenient, i em refereixo bàsicament a la regulació dels anys de mandat del patró major i del capítol. Si així es creu, los mateixos estatuts podran fer-ne una regulació.

Hi hem incorporat també –ja ho he dit al principi– una esmena transaccional. Jo agraeixo al senyor Josep Bargalló que a última hora, vist que hem detectat aquesta disfuncionalitat, i recolzats precisament en la seva esmena 50, hàgim pogut fer esta modificació de l'article 33.5.

I acabo, doncs, bàsicament amb els agraïments. En primer lloc, a les mateixes confraries, perquè en definitiva la Llei –s'ha dit aquí unes quantes vegades– és d'ells. Esta és una llei de les confraries de pescadors; una llei que no ha nascut d'un despatx allunyat de la realitat, sinó del mateix sector, de la seva història i de la seva experiència. L'agraïment també a la Conselleria i al conseller Grau, que han impulsat la seva tramitació; a la Direcció General de Pesca, amb el director general Hernan Subirats al cap i tot el seu personal; al senyor Alcoberro, que també ens acompanya; a Carles del Pozo, que m'ha ajudat molt en tot aquest procés de tramitació; al lletrat senyor Vicenç Santaló, i molt especialment a tots els ponents, de veritat: a la senyora Bet Font, Rafael Luna, Martí Sans i Josep Bargalló, que han fet aportacions importants al text final de la Llei, que s'han reflectit, precisament, en la incorporació de moltes i moltes esmenes i que han facilitat, amb la seva voluntat de consens, que avui la seva aprovació sigui possible.

Senyores i senyors diputats, avui aquesta cambra aprovarà la Llei de confraries de pescadors, institucions entranyables i amb una profunda tradició històrica. Ens hem de felicitar i, sobretot, hem de desitjar que aquesta Llei sigui un bon instrument, perquè és això –s'ha dit repetides vegades avui–: aquesta Llei, aquesta Llei de confraries no és la solució als problemes que té la pesca catalana. (*Remor de veus.*) Avui mateix s'està produint un debat pel que fa referència a la normativa de la Unió Europea...

El vicepresident primer

Un moment, un moment, si us plau, senyor Roig... A veure si aconseguim que es faci una mica de silenci, si us plau... Pot prosseguir.

El Sr. Roig i Grau

Sí, deia, senyor president, que la Llei de confraries de pescadors, evidentment, no resol la problemàtica de la pesca catalana, i que avui mateix la Direcció General de Pesca i el president de la Federació de Confraries de Catalunya estan discutint a Madrid el marc que vol plantejar, que vol proposar la Unió Europea. Hi ha un tema pendent també, que és un tema competencial i en què també hem pres diferents iniciatives: lo sector de la pesca a Catalunya funcionarà millor, serà molt més racional quan tinguem la finestra única, sigui per la via del traspàs de competències o sigui per la via de la delegació de competències. Això també permetrà afavorir la racionalització del sector.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Però, en definitiva, aquesta és una bona llei, que dóna resposta a lo que necessiten avui les confraries de pescadors i que, sobretot, servirà per consolidar i potenciar lo sector pesquer a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem, per tant, ara a la votació de les esmenes i del text del Dictamen. Queden vives les esmenes d'Iniciativa per Catalunya Verds, excepte la 59 i la 3, que les ha retirat en aquest moment.

Passem, per tant, a votar aquestes esmenes d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 6 vots a favor, 66 en contra i 59 abstencions.

A continuació, l'esmena transaccional sustentada sobre l'esmena 50, d'Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 126 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

A continuació, el text del Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Projecte de llei de drets reals de garantia (tram. 200-00058/06)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de drets reals de garantia. D'acord amb l'article 101 del Reglament, en fa la presentació l'honorable conseller de Justícia, senyor Josep Delfí Guàrdia, que té la paraula. (*Remor de veus. Pausa.*) Esperis un segon, senyor conseller... Pot començar, senyor conseller.

El conseller de Justícia (Sr. Josep Delfí Guàrdia i Canela)

Moltes gràcies, molt honorable senyor president. Il·lustres senyores diputades i senyors diputats, tinc l'honor de presentar a aquesta cambra el Projecte de Llei de drets reals de garantia. Aquest Projecte de llei és un pas més en el camí de construcció d'un ordenament jurídic civil català modern i adaptat a la realitat de la Catalunya d'avui, que haurà de culminar en el Codi civil de Catalunya, la llei primera del qual es troba en aquest moment a consideració de la cambra. Tot aquest procés d'actualització del nostre dret civil es fonamenta en les previsions que estableix l'article 9.2 de l'Estatut a partir de la delimitació de competències prevista en l'article 149.1.8 de la Constitució.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Aquesta no és una afirmació rutinària i tòpica, perquè en el cas de la llei que ens ocupa s'han posat de manifest algunes objeccions formals perquè el seu contingut estigui comprès en el descrit àmbit de les competències

es que en matèria de dret civil atribueix a Catalunya l'anomenat bloc de la constitucionalitat. Per al Govern de Catalunya, però encara gosaria dir més, per al conjunt de la comunitat jurídica catalana el dret català constitueix un sistema que precisament ara fa tres-cents anys a les Corts de Barcelona de 1702, ja regnant Felip V, va quedar recopilat, i que el mateix Decret de Nova Planta de 1716 va decidir mantenir en la seva integritat, segant, això sí, les fonts de producció cap al futur que només han tornat a obrir-se en els períodes d'autonomia com aquest en què ara afortunadament ens trobem. (*Remor de veus.*)

Tant el Codi civil de 1889 com la Compilació de 1960 s'han d'interpretar a la llum de la nova realitat constitucional, i, per tant, la possibilitat de conservar, modificar o desenvolupar el dret propi. I, fins i tot, els conceptes d'antecedents, concomitàncies i connectivitat han de referir-se al dret civil català com a sistema o ordenament jurídic amb actualitat o potència de plenitud o completesa, sense altra limitació que la de les matèries a les quals es refereix l'incís final de l'article 149.1.8 de la Constitució en dir que la seva regulació s'atribueix a l'Estat *en todo caso*, en fórmula que ja ha adquirit valor conceptual a força de repetició.

D'altra banda, la regulació d'altres drets reals de garanties s'afegeix a una sèrie de lleis, aprovades per aquest Parlament sense discussió, ni objecció, en matèria de drets reals, com la Llei de censos, la de garanties possessòries sobre cosa moble, la Llei de regulació dels drets d'usdefruit, d'ús i d'habitació, la de la cessió de finca o d'edificabilitat a canvi de construcció futura, la d'accessió i l'ocupació i la Llei de regulació dels drets de superfície, de servitud i d'adquisició voluntària i preferent, i la d'accessió i l'ocupació; totes les quals conserven, modifiquen i desenvolupen diferents institucions del nostre dret.

El Projecte de llei que avui es presenta modifica parcialment la Llei 22/1991, de 29 de novembre, de garanties possessòries sobre cosa moble i amplia les modalitats de garantia real. La finalitat dels drets reals de garantia consisteix, com tothom sap, en assegurar el compliment d'una obligació jurídica per tal que el creditor rebi efectivament la prestació. Així s'han configurat diferents institucions d'afectació directa dels béns a la satisfacció de l'obligació principal que van més enllà del principi de la responsabilitat patrimonial, universal del deutor.

La llei esmentada ja va establir una regulació dels drets de retenció i penyora com a garanties possessòries sobre cosa moble. Ambdós drets tenen tres efectes comuns que els caracteritza. En primer terme, la retenció de la possessió de la cosa fins que es produeixi el pagament complet del deute garantit. En segon lloc, la imputació dels fruits de la cosa, els interessos del deute garantit i, si s'escau, el capital, la qual cosa suposa la plasmació legal del pacte anticrètic. I, finalment, la realització del valor de la cosa en els casos establerts legalment.

Doncs bé, mitjançant aquest Projecte de llei pretenem ampliar i modernitzar els drets reals de garantia. El Projecte de llei després de regular en el capítol primer

unes disposicions generals, regula el dret de retenció en el capítol segon, la penyora en el capítol tercer i l'anticresi en el capítol quart i últim.

Les novetats més significatives del Projecte que avui els presento són les següents: primer, pel que fa al dret de retenció, el Projecte preveu que el seu objecte pugui estar constituït per béns immobles. Es produeix, doncs, l'ampliació de l'objecte del dret real de retenció. La Llei de garanties possessòries sobre cosa moble de l'any 1991 va desenvolupar només una part dels supòsits de retenció, el referent als béns mobles, i, en l'actualitat, cal desenvolupar l'altre part referent als béns immobles, ja que no és lògic que una mateixa figura tingui naturaleses diferents, segons si el bé sobre el qual recau és moble o immoble.

La retenció d'immobles no és una novetat en el nostre dret, doncs està contemplada en els articles 237 i 238 del Codi de successions en seu de fideïcomisos, on no es distingeix entre la naturalesa dels béns, siguin aquests mobles o immobles.

També està prevista en els articles 16 i 17 de la Llei 25/2001, d'aquest Parlament, sobre l'accessió, que desenvolupen l'article 278 de la Compilació, que com és sabut recull l'usatge *si quis in alieno*.

El Projecte de llei preveu el dret de retenció sobre immobles com un dret real i li atribueix els mateixos efectes, actualment establerts per al dret de retenció sobre mobles, la qual cosa permet la seva constància registral d'acord amb la legislació hipotecària.

Per tal de possibilitar l'excés del dret real de retenció sobre immobles al Registre de la Propietat s'estableix que un cop comunicada notarialment la decisió de retenir, el retenidor pot exigir al seu titular l'atorgament d'escriptura pública de reconeixement del dret de retenció als efectes de la seva inscripció. Això implica que si el propietari de la finca no atorga l'escriptura, el retenidor ho podrà exigir judicialment, essent d'aplicació el que disposa la Llei d'enjudiciament civil que permet al Tribunal suplir la conducta del deutor reticent.

La regulació d'aquest dret de retenció sobre immobles comporta que s'hagi de preveure una regulació del dret real d'anticresi, que, a diferència del dret de retenció d'immobles, és de constitució bilateral; és a dir, neix per un acord entre les parts. Aquesta regulació es justifica perquè si dues institucions tenen els mateixos pressupòsits i els mateixos efectes i es regula una d'elles, com és el dret de retenció d'immobles, és evident que cal regular l'altra, com és l'anticresi, que és perfectament assimilable al dret de retenció d'immobles.

En el dret català existeixen connexions evidents amb aquesta figura: d'una part l'efecte anticrètic està previst en la Llei de garanties possessòries de 1991, a més a més, constitueix l'element essencial de les garanties possessòries per damunt de si l'objecte de la garantia és un bé moble o un bé immoble.

D'altra banda, la tradicional venda a carta de gràcia, que pot recaure també sobre immobles, s'utilitza en moltes ocasions com a mecanisme de garantia. Històricament havia estat aquesta la seva més gran aplicació,

ja que en moltes ocasions el preu que es paga juga el paper d'un préstec, mentre que la propietat transmesa té una funció de garantia ni que sigui fiduciària. D'aquesta manera, quan es redimeix tornant el preu, en realitat s'està tornant al préstec. L'efecte anticrètic està en el fet que els fruits que la cosa ha anat produint durant el període de la retenció, en realitat s'imputen als interessos que el préstec ha generat. (*Remor de veus.*)

Així mateix cal remarcar que en el dret històric català trobem referències explícites a la penyora sobre immobles, és a dir, l'anticresi i el seu efecte essencial, que és la imputació dels fruits al pagament. Així, en el llibre dels *Costums de Tortosa*, i també trobem referència a les constitucions i altres drets de Catalunya on es recullen sengles disposicions de Jaume I, atorgades a les ciutats de Girona i València els anys 1240 i 1242, respectivament, fixant els efectes de —ho cito textualment—: «Hi tindran penyores dels fruits de les quals seran satisfets.»

Pel que fa al procediment de realització del valor de la cosa objecte de la garantia, com a novetat significativa cal esmentar la introducció de la venda directa. Es tracta de superar els inconvenients i dificultats propis dels mecanismes tradicionals de la subhasta, sense que això incideixi negativament en la consecució d'un preu d'alienació substancialment equivalent al que presumiblement podria aconseguir-se mitjançant el procediment de licitació.

La possibilitat que el creditor i el garant puguin acordar que l'objecte de la garantia sigui alienat directament per qualsevol d'ells o a través d'un tercer, millora els mecanismes de realització del valor de la cosa objecte de la garantia, per tal de treure'n el màxim rendiment econòmic amb els menors costos possibles. Cal que l'acord es formalitzi en escriptura pública i que es notifiqui als titulars coneguts de drets reals sobre la cosa.

Si no es produeix acord per a la venda directa, el retenidor pot procedir a l'alienació de la cosa retinguda mitjançant subhasta pública notarial. Amb relació també al procediment de realització del valor de la cosa, la Llei actual preveu com a requisit de l'execució forçosa material la necessitat de mutu acord per a la valoració del bé. Aquest requisit és un contrapunt a la constitució unilateral del dret pel creditor - retenidor, però pot comportar dificultats si les parts no arriben a un acord. Per evitar-les s'ha introduït un procediment subsidiari de fixació del valor de la cosa o tipus de la subhasta, que, en definitiva, ve a ser el mateix, de naturalesa àgil i objectiva, que entenem que permetrà l'efectivitat del dret.

Una altra novetat a remarcar és la nova regulació del dret de retenció dels béns mobles de poc valor, per tal d'augmentar l'operativitat de la garantia i abaixar-ne els costos. Així, davant la problemàtica en què es trobaven els sectors que realitzen operacions comercials amb béns mobles de valor inferior a 500 euros, concretament quan els béns es porten a reparar i després no es recullen, el Projecte de llei estableix un mecanisme alternatiu de constitució de la retenció. És més àgil i simple, i permet al retenidor disposar lliurement de la cosa,

llevat que constin degudament inscrites limitacions a la facultat de disposició, transcorreguts tres mesos des de la notificació, sense que s'hagi pagat el deute o s'hi hagin oposat el deutor o el propietari del bé. (*Remor de veus.*) Aquesta modalitat del dret de retenció es justifica pel seu fonament que és el desinterès en la cosa que té el propietari, i ha tingut en compte la doctrina dels béns oblidats que recull el dret comparat i, singularment, el Codi civil del Quebec.

Quant a la relació de la penyora, les novetats a remarcar són les que a continuació exposaré: d'una banda, pel que fa a l'objecte pignorat, l'eliminació del principi d'especialitat. Així es proposa la solució consistent que la distribució de la responsabilitat entre els diferents objectes donats en penyora, en el cas que així s'hagi plantejat en la realitat, ha de ser voluntàriament pactada per les parts i no imposada per la Llei.

D'altra banda, la introducció del principi de subrogació real, la qual cosa vol dir que si l'objecte de la penyora és un dret de crèdit i aquest resulta pagat abans del venciment del crèdit garantit amb la penyora, la garantia recau sobre l'objecte rebut com a conseqüència del pagament, donant així solució a un problema que la pràctica havia posat de manifest amb relació a la legislació anterior.

Finalment, com deia en començar, el Projecte de Llei regula l'anticresi en estreta relació amb les institucions anteriorment esmentades. En definitiva, aquesta Llei que avui tinc l'honor de presentar a la consideració d'aquesta cambra, exemplifica la síntesi entre la tradició jurídica catalana, antiga i fecunda, i les necessitats d'un país modern i amb vocació de futur com és la Catalunya d'avui.

Senyores diputades i senyors diputats, vull acabar la meva intervenció agraint l'esforç i la ciència de tots els diputats que han intervingut en la tramitació del Projecte, agraint també els esmenes introduïdes, que milloren el text inicial, així com, també, l'alt nivell de consens assolit. I, en conseqüència, els demano la votació favorable al Dictamen emès per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana.

Moltes gràcies, molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, per la seva atenció.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Toca ara el torn als grups que han presentat esmenes. Per a la seva defensa i posicionament, en nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Projecte de llei de drets reals de garantia que avui se sotmet a la consideració del Ple, ocuparà, sens dubte, un lloc destacat en el futur Codi civil de Catalunya, i, per tant, el Grup Popular vol que quedi constància, en la solemnitat del Ple, de la nostra voluntat, del nostre compromís per tirar endavant, per debatre, per aprovar el futur Codi civil de Catalunya. Però no qualsevol Codi civil, senyor conseller, no un codi

civil fet a corre-cuita i per poder-lo tenir enllestit abans que acabi la legislatura.

Per tant, he volgut deixar molt clara quina és la postura del Grup Popular respecte a la nostra voluntat d'impulsar i d'aprovar un codi civil de Catalunya. I, per tant, que ningú no caigui en la temptació de tergiversar el sentit del vot que el Grup Popular farà avui en aquest Projecte de llei.

El Projecte de llei de drets reals de garanties tracta d'un text sens dubte important en el desenvolupament del dret civil català, perquè afecta, seguint la nomenclatura del dret romà, a una part de l'anomenat dret de coses, en el qual s'inspira la nostra tradició jurídica en referir-se a aquells drets reals que es constitueixen en garantia del compliment d'obligacions.

El Grup Popular va presentar un total de quaranta-quatre esmenes a aquest Projecte de llei, de les quals gairebé la meitat han estat o bé incorporades directament o bé incorporades a través de transaccions en el text del Dictamen. El conjunt d'esmenes presentades pel nostre Grup han perseguit dos objectius: per una banda, introduir millores tant del que és l'adequació de les nostres institucions jurídiques a la realitat dels nostres temps com de tècnica jurídica i legislativa. I considerem que aquestes aportacions eren del tot necessàries en un text legal complex, en una matèria tan específica com és els drets reals de garantia.

I en aquest sentit, vull recordar que el Grup Popular ha modulada la previsió inicial de convertir els drets reals de garantia, que impliquen el dret de realització de la cosa, en uns simples drets d'apropiació. Vull recordar que, des de temps immemorials, en el dret català no s'ha acceptat el pacte comissori, és a dir, el creditor no es pot apropiari de la cosa, sinó que ha de realitzar-la per assegurar al deutor que obté l'import màxim possible; és justament amb l'import obtingut que el creditor satisfarà el seu deute i haurà de donar la resta al deutor.

Per tant, si s'abusa del pacte comissori, permetent al creditor l'apropiació de la cosa sense més, el creditor no tindrà un gran interès que es produeixi la venda en subhasta i s'obtingui el màxim valor o el valor real de la cosa, i, per tant, el major beneficiat de l'absència de postors a la subhasta seria el mateix creditor, que podria quedar-se la cosa pel valor del deute, i que, normalment, aquest valor serà molt inferior al que es podria obtenir.

Per tant, com deia, ha estat amb les esmenes del Grup Popular que s'ha modulada aquest plantejament inicial que s'havia fet, que suposava una desnaturalització dels drets de realització i que apostava més cap als drets d'apropiació que no pas per la naturalesa de drets de realització.

Per una altra banda, de les aportacions que ha fet el Grup Popular, el que hem perseguit amb les nostres esmenes ha estat ajustar al màxim les previsions legals a allò que es fa en la realitat, és a dir, corregir, arrodonir el contingut del text presentat pel Govern per tal que reflecteixi i reguli pràctiques, usos i costums que es vénen efectuant a la pràctica forense, i això, amb la finalitat d'adequar el nostre dret a les noves necessitats, a les noves realitats de les relacions econòmiques, ju-

rídiques i patrimonials, i de dotar de seguretat jurídica els operadors i els ciutadans en matèria de drets reals de garantia en el segle XXI.

Entre les esmenes acceptades per la Ponència i les transaccionades, que es nodreixen i inspiren en les aportacions del nostre Grup, i més enllà del que són estrictament millores de redactat o de tècnica legislativa, vull esmentar les següents.

En primer lloc, i per la importància que té, no només per la importància jurídica, sinó per la importància sobretot política, és l'acceptació de l'esmena del Grup Popular que ha suprimit del text qualsevol referència a una futura legislació de la hipoteca en el nostre dret civil. Insisteixo: ha estat una esmena del Grup Popular la que ha fet desaparèixer la referència a una futura regulació de la hipoteca.

I ho fem per dos motius. Ho hem fet perquè, per una banda, cal evitar una regulació de la hipoteca a Catalunya diferent de la regulació existent a la resta de l'Estat; extrem aquest que podria portar a disfuncions importants en l'àmbit jurídic del mercat financer i de les entitats de crèdit. I, per una altra banda –i sense quedar-nos en el que podria ser exclusivament una qüestió competencial, que no hi entro, que també ho motiva, però que no hi entro en aquest moment–, el que és important és el necessari manteniment d'un règim jurídic únic de la institució hipotecària a tot l'Estat per garantir la igualtat dels drets dels ciutadans davant les institucions financeres. Pensin, senyores i senyors diputats, no oblidin, que són les entitats de crèdit, justament, juntament amb els ciutadans, els autèntics subjectes del dret real d'hipoteca. Per tant, no estem parlant només d'una pèrdua de competitivitat de les entitats financeres, sinó de despeses de transacció de les entitats, que repercutiran inevitablement sobre els ciutadans de Catalunya.

Un altre bloc d'esmenes, dins d'aquestes incorporacions, ha estat el reconeixement d'una pràctica forense arrelada però que hem de regular de manera uniforme: la possibilitat que la persona deutora i la propietària de la cosa puguin oposar-se a la realització del valor de la cosa moble, sempre que aquesta oposició judicial vagi acompanyada de la consignació o finançament per entitat de crèdit del deute principal més el 20% en concepte de despeses. Insistim que és una aportació important del Grup Popular, perquè dona carta de naturalesa a una pràctica que es venia fent, però no sempre de manera uniforme, a tot el territori de Catalunya, i que, per tant, ens sembla que és un avenç molt important en pro de la seguretat jurídica.

A través de diverses esmenes del Grup Popular, també s'ha obert la possibilitat que, un cop celebrada la subhasta, la venda de la cosa retinguda, i amb l'objectiu d'evitar que el propietari amb la seva negativa a comparèixer pugui demorar l'atorgament de l'escriptura de venda, es permeti designar un mandatari a la mateixa escriptura de reconeixement del dret real de retenció que representi el titular en l'escriptura d'adjudicació de la cosa, nomenament que pot recaure en el mateix creditor fins i tot quan aquest sigui l'adjudicatari.

Amb aquestes esmenes, no només s'agiliten els tràmits de la subhasta o venda notarial de la cosa retinguda

amb la finalitat d'evitar demores basades en pràctiques poc ètiques, sinó que a més a més es garanteix el principi de transparència, en el sentit que pugui ser mandatari el mateix creditor fins i tot quan sigui adjudicatari de la cosa retinguda.

Finalment, creiem important destacar l'acceptació d'altres esmenes del nostre Grup Parlamentari que, a més de suposar una millora de la tècnica legislativa –tasca a la qual mai no pot renunciar aquest Parlament–, suposen una aportació important al text en termes de dotar de seguretat jurídica –com deia– les relacions que s'estableixen entre les parts, com per exemple el fet que, amb relació als efectes que produeixen els drets reals de garantia, la imputació dels fruits de la cosa afecti el pagament dels interessos del deute garantit i, si s'escau, el del capital, o també la previsió expressa que l'escriptura pública de reconeixement del dret real de retenció pugui determinar que en cas de manca de pagament es pugui pactar la venda directa per part de la persona retenidora, el propietari o un tercer, i els criteris per a la seva alienació.

Això, pel que fa a les aportacions fetes pel Grup Popular i que han estat incorporades, ja dic, directament o a través de transaccions en el text del Dictamen.

Però hi ha un segon grup d'esmenes, senyores i senyors diputats, concretament dinou esmenes, que el Grup Popular s'havia reservat per a la seva defensa en el Ple, que afecten concretament el dret de retenció sobre cosa immoble i el dret d'anticresi. Anuncio ja, senyor president, que retirem aquestes esmenes pels motius –en aquest mateix moment– que passo a exposar.

Es tracta d'un gruix d'esmenes que afecten els articles 7, 18, 19 i 20 del Projecte de llei, i cal començar dient, en primer terme, que es tracta –la regulació que s'hi conté– d'una regulació aliena al nostre dret civil, atès que no hi ha cap precedent legislatiu que hagi incorporat com a dret propi aquestes dues institucions. I no cal anar tan lluny, senyor conseller, no cal anar tan lluny. No cal que ens n'anem ni tan sols a la compilació de l'any 60, anem-nos-en a la Llei 22/1991, de 29 de novembre, de garanties possessòries sobre cosa moble, aprovada per aquest Parlament, vull recordar que en situació de majoria absoluta de Convergència i Unió. És a dir, quan Convergència i Unió té majoria absoluta en aquest Parlament i podria aprovar un altre tractament de les garanties possessòries, es limita a regular les garanties possessòries sobre cosa moble. I, per tant, vull cridar l'atenció, senyores i senyors diputats, sobre aquest fet, que, per tant, fa molt difícil, en aquests dos casos, apellar al dret propi o a la pervivència de la tradició jurídica catalana –insisteixo– perquè així ho va entendre la mateixa Convergència i Unió quan tenia majoria absoluta en aquest Parlament.

En segon terme, voldria remarcar que la regulació del dret de retenció sobre béns immobles i el dret d'anticresi prevista en el Projecte guarda una estreta concomitència, una semblança, un paralelisme, amb la institució de la hipoteca; institució que, d'acord amb l'article 149.1, apartat vuitè, de la Constitució, és de competència exclusiva de l'Estat. I si, com hem dit, a través d'una esmena del Grup Popular, s'ha retirat qualsevol referència a la hipoteca, en pura coherència mantenim aques-

tes esmenes i anunci, senyor president, senyores i senyors diputats, el vot en contra del nostre Grup en aquests articles.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I finalment –acabo ja–, lluitem en contra, també, de la regulació de l'anticresi perquè l'únic que fa –l'únic que fa–, exclusivament, senyores i senyors diputats, l'únic que fa és traduir al català la regulació que es conté en el Codi civil, i ens sembla que aquesta no és una aportació per enfortir, per millorar el nostre dret civil. Els recomano que es mirin els articles 1881 a 1886 del Codi Civil espanyol i veuran que l'únic que fem és traduir al català.

I finalment, una altra qüestió: el dret de retenció sobre cosa immoble. Ens sembla que és un dret possible només sobre el paper; en la realitat com funcionarà, senyores i senyors diputats? El creditor reté l'immoble?, i com ho fa, això?, desallotjant...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

Acabo de seguida, senyor president.

El president

Gràcies.

La Sra. Nadal i Aymerich

...desallotjant de la casa els seus propietaris?, tancant la finca?, posant-hi una tanca? Imaginin-se la notificació: «Escolti, miri, sóc el pintor, i com que li he pintat el pis i no m'ha pagat, li comunico que li retinc la casa i que l'ha d'abandonar immediatament; per cert, notificació que faig extensiva a la seva parella, que és qui realment és la propietària d'aquest pis o d'aquesta finca.» Creuen, senyores i senyors diputats, que el propietari legítim abandonarà la finca o abandonarà el pis? Creuen, senyores i senyors diputats, que això és la regulació de drets eficaços que resolguin problemes? O entelèquies jurídiques?

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en exercici de la competència exclusiva sobre desenvolupament del dret civil de Catalunya que té conferida la Generalitat per mor del que estableix l'article 9 de l'Estatut, i en connexió també amb la mateixa Constitució, en el seu article 149, com recordava fa un instant la senyora Nadal, el Parlament de Catalunya va aprovar una llei l'any 91, la Llei 22/1991, de 29 de novembre, de garanties possessòries sobre cosa moble.

Evidentment eren altres temps –eren altres temps– i en aquell context la línia o l'actuació dels successius governs de l'Estat era d'una gran tolerància pel que fa a l'aplicació de l'Estatut i pel que fa a les possibilitats d'aquest Parlament a l'hora de legislar en matèria de conservació, desenvolupament del dret civil de Catalunya, i també amb una evolució doctrinal –jo crec que en aquell moment bastant favorable– del mateix Tribunal Constitucional, i una etapa, un període, només esquitxat, segurament, per dos recursos davant del Tribunal Constitucional, l'any 87 i l'any 91 –si no ho recordo malament–, que finalment es van solucionar i es van retirar.

I dic que eren altres temps pel context i el debat polític que estem vivint en aquests moments, però també era una llei que en aquell moment pretenia donar resposta a la necessitat social de regular les garanties reals mobiliàries a Catalunya, adaptant bàsicament al tràfic jurídic de l'any 90 –per tant, dels anys noranta– les figures del dret de retenció i de la penyora. Per tant, em sembla que no..., vaja, en tot cas ja hi ha altres diputats que poden parlar amb molta més autoritat que jo mateix, però no crec que tingui molt a veure, la majoria absoluta o la majoria simple de cap grup d'aquesta cambra, a l'hora de legislar als anys noranta aquesta matèria.

I l'any 91 –com deia– es va regular el dret de retenció, d'una banda; dret de retenció que es posava al dia, que s'actualitzava, que es modernitzava, com a garantia àgil i flexible que havia de donar resposta a situacions sobrevingudes, que en un altre cas quedarien evidentment desprotegides, en el tràfic jurídic, a través de la configuració en la Llei d'un dret pel qual –com és sabut– el retenidor es pot negar a restituir la cosa fins que no se li hagin abonat els deutes que van generar el dret de retenció. I, d'altra banda, la penyora, com a segona institució a què es referia aquesta Llei de l'any 91 –una bona Llei que ara substituïm de forma íntegra–, es mantenia, com a tradicional figura de garantia que és, al mateix temps que s'ampliava el seu àmbit d'aplicació.

Bé, jo crec que les novetats que aporta la Llei, que espero que aprovem d'aquí a uns moments, són perfectament defensables i és per això que ja anticipo el suport del nostre Grup Parlamentari, com no podia ser d'una altra forma. Incorpora novetats com l'ampliació de l'objecte del dret real de retenció dels immobles, a més de regular novament i d'actualitzar la retenció dels béns mobles de poc valor. Jo crec que això comporta, d'acord amb la legislació hipotecària, la constància registral d'aquest dret, la qual cosa és un pas important i que –com diu el propi preàmbul de la Llei– crec que situa el centre de gravetat de les garanties que regula aquesta Llei ja no només pel que fa a la possessió d'una cosa moble, sinó simplement sobre la possessió de la cosa objecte de la garantia, i crec que això és positiu i és un pas endavant.

En segon lloc, aquesta Llei incorpora una regulació del dret real de retenció sobre immobles, que fa que s'hagi hagut de preveure en aquesta Llei una regulació del dret real d'anticresi com a dret de retenció que es constitueix bilateralment.

En tercer lloc, crec que es perfeccionen i es milloren els procediments de realització del valor de la cosa entregada com a garantia en cas d'incompliment, a través del procediment de l'alienació directa de la cosa o de la subhasta pública notarial.

I en darrer terme, per destacar-ne algun altre, s'elimina el principi d'especialitat en la penyora, de forma que la distribució de la responsabilitat entre els diferents elements pignorats sigui totalment voluntària.

Amb tot això vull dir que el nostre Grup Parlamentari va presentar un total d'onze esmenes, de les quals la Ponència n'ha recomanat o transaccionat un total de sis, i que només manté per a la seva defensa i retirada –i, per tant, ja anticipo que aquesta esmena serà retirada pel nostre Grup Parlamentari, que correspon a la número 4 del Dictamen–, en manté, o mantenia, millor dit, una única esmena per a la seva discussió en aquest plenari.

Vull dir que les esmenes que hem incorporat, que incorpora finalment el Dictamen a proposta del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana abracen aspectes que van des de l'anticresi quant a la formalització i garanties d'aquesta; la realització del valor de la finca retinuda; la comunicació de la decisió de retenir, i altres aspectes que creiem que són importants.

L'esmena que mantenim i de la qual, com he dit, ja he anunciat la seva retirada té una vocació diguem-ne que pedagògica, més pedagògica que una altra cosa, perquè sistemàticament situem en seu de possessió de la cosa retinuda una distinció que entenem que prefigura un debat que haurem de tenir en el futur de cara al futur Codi civil de Catalunya, o de cara al que serà tot el capítol dels aspectes patrimonials del Codi civil, incorpora una distinció moderna entre animals i cosa moble, perquè, com vostès saben perfectament, tradicionalment els animals han estat considerats –ho són encara– una cosa moble, i nosaltres creiem, encara que reconeixem que sistemàticament no és el lloc més pertinent per fer-ho, que, com a éssers vius que són, poden ser objecte lògicament de retenció, però no amb el mateix règim que la resta de coses mobles, perquè, evidentment, estem davant, en aquest cas, de la necessitat que qualsevol retenidor hagi de custodiar aquests animals en les condicions higienicosanitàries exigibles. Bé, en futures lleis, com deia, en el futur codi civil, si és que tot va bé i la legislatura, doncs, encara ens dóna el temps suficient com per poder aprovar aquesta Llei, tindrem l'oportunitat de parlar-ne.

Per la resta, expressar una vegada més, com en altres lleis civils que ha aprovat aquest Parlament, la nostra profunda satisfacció per l'aprovació d'una Llei important. Agrair també l'esforç i l'afany, com sempre pactista i voluntariós, de consens del diputat senyor Jaume Camps, de Convergència i Unió, de la resta de ponents també, per la seva feina, també, com el rigor i les indicacions que, com sempre, a nivell tècnic ens ha fet el lletrat senyor Pere Sol.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Hi ha torn en contra? (*Pausa.*) Doncs, per posicionar-se i en nom d'Iniciativa per Catalunya

Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Senyor conseller, vostè ho ha dit... Deia, senyor conseller, que vostè ho ha esmentat: fa deu anys –deu anys i mig, per ser més exactes– que aquí vam aprovar una llei que regulava determinats drets reals de garantia sobre la cosa moble, concretament el dret de retenció i la penyora. Nosaltres creiem que avui discutir un projecte que torna a regular drets reals de garantia, torna a regular el dret de retenció, la penyora en desplaçament, l'anticresi... Per cert, avui aprovarem una llei en què, en molts dels seus conceptes, la gran majoria de diputades i diputats no tenen la més mínima idea, començant pel que els parla, amb la seva ignorància, del que estem regulant; potser ho saben els savis del senyor Jaume Camps, d'aquests que argumenta quan es presenten les esmenes de les ponències.

Però hem de dir que en aquesta Llei que aprovem avui ampliem l'objecte del dret de retenció, com ja s'ha dit, als immobles; deixem per al futur la regulació de la hipoteca –jo crec que la deixem per al futur; dependrà, evidentment, de moltes vicissituds polítiques; després en parlarem–; també ampliem pressupòsits del dret de retenció; millorem mecanismes de realització del valor de la cosa objecte de la garantia... Tot això en la línia que vostè mateix ha citat, senyor conseller, d'avançar cap a un codi civil català.

Nosaltres, com pot comprendre, no participem en absolut de les reticències actives que té el Grup Popular –que lamento que en aquests moments no em puguin escoltar– sobre aquesta (*veus de fons*)... –gràcies, senyora Nadal–, sobre aquesta política. Lamentem la cascada de recursos que se'ns anuncien contra les lleis que vagin en aquesta direcció, i lamentem haver de dir que no són recursos anunciats per raons de dret, sinó per raons de concepció política del que és l'Estat de les autonomies. Anem endarrere, o pretenen que anem endarrere. Si alguna cosa havíem après en la transició, en l'elaboració de l'Estatut i en la reivindicació del nou marc legal, era que el dret civil, aquest sí que era competència exclusiva, ni amb l'eufemisme de l'ensenyament amb plena. I ara surt un govern espanyol que aixeca la bandera de: «Compte amb el que feu, perquè anirem al Constitucional», que no ens hauria de provocar cap mena de temor; l'únic que significa, ho torno a dir..., no una garantia legal, sinó de l'aplicació en aquest terreny d'una concepció absolutament espanyolista, regressiva, sobre el model que hi ha a la Constitució i a l'Estatut.

Ara, dit això, senyor conseller, nosaltres no creiem que la millor manera d'anar al codi civil sigui la que estan donant vostès, d'orientació i de praxi en la presentació de lleis. Se'ls ha dit a l'Observatori de Dret Privat; em consta, per exemple, que el nostre representant, Roc Fuentes, diputat en aquesta cambra amb un gran treball sobre els temes que ens ocupa, gran coneixedor d'aquesta temàtica, va advertir, com d'altres, i està advertint que segurament volem córrer o volem fer veure en coses molt importants, encara que la majoria ignori del que estem parlant; són coses molt importants i, a més,

de duració de segles. Creiem que no és bo regular les mateixes matèries a través de lleis que canvien de criteri o que només introdueixen modificacions a lleis que vàrem aprovar fa deu anys, com si féssim lleis de prova o al gust del darrer assessor, i il·lustríssims assessors –«savis», com diu molt bé el senyor Jaume Camps–, que hi ha darrere aquestes elaboracions. No és bo. No creiem que s'hagin produït tants canvis socials a Catalunya com per fer aquests canvis en aquest període tan curt de temps, pel que és dret civil.

Entenem que el Projecte introdueix millores. En l'elaboració del Projecte, amb una gran tranquil·litat i amb una actitud molt positiva per part del ponent de la majoria, s'han anat introduint esmenes i transaccionals per part de tots els grups parlamentaris i del nostre, del qual ens congratulem. Fins i tot hi ha una correcció de llenguatge sexista, que em sembla que és positiva –també ho vull subratllar–, en aquesta Llei. És per tot això que podem afirmar que hem contribuït a millorar el Projecte i que per això votarem a favor del Projecte. Però no voldríem deixar de, com a cosa petita..., aquesta advertència, ja que ara vénen altres lleis pretesament més gruixudes, fins i tot pel títol, de codi civil, però que farem un flac favor, no per l'amenaça popular, sinó per les necessitats legals del país, si volem córrer o ho volem fer amb aquesta velleïtat.

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom de Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Flora Vilalta.

La Sra. Vilalta i Sospedra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el meu Grup, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, ha presentat vint esmenes al Projecte de llei de drets reals de garantia. Les nostres esmenes tenien com a objecte millorar tècnicament el Projecte de llei. En el debat en ponència ja vàrem retirar sis esmenes, i la resta –catorze– han estat acceptades pel Grup que dona suport al Govern, o bé transaccionades, amb un text que millora el contingut del Projecte de llei.

Aquest Projecte de llei té per nosaltres dos objectius importants. Primer, la Llei 22/91 regulava les garanties possessòries sobre cosa moble, però no feia esment dels béns immobles; per tant, calia legislar en aquest sentit, malgrat el poc temps transcorregut. El segon objectiu seria agilitar el dret de retenció per executar la garantia.

Pel que fa al primer objectiu, direm que el dret de retenció funciona com un dret real; per tant, estem consolidant l'exercici de dret real, en tant que regulem el bé moble i el bé immoble amb els mateixos efectes que preveu aquesta Llei. El dret de retenció sobre immobles fa que s'hagi hagut de regular el dret real d'anticresi. La diferència entre el dret de retenció d'immobles i l'anticresi rau que el primer és de constitució unilateral, imposat per la persona retenidora, i l'anticresi és de constitució bilateral, a partir d'un acord de voluntats.

Pel que fa al segon objectiu, s'agilita en el sentit que l'execució de la garantia inclou imports que no hi estaven inclosos, ja que es crea un sistema específic d'execució sobre béns mobles de poc valor. També protegim els crèdits de les persones que utilitzen aquestes garanties, en dos sentits: amb el màxim rendiment econòmic i amb els menors costos possibles. S'elimina el principi d'especialitat a la penyora, donada la seva poca aplicació a la pràctica, i es deixa la distribució de responsabilitats dels objectes donats en penyora a la merament voluntària. S'inclou el principi de subrogació real per resoldre els crèdits pignorats quan el venciment es produeix abans dels venciments dels crèdits garantits a empenyorar; llavors, la garantia recaurà en l'objecte rebut com a conseqüència del pagament. Sens dubte, estem millorant quelcom que ja existia, però que presentava certs buits, als quals calia donar resposta.

Ja per acabar, dir que aquest Projecte de llei que avui es debat en aquesta cambra de ben segur que no és objecte d'una gran preocupació social. Fóra millor, al nostre entendre, legislar en altres temes de dret civil que preocupen i afecten més els ciutadans i les ciutadanes i que el Govern guarda dins del calaix. Podríem citar la Llei d'estacionament de vehicles de motor, presentada a l'inici de la legislatura, o bé la Llei de regulació de mecanismes de protecció econòmica de les persones que no reben pensions en cas de separació o divorci.

Finalment, però, anunciar el nostre vot a favor i la nostra intenció de continuar avançant cap a un dret civil català. Com és costum, agrair el treball fet a la resta de ponents, al lletrat senyor Pere Sol i als serveis de la cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula ara l'il·lustre diputat senyor Jaume Camps, en nom de Convergència i Unió.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... No és la intenció d'aquest diputat, senyora Dolors Nadal, tergiversar el sentit del vot anunciat pel Grup Popular, tal com ha dit vostè, en absolut. Qualsevol votació és lliure, explícita i legítima, i, per tant, no seré jo qui discuteixi la sobirana voluntat del Grup Popular, ni pretendré, en absolut, tergiversar el sentit del vot, sigui quin sigui aquest sentit del vot.

Sí que em permetrà dir que avui s'ha trencat –avui s'ha trencat– una tradició; avui s'ha trencat la tradició de vint anys i de vint-i-vuit lleis, com recordava el conseller. I el Grup Parlamentari de Convergència i Unió mai –mai– s'ha emparat en majoria absoluta, quan la tenia, per aprovar les lleis civils; jo diria que per aprovar cap llei. Sempre ha mantingut una actitud dialogant. Però mai específicament les lleis civils de Catalunya han estat aprovades per la voluntat de la majoria absoluta de Convergència i Unió. Sempre –sempre, sempre– han estat lleis absolutament dialogades, lleis absolutament pactades, i n'és bona prova aquesta mateixa Llei: de cent una esmenes, només n'han quedat les que no van

ser acceptades de pla pel Grup Popular. Tots els altres grups han vist, i ho han reconegut –i així es fan les lleis civils: amb ple consens–, aprovades, transaccionades les esmenes, perquè sempre les ponències de dret civil català... I puc parlar amb una certa experiència, ja que amb el senyor Ribó i amb el senyor Ridao i amb vostè i amb tants altres..., i amb el senyor Roc Fuentes, i amb el senyor Casares, i amb tants altres, podríem ser testimonis que sempre les ponències de dret civil català han estat un exemple –si se'm permet dir-ho amb orgull, perquè és un orgull compartit, i per això ho puc dir– de diàleg i de transacció i de trobar el punt d'acord, que ha permès, ho repeteixo, aprovar les lleis pràcticament per unanimitat, totes. Pots podríem fer com a excepció, reconeixent-ne un component específic ideològic, el cas de la Llei d'unions estables de parella, que realment podia tenir i va comptar amb un component, jo diria, ideològic, doncs, que és lògic que no pogués gaudir d'aquesta unanimitat.

Què ha passat? Ha passat simplement que s'ha aixecat la veda, que el Govern del Partit Popular ha aixecat la veda que hi havia perquè Catalunya pogués desenvolupar el seu dret civil, perquè l'article 9.2 de l'Estatut diu que tenim competència exclusiva en conservació, en modificació i en desenvolupament del dret civil català.

Per cert, modificació; no és modificació, senyor Ribó –permeti'm un incís–, no és modificació el que introdueix aquesta Llei –que evidentment ho és. És una ampliació de l'objecte de garantia i, per tant, no es modifica tant la Llei de garanties possessòries de l'any 91, com una ampliació de l'objecte de la garantia, estenent-la en els béns immobles i, conseqüentment, en el cas de dret de retenció, de forma unilateral i, en el cas de l'anticresi, en forma bilateral els immobles, introduint, per cert, un aspecte que crec que serà de gran utilitat per a comerços, petits o grans, és a dir, el problema de la realització més agilitzada del dret de retenció sobre béns mobles de valor inferior a cinc-cents euros.

Però tornant al que dèiem, l'article 9.2 de l'Estatut i, conseqüentment, l'article 149 de la Constitució ens permeten, no la conservació i la modificació, sinó el desenvolupament del dret civil català. I el dret civil català no és aquell que va quedar encotillat a la Compilació de 1960. No és cert que no hi hagin antecedents de l'anticresi i del dret de retenció sobre cosa immoble –els els ha dit el conseller en la presentació de la Llei. I per tant, des dels Costums de Tortosa, passant per la mateixa regulació en el Codi de successions, en els articles 237 i 238, o els efectes anticrètics continguts, encara que sigui indirectament, en la Llei de l'usdefruit, la Llei 25, de l'any 2000, i tals exemples que posava el mateix conseller –que no els repetiré– en la seva exposició del Projecte, fa que es puguin trobar antecedents de regulació de l'anticresi, del dret d'accessió d'immoble. Però encara que no fos així, és igual, el dret civil català en el seu desenvolupament és el dret viu, el que s'aplica a Catalunya, no el que va quedar encotillat en la Compilació de l'any 1960. O creu realment que la voluntat del legislador català ha de ser legislar sobre el testament sacramental –per cert, de Sants Just i Pastor, ja absolutament derogat– o l'any de plor de la viuda pobre catalana?

Creu que realment és això el dret civil català? Això, ho pot creure el ministre Acebes, però vostè, senyora Nadal, no s'ho pot creure això, perquè vostè, que entenc perfectament el paper que li toca fer avui –l'entenc perfectament i el respecte–, no pot dir seriosament que nosaltres no hàgim estat absolutament rigorosos en l'elaboració i en el desenvolupament d'aquest dret civil, perquè vostè n'és una actora que hi ha participat fins que el Govern del seu partit ha aixecat la veda després de vint anys. I, miri, moltes vegades ens hem preguntat...

No responc sobre les seves esmenes perquè la millor prova que és una decisió política és que vostè mateixa les ha retirat i, per tant, no es tracta de discutir les esmenes, perquè vostè mateixa les ha retirat i vostè votarà que no, en bloc.

Miri, Catalunya..., no sabem actualment davant dels nous corrents migratoris, no sabem si Catalunya... Algú s'ha preguntat si Catalunya existirà d'aquí a mil anys? –jo crec que sí–, o d'aquí cent o d'aquí a dos-cents? Evidentment, els corrents migratoris nous faran que Catalunya canviï com una mitja. És a dir, la pregunta és: els catalans ens podem reconèixer en aquesta Catalunya nova multiracial, multiètnica, que se'ns acosta? (*Veus de fons.*) Ja acabo, senyors diputats, ja acabo. (*Veus de fons.*) Ens podem reconèixer en aquesta Catalunya multiracial, multiètnica, en el sentit de ser catalans? Serà possible mantenir aquesta identitat? Jo diria que, evidentment, caldrà trobar una nova simbologia col·lectiva que sigui capaç de ser assumida pels catalans de tres generacions, i els que acaben d'arribar, però mai –mai– podem oblidar una cultura de referència.

És una bestiesa i és un error, que es comet constantment, la lloa indiscriminada del multiculturalisme entès com a superposició. El multiculturalisme de pura superposició és un autèntic desastre. Només aquell que salva la cultura de referència catalana és el que pot portar-nos a retrobar-nos –ho repeteixo– en una Catalunya que haurà canviat molt, que haurà canviat absolutament, però que haurà respectat aquesta cultura de referència. I saben quin és un dels elements més importants d'aquesta cultura de referència? Evidentment, les traces identitàries, i les traces identitàries són, per descomptat, la llengua, la cultura, però també el dret. I l'atac del dret és absolutament –acabo de seguida, senyores i senyors diputats–, l'atac del dret és un atac al nervi de la nació, i això, cap govern, nacionalista o no, ho pot permetre.

Per això no ens fa cap por haver d'anar al Tribunal Constitucional. Ja hi haurem d'anar per la Llei de l'accessió i l'ocupació. Ja sabem que se'ns ha aixecat la veda del dret civil català, però lluitarem, perquè estem lluitant contra, no un senyal identitari clàssic, sinó contra el nervi de la nació, que és el dret civil català.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyora Nadal, em demana la paraula per...?

La Sra. Nadal i Aymerich

Per una pila de contradiccions, senyor president.

El president

Té un minut.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies. Senyor Camps, en la meua intervenció he deixat clara la voluntat del Grup Popular, no només de contribuir, sinó d'impulsar com hem fet des de sempre un codi civil català. No només estem d'acord en la conservació, en la modificació, sinó també en el desenvolupament del nostre dret. En el que no podem estar d'acord és que aquest Parlament es dediqui a fer de copista, es dediqui a fer d'amanuense, es dediqui senzillament a copiar articles del Codi civil, perquè es fa passar per endavant l'aparença per damunt del contingut, quan vostè sap, senyor diputat, i saben tots els diputats d'aquesta cambra, que el veritable problema que tenim amb el nostre dret civil és que no s'invoquen els tribunals. Creant entelèquies de dret, no aconseguirem millorar l'aplicació de nostre dret civil.

I en aquest sentit, senyor president, reitero la votació separada d'alguns articles d'aquest Projecte de llei.

El president

Moltes gràcies. *(El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.)* Senyor Camps, també per un minut.

El Sr. Camps i Rovira

Me'n sobrarà, senyor president. La voluntat és de desenvolupar el dret civil català –ho repeteixo–, no deixar-lo encotillat, com deia a la senyora Nadal, en el testament sacramental de l'església de Sants Just i Pastor amb l'any de plor de la viuda pobre catalana, sinó legislar, per exemple, sobre la hipoteca, sobre l'anticresi, sobre tot el que és el desenvolupament del dret civil català. I això ho farem, i la millor manera en què ens pot ajudar la senyora Nadal és convèncer els seus companys de Madrid perquè retirin el recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'accessió i que no ens recorrin aquesta Llei que aprovarem d'aquí uns segons. Aquest és el millor favor i la millor credibilitat de les seves paraules.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem, per tant, ara, retirades totes les esmenes a la votació, que serà separada. Per un cantó votarem l'article 3 pel que fa a l'expressió «o immoble»; en l'article 4, els apartats 2 i 3; els articles 7, 18, 19 i 20 i l'oposició de motius. Tot això en una votació conjunta.

Estem votant el text del Dictamen: separadament, això que acabo de relatar. Per tant, posem això que acabo de dir a votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 120 vots a favor, 12 en contra, i cap abstenció.

A continuació la resta del text del Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Proposició de llei de setena modificació de la Llei 8/1987, de 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya (tram. 202-00162/06)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local, sobre la Proposició de llei de setena modificació de la Llei 8/1987, de 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya.

Hi han presentats disset vots particulars i esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, que, per defensar-les, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó. Té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Arriba per fi al Ple del Parlament la primera proposta legislativa que emana d'un treball que vàrem posar en marxa a l'inici de la legislatura a partir d'un gran acord de tots els grups parlamentaris. I he de dir de bell antuvi, de cara a les diputades i els diputats, que he tingut el gust de compartir amb elles i amb ells el treball de Ponència, que presento amb un cert pesar o dolor aquests vots particulars i esmenes. Ha estat una ponència que..., jo en diria tant dolça com la magdalena que quasi cada sessió em trobava damunt de la taula amb un cafè amb llet. Però presento vots particulars i esmenes com una rosa arrancada d'un roser, punxant-me els dits, perquè crec seriosament que no és seriós, perdó per la redundància, presentar aquest text avui tal qual.

Hi ha un gran divorci entre l'encàrrec i el propòsit inicial de tots els grups parlamentaris i el Govern i el producte legislatiu que avui sotmetem a votació. I, a més, s'ha forçat –i no tinc altre concepte per dir-ho–, s'ha forçat que avui anés només el tema municipal i no es tractés dels altres nivells de Govern local, sense els quals els actuals ajuntaments de Catalunya no se'n sortiran. Al segle XXI no es pot parlar d'ajuntaments i de lleis municipals sense parlar de realitat supramunicipal, que a Catalunya té en aquests moments una referència en la comarca –realitat– i en té una altra a la vegueria –desig o no, horitzó.

Ja en el seu dia, el juny del 2001, la ponència va treure un comunicat de com avançava en els treballs –i també lamento recordar que vam ser l'únic Grup Parlamentari que no subscriu la totalitat d'aquell comunicat, en tant que hi vàiem una lentitud i una reducció del marc legislatiu sobre el qual s'havia de treballar.

Després va venir el Congrés Municipalista de Catalunya. Allà hi vam ser tots i totes, de tots els colors, i allà es van signar resolucions per unanimitat, on es demanava –i no vull llegir-ho textualment per no cansar l'auditori, però està a les pàgines web de la Federació i de l'Associació de Municipis–, es demanava «profundes reformes legislatives al Parlament de Catalunya». I avui s'aprovarà una

Ilei en què no són profundes reformes legislatives del Parlament de Catalunya sobre el món municipal.

I aquestes resolucions, que en son desenes, i torno a dir que aprovades per unanimitat, demanaven un nou marc jurídic, una major flexibilitat tècnica, una autèntica descentralització de competències, una dotació de recursos; quasi res del que estic citant ho trobaran vostès en la Llei que avui aprovarem.

I la pregunta és. Per què? Per què aquell acord inicial tan solemne? –ara m'hi referiré. Per què aquell clam tan unànim? Decennis, anys esperant el Congrés Municipalista conjunt de les dues entitats, i ambdues coses no tingudes en compte per part del treball legislatiu. Recorden vostès el conseller Duran reunint-se amb tots els presidents de formacions polítiques de Catalunya, consensuant per primera vegada en la història de la majoria de Convergència i Unió –ai las!, era un bon consens– una mesura d'encarregar a un conjunt d'experts nomenats per tots un informe, que en van dir després Roca, per treballar sobre el tema? La consellera de Gispert encetant la seva etapa a la conselleria no del tot encertadament sobre aquesta qüestió, quan, ben o mal interpretada, semblava que menystenia la importància d'aquest informe, amb una línia trencada que té moments molt dolços i moments agres?... i amb la necessitat d'analitzar avui el balanç del que presentem.

Per nosaltres, els ajuntaments són les entitats bàsiques del poder local en tant que donin una garantia d'homogeneïtat de qualitat de serveis a totes les persones de Catalunya, visquin a l'ajuntament més petit o al més poblat, i aquest hauria d'haver estat el nord del treball de la profunda reforma legislativa que avui presentem, i creiem que no és així. Si no, per què –començo pels vots particulars–, per què no es pot dir a la Llei municipal de Catalunya que el municipi, la comarca i la vegueria són els ens en els quals s'articula el govern local? A qui fa por aquesta esmena? Per què no es pot dir que a Catalunya el govern local s'articula entorn de municipi, comarca i vegueria? O és que no hauria de ser així? O és que no és així a Baviera, la realitat que vàrem visitar conjuntament els ponents? O a França? O a qualsevol de les democràcies avançades, amb les quals ens volem comparar, cadascuna amb la seva especificitat, i amb noms, evidentment, diferents, els *krajs* o altre tipus de denominacions, òbviament? És que no es busca una articulació de nivells per garantir la qualitat homogènia de serveis a qualsevol punt del territori? No es pot dir que les competències i serveis locals s'exerciten de forma plena pel conjunt d'aquests tres ens en l'àmbit territorial comú? Són tres botons que cal prémer per obtenir una resposta al més fruitosa i positiva, jo diria, fins i tot, apassionada, pel govern local? Per què no es pot posar en la Llei municipal de Catalunya, com demana el Congrés Municipalista, principis i objectius del govern local, com la qualitat homogènia, subjectes actius, autonomia, la simetria, la forma de coordinació i un llarg etcètera de la resolució que tots vostès ja coneixen?

És evident que en l'articulat hi ha un conjunt d'elements positius. Nosaltres no votarem en contra de cap dels articles de la Llei que posarem a votació avui, faltaria més. Són passes, petites, però endavant, sobre l'actual legislació. He dit al principi que la nostra ob-

jecció era doble: l'escassetat, la limitació que ens hem autoimposat –jo encara desconec encara el perquè, potser aquesta tarda ho descobrirem una mica–, en aquesta legislació, i, en segon lloc, l'oblit del text de l'informe dels experts en molts aspectes. No parlo de l'apèndix que va ser manipulat per determinats corrents polítics quan varen cridar: «Soment!», que es volia dissoldre municipis, sinó que em refereixo al contingut de l'informe, que no ha estat recollit en la legislació que avui ens ocupa.

És evident que és bo que es digui, ja de bell antuvi, que s'ha de procurar que les competències corresponguin a les autoritats més pròximes als ciutadans. I, segurament, aquí ja caldria haver introduït, i encara desconec per què no, nivells diferents del municipi. És evident que s'ha de parlar de la participació en els supòsits d'agregació total i la consulta als veïns. També hauria estat bé anar més enllà i decidir què passa amb el vot positiu o amb el vot negatiu, o, per què no, també, la consulta en matèries tan importants com les competències. Torno al principi de reclamació flexible i articulada de marcs de competències per governar.

És evident que és positiu que el Govern hagi d'impulsar mesures per fomentar la constitució de mancomunitats de municipis. Caldria anar més enllà en el ajuts corresponents per a aquest impuls. Nosaltres plantejgem, en un vot particular, en concret, que hi hagi la possibilitat –i aquí està per nosaltres l'eix central del Congrés Municipalista, redactat, a més, per experts propers als dos grups majoritaris d'aquesta cambra– que qualsevol ajuntament estigui facultat per reclamar i obtenir de l'Administració de la Generalitat de Catalunya la dotació extraordinària de recursos econòmics i de suport tècnic que li siguin necessaris per garantir l'exercici efectiu de competències i la prestació de serveis mínims quan justifiqui la concurrència de circumstàncies, etcètera, etcètera. Per què no ho podem introduir en la Llei municipal? Per què no podem dotar tot ajuntament de Catalunya d'aquesta facultat? A qui fa por? Per què continuem amb l'esquema arcaic de graduar els ajuntaments si tenen 1.000, 2.000, 5.000, uns nombres aleatoris de població, amb un esquema que no funcionarà enlloc d'aquests models als quals ens volem assemblar? Per què no podem introduir la possibilitat que fins i tot l'ajuntament vagi via contenció quan hi hagin actes d'omissió per part de l'Administració, quan no compleixi les dotacions corresponents per efectuar aquestes competències? Per què no podem introduir la figura del ciutadà o del Govern de la Generalitat d'ofici, ara a la inversa, reclamant a l'ajuntament corresponent que compleixi la competència que té atribuïda? I aquí hi posem un procediment, que no l'hem inventat, que està en els manuals més moderns del dret administratiu, que està en les ponències del Congrés Municipalista, que està en l'elaboració de la majoria dels grups d'aquesta cambra, que activa aquests mecanismes en favor dels ajuntaments, això sí, pensant en el govern local com un triple nivell.

És positiu que la Llei hagi tocat el padró municipal. Hem suprimit la distinció entre veïns i domiciliats, però ens quedem curts en aquests aspectes quan anem a nivells d'intervencionisme en d'altres, com, per exemple, imposar comissió de govern a totes les capitals de co-

marca i a tots els ajuntaments superiors a cinc mil habitants. És que es té constància de quantes capitals de comarca hi ha que no tinguin avui comissió de govern, o quants ajuntaments d'aquest paràmetre s'han introduït que no la tinguin? Per què hem d'entrar en matèries que són pròpies de reglament municipal, que no pas de la Llei municipal de Catalunya, quan s'argumenta tant sobre l'autonomia municipal?

Hem introduït una figura positiva, com és el síndic o síndica de greuges municipal, que existeix a molts ajuntaments i aquí està introduït com una possibilitat, i, segurament, allà hem introduït unes figures de protecció dels drets en l'activitat dels regidors, i allà on hem fet la major innovació està en les mancomunitats i en les comunitats. Crec que en les comunitats hem carregat tant la romana sobre les seves garanties que quasi, *de facto*, les transformem en mancomunitats, i la gràcia que tindria un instrument molt més àgil, com és el francès, per anar a la comunitat de municipis amb determinats serveis quasi l'hem homologat amb el que existia com a mancomunitat.

Jo vull creure que hi ha una voluntat d'agafar aquest triple nivell local a la tardor, però quina sorpresa!, resulta que aquesta tarda –no veig el rellotge, però sí, són tres quarts d'una–, potser aquest matí, veurem totes les lleis comarcals hagudes i per haver al Registre d'aquesta casa. Per què? Se'm diu: «No, no podem tocar la comarca, ja ho farem a la tardor, ara ens dediquem només al municipi.» Error de fons, perquè no es pot parlar de municipi sense parlar de nivell supralocal, i no només de comunitats i mancomunitats, sinó de comarques, es tingui la concepció que es vulgui tenir sobre la comarca. Uns podem creure que es poc representativa, altres que molt, uns podem creure que necessita més recursos, altres que ja en té suficients, però és absolutament absurd anar a legislar avui sobre els ajuntaments sense introduir quina reforma se segueix per a les comarques. Ah!, les que farem toquen el sistema d'elecció dels consells comarcals, és la pornografia del consell comarcal, per dir-ho d'una manera per cridar l'atenció. El porno dur quin és? Ah!, que es pot canviar el sistema d'elecció. Ja en parlarem, ja ho discutirem, a l'hora de la presentació de les diverses preses en consideració, però no és seriós, no és seriós per part de cap dels grups parlamentaris d'aquesta cambra, inclòs el meu propi Grup. Tractar aquest cop de tacticisme..., un tema tan important. Però, senyor Fabregat, el que no és seriós és que a la ponència al qui parla se li digués constantment que la comarca no es tocava fins la tardor, perquè calia serenitat, veure-ho a una diferència i veure-ho amb un altre *timing*, perquè era un altre capítol. Però no és que em queixi de la perfectament legítima maniobra política d'introduir quan calgui la finta corresponent. Em queixo que un tema tan important per a Catalunya l'estem tractant només per conveniències de tacticisme.

Gràcies, president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Hi ha algun torn en contra o fixar la posició sobre les esmenes i els vots particulars? No hi ha cap torn?

(*Veus de fons.*)

La Sra. Cuenca i Valero

Hem acordat, la resta de grups parlamentaris, acumular la fixació de posició i la defensa del text que avui estem debatent.

El president

Moltes gràcies. Per tant, ara, per fixar la posició sobre el text del Dictamen, per vint minuts, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, crec que de la forma més estalviadora de temps, he fixat la posició nostra sobre el Dictamen. Coneixia, per referències d'altres ponents, aquesta proposta de mecànica de debat. Al nostre entendre seria molt més positiu debatre, no escoltar cinc discursos seguits, sinó, després, debatre. Li demanaré la seva benevolència, si de cas, quan escolti els meus companys i companya de ponència, si cal rèplica..., que el torn corresponent.

Gràcies.

El president

Si em permet, aniré seguint fidelment el guió, que té totes les garanties reglamentàries del món. Gràcies. Té la paraula ara, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per fi hem portat a aquesta cambra una part dels treballs que s'havia encomanat a aquesta ponència a partir de l'informe de la comissió d'experts. Hem portat el que fa referència a l'àmbit municipal, ara, a continuació, hi entrarem. Evidentment, queden pendents dos àmbits que, evidentment, hi guarden relació. Per metodologia de treball, creiem que s'havien de segregar del que és aquesta Proposició de Llei, referida a l'àmbit estrictament municipal.

És evident que hem de fer referència que partim de l'informe de la comissió d'experts, que, en línies generals, feia una diagnosi de la situació del món local, de la situació de l'aplicació de les lleis d'ordenació territorial del 87 i d'unes línies de treball fonamentals, que crec que podem compartir la majoria de grups parlamentaris. L'informe recordava que al nostre país hi ha una superposició d'estructures administratives, tenim massa administracions per damunt del ciutadà, que tenim uns consells comarcals poc adequats a la realitat i a l'Administració local, que tenim una divisió provincial aliena a la realitat del nostre país i, en general, que existeixen unes mancances i unes limitacions en el conjunt de les lleis d'ordenació territorial, fruit de la seva aprovació l'any 87 i, evidentment, des de l'any 87 fins ara han anat passant molts esdeveniments.

Creiem que aquestes línies generals que podem compartir tots plegats s'han de basar a enfortir el poder dels ajuntaments, a millorar i readaptar la representació de les institucions supralocals –que aquesta tarda, evidentment, en parlarem–, la simplificació d'estructures ad-

ministratives, la millora del finançament municipal, una major flexibilitat a l'hora d'adjudicar competències a les diferents administracions, i, evidentment, això comporta una asimetria en els models territorials.

Evidentment, també teníem algunes discrepàncies amb l'informe, perquè a vegades pecava d'un informe més de delimitació territorial que no pas d'organització, i també discrepàvem –i així ho hem manifestat– pel que fa referència a la supressió de petits municipis.

Després, ja entrant amb el que ha estat aquesta Proposició de llei, compartida pels cinc grups parlamentaris, malgrat les esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, hem de dir que, evidentment, aquesta Proposició de llei, que crec que donem uns passos positius de cara al funcionament dels ajuntaments, té moltes limitacions, i en temes fonamentals no hi hem entrat. I és, evidentment, per una raó molt lògica i molt clara: dissortadament això ve determinat per la Llei de bases del règim local. Tenim una legislació estatal en matèria de règim local, i, també, cal recordar-ho, en matèria d'hisenda local, restrictiva, amb la qual cosa la majoria de competències són de l'Estat.

Aquesta ha estat una limitació important a tenir en compte a l'hora de redactar aquesta Proposició de llei, i el nostre Grup està predisposat, al marge de la Proposició de llei que avui aprovarem, a buscar les iniciatives parlamentàries, les preses de resolució que necessiti aquest Parlament per tal d'anar caminant cap a una reforma en profunditat de la Llei de bases de règim local. Però, evidentment, una cosa no treu l'altra, i el que no podíem era avançar, almenys amb el que podia, amb el que permet la Llei municipal de Catalunya.

Una llei, com he dit abans, limitada, que en bona part, dissortadament, no deixa de ser una traducció, en molts articles, del que és la legislació estatal, i que, dissortadament, no es pot entrar en el tema de l'àmbit competencial. Nosaltres hauríem volgut, i crec que si es fa una iniciativa en aquest sentit de modificar la Llei de bases de règim local, entrar en un element fonamental, que no hi pot entrar la Llei municipal de Catalunya, que és qüestionar l'escalat poblacional de les competències dels ajuntaments.

També, un altre element, que depèn de la legislació estatal, que creiem que és important –i l'altre dia en una comissió parlamentària es va prendre el compromís a partir d'una iniciativa del Grup d'Iniciativa per Catalunya–, que era la modificació del tema de les consultes populars. Però que, evidentment, això necessita un traspass de competències a partir de l'article 150.2 de la Constitució, i també podríem plantejar-nos la modificació de la Llei electoral.

Jo crec que amb les propostes que hem presentat, que presentem en aquesta Proposició de llei, hi ha una mancança, una mancança que la mateixa Ponència n'és conscient, però que tenia una certa complicació, que era el desenvolupament de determinats règims municipals especials, els quatre règims que manifesta la Llei: el turístic, de muntanya, historicoartístic i industrial. Evidentment, això té una complexitat, perquè també hauríem d'entrar a fons amb el que és la legislació sectorial.

A grans trets, podem dir que amb els temes que hem avançat, d'una manera positiva, s'ha aprofundit amb aquesta Proposició de llei en el concepte de subsidiarietat i –ho crec– s'han fet avenços importants; s'ha aprofundit, també, en el concepte de democràcia municipal en determinats aspectes; s'ha millorat el règim de les entitats municipals descentralitzades; s'ha millorat i agilitzat la constitució i el funcionament de les mancomunitats de municipis; s'ha creat una nova figura, que són les comunitats de municipis, i també s'ha ajustat a la nova legislació el que fa referència al padró municipal.

Jo voldria destacar alguns d'aquests aspectes en els quals el nostre Grup Parlamentari, crec que, modestament, també, hi hem fet aportacions importants i substancials. S'ha aprovat, com s'ha dit abans, el síndic de greuges que, pel nostre punt de vista, havia de ser una figura optativa per part dels ajuntaments, però que era important regular determinats mecanismes que permetessin, també, al ple municipal prendre la iniciativa en aquest tema: regular les condicions de l'elecció, el tipus de mandat, les funcions, etcètera. I sobretot que quedi clar que el síndic de greuges municipal també pot supervisar la mateixa Administració municipal. Jo crec que en aquest sentit s'ha donat un pas important.

Pel que fa referència a les comissions informatives també voldria dir que és un tema, per a nosaltres, important, el tema de regular-ho a partir dels cinc mil habitants. Ens trobem molt sovint amb alguns ajuntaments en els quals es vulneren moltes vegades amb un tram de població, doncs, més aviat petit, mitjà - petit, que es vulneren moltes vegades, independentment del grup polític –es vulneren, moltes vegades–, els drets dels grups municipals que estan a l'oposició. Creiem que aquest mecanisme pot ajudar a millorar el funcionament, que es debatin abans, els temes, en comissions informatives abans de discutir-se en el plens.

També m'agradaria remarcar el tema de les entitats municipals descentralitzades. És on el nostre Grup hi ha fet importants aportacions: dotant-les de més competències; modificant les condicions de la seva constitució; modificant la composició de les juntes de veïns; ampliant les competències, com he dit abans, en temes de trànsit, de manteniment, de parcs i jardins, de patrimoni arquitectònic, etcètera, i també obrint la porta a un millor finançament d'aquestes entitats municipals descentralitzades, que considerem que aquestes reformes, que potser podien haver anat una mica més enllà, però, sí que ens donen un millor funcionament per part d'aquestes entitats.

I el tema que considerem fonamental, que havíem d'entrar per tal de millorar el funcionament dels ajuntaments, per tal de millorar el servei al ciutadà –que, en definitiva, és el que busquem– és el tema de les mancomunitats. Crec que hem introduït elements nous per a la seva regulació, elements de més flexibilitat, elements que faciliten la seva constitució i el seu funcionament, especificant també algunes matèries per les quals es formen mancomunitats. Una mica la realitat és aquesta: les mancomunitats que es produeixen entre molts ajuntaments, entre molts municipis de Catalunya en temes d'aigües, de sanejament, de residus, d'urbanis-

me... Introduint elements, també, encara que puguin semblar menors, però, importants, que no és necessària la continuïtat territorial. Que es puguin fer mancomunitats entre municipis de diferents comunitats autònomes. Que es pugui decidir una mancomunitat per la majoria simple de l'ajuntament, i que, evidentment, es busquin aquests mecanismes que facilitin la seva creació, i agilitzar tots els tràmits. I, evidentment, això ha de comportar un incentiu per part dels pressupostos de la Generalitat, prioritzant-lo dins del Pla d'inversions locals, com diu la Proposició de Llei, també amb la reserva d'un percentatge del Fons de cooperació local de Catalunya.

Aquestes mesures també serien similars –i així ho explica la Proposició de Llei– al que fa referència a les comunitats de municipis, una figura que segurament es pot confondre en alguns aspectes amb les mancomunitats, però que tindria la diferència que no és una figura amb personalitat jurídica, amb els avantatges i els inconvenients que pot tenir, però, que també dóna més facilitat a l'hora de realitzar i prestar els servis per part dels ajuntaments.

Un altre element, per nosaltres, important ha estat avançar en temes de funcionament dels grups municipals, de mantenir els drets dels diferents grups municipals i dels regidors, millorant, el que s'explicita en la Llei, els mitjans que han de disposar els grups municipals –mitjans tècnics i humans–; també amb una certa regulació que el que és molt sovint un problema en molts ajuntaments, de disputa entre molts grups municipals i que molt sovint no es respecta la pluralitat que té un ajuntament, i, per tant, és bo que es reguli, que es garanteixi la participació de tots els grups municipals amb els diferents mecanismes que ens pot dotar una institució local, com poden ser els butlletins, les revistes i els mitjans de comunicació locals en general.

I, també, un altre element important és que cada llista electoral, independentment dels regidors que tingui, pot constituir un sol grup municipal. Això és important per tal que no es produeixin situacions rocambolesques com ho podrien ser que alguns ajuntaments decidissin, doncs, ajuntar diferents regidors de diferents partits en un sol grup municipal.

Evidentment, són avenços que poden semblar petits, ja he dit abans que les principals limitacions vénen de la legislació de bases de règim local, però que són útils per a molts dels ajuntaments de Catalunya.

Abans d'acabar també voldria fer referència a algunes de les esmenes que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya, entenen que moltes de les quals o algunes de les quals estan plenament incorporades en el text de la Proposició de Llei..., pel que fa al tema de la vegueria, evidentment, hi ha una qüestió de metodologia que vam decidir, la Ponència –ho vam decidir conjuntament, doncs–, posposar aquest debat fins després que es parlés de l'àmbit municipal.

Jo crec que hi han una sèrie d'esmenes que no tenen absolutament res a veure amb una llei municipal. Potser servirien per a la confecció d'un programa electoral, i, segurament, potser podrem prendre nota d'alguna d'aquestes propostes per als nostres programes

electorals, però que no tenen un resultat real i jurídic per al funcionament dels ajuntaments, i no es pot parlar en una llei municipal de Catalunya, en cada article, de la sostenibilitat. No estem fent un tractat de sostenibilitat, sinó una llei municipal de Catalunya.

Després, s'hi introdueix el tema de la supressió de la dispensa, i es modifica el tema de la subrogació, que crec que podríem assistir a una coacció del que seria l'autonomia local. Crec que la proposta està plantejada d'una manera poc clara i que podria portar a moltes situacions, doncs, rocambolesques.

Tampoc entenem que les mancomunitats s'hagin de supeditar tant als plans d'actuació comarcal. I aquesta barreja que es fa entre les competències dels serveis d'interès local, també podrien portar a una certa situació de confusió.

Però entenem que són esmenes més programàtiques, que poden ser molt interessants, però que no són útils per a una llei municipal de Catalunya. I que bona part de l'esperit d'aquestes propostes estan recollides en aquesta Proposició, no només en la Proposició, sinó en la mateixa Llei municipal de Catalunya.

En general, crec que, malgrat les limitacions que tenim a l'hora de legislar en matèria de règim local, malgrat aquestes limitacions, que crec que també aquesta cambra i crec que també, fermament, que la Ponència hauria d'afrontar per fer una proposta valenta de modificació de la legislació estatal, hem avançat malgrat les limitacions d'aquest marc legal. Hem avançat en temes que poden ser importants per al dia a dia dels ajuntaments, especialment pel que fa referència, com hem dit abans, a la qüestió de les mancomunitats, millorant determinats mecanismes de funcionament i de democràcia local.

I, per tant, creiem que amb aquesta Llei, malgrat aquestes limitacions, podem guanyar en determinats aspectes amb eficàcia, una eficàcia que va lligada a dos conceptes fonamentals, que també venien d'aquell informe de la comissió d'experts, que era el concepte de l'asimetria i la subsidiarietat. Que creiem que amb aquests petits avenços que hem pogut fer en aquesta Proposició donarem un pas més per tal que les administracions, especialment els ajuntaments, puguin donar un millor servei al conjunt de la ciutadania. Perquè aquest, en definitiva, ha de ser l'objecte de qualsevol llei que intenti millorar el funcionament de les nostres administracions locals.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, honorable consellera, voldria amb les meves primeres paraules en nom del Grup Parlamentari Popular felicitar-nos, jo crec que tots plegats, pel que ha estat un èxit, i que després es veurà traslladat amb votacions, d'una ponència conjunta, malgrat les discrepàncies,

malgrat les diferències i malgrat els vots particulars i les esmenes.

Perquè una ponència conjunta –almenys, entesa pel diputat que els parla, en nom del seu Grup– és anar a cercar el consens i, si pot ser, el màxim de consens, que, com deia, es veurà –així em sembla haver-ho entès per part dels grups que m’han precedit i em sembla que del que hem parlat amb els altres grups– amb una votació unànime a un text que proposem avui al conjunt de la cambra.

Hi ha un punt de partida, com s’ha exposat, pel que és tota la..., un procés de reorganització, de reordenació territorial de Catalunya. Un punt de partida amb un consens entre els diferents presidents dels grups parlamentaris, amb el, llavors, conseller Duran, per anar a fer una anàlisi, per anar a fer un estudi en profunditat del que cal fer o des les possibilitats de poder fer dins de Catalunya, en tres àmbits. Un l’estem analitzant avui –un, en proposem la seva modificació avui–: un àmbit municipal, un àmbit comarcal i un àmbit de descentralització de la Generalitat, diguem-ne, regions o vegueries. I la Ponència conjunta, de forma unànime, acorda sotmetre a consideració i acorda tractar de forma diferent els tres àmbits.

Aquell informe d’experts, que ja s’ha repetit avui aquí i que es repetirà al llarg, segurament, d’aquest debat, del que parla o del que queda en l’opinió pública més del que es parla i del que es diu, és que es fusionaran municipis, que hi hauran, potser, més comarques, i que, a la vegada, hi hauran set regions o vegueries. Aquest seria el *flash* del que, potser, de forma interessada o de forma maquillada –m’atreviria a dir-ho–, és el que queda en molta de l’opinió pública de Catalunya.

Crec que vàrem fer un esforç –i l’hem fet, un esforç– important, el conjunt de ponents d’aquesta Ponència conjunta, que encara tenim treball pendent, treball comarcal i treball de descentralització de la Generalitat de Catalunya sigui en regions o vegueries. El primer, escoltar el conjunt de Catalunya representada per les representacions..., per la Federació de Municipis, per l’Associació Catalana de Municipis; escoltar els experts; debatre amb ells què és el que volien dir, què són les interpretacions i què és l’esperit d’aquell mateix informe d’experts pel que fa, almenys, referència al que és l’àmbit municipal.

I cal recordar i cal tindre en compte que aquest text, que avui sotmetem a votació de la cambra, és un text també que ha tingut el vistiplau, per dir-ho d’alguna manera, no d’una forma pública, però –m’atreveixo a dir-ho–, d’una forma privada –i suposo que el diputat i la diputada que després em seguiran podran donar fe de les meves paraules–, tant de la Federació de Municipis de Catalunya com de l’Associació Catalana de Municipis, i el seu grau d’interès i, a la vegada, el seu suport en aquesta mateixa modificació –aquesta setena modificació de la Llei 8/87, municipal i de règim local de Catalunya.

I val a dir –almenys així ho entenem des del Grup Popular– que tothom hi ha deixat en el camí. Aquest és un objectiu d’una ponència conjunta, que tothom hi ha deixat en el camí.

Jo entenc o puc entendre el que és un «artilugio» –deixi’m dir-ho així, senyor Ribó– per poder escenificar una certa posició. I és molt legítim –és molt legítim– i amb tota cordialitat..., i li parlo de l’aspecte municipal. No es preocupi, jo no entraré en el seu joc, vostè mateix hi ha entrat, vostè mateix en pot tornar a sortir, des del Grup Popular no hi entrarem. Perquè des del Grup Popular el que estem i al que volem donar ple suport i el que volem, d’alguna manera, que quedi molt clar per a tota la ciutadania de Catalunya, per a tots els municipis de Catalunya, és la important reforma que, de forma conjunta, consensuada, i de forma unànime entre tots –i així es veurà en els vots–, estem proposant en aquesta cambra.

Quan es parla de 45 articles, 2 disposicions transitòries i 2 disposicions finals, i quan es deixa clar amb documents de la mateixa Ponència conjunta que qualsevol fusió... –i també ho deixa clar aquesta modificació de la Llei–, que qualsevol fusió, qualsevol agregació, qualsevol alteració municipal o de terme municipal, haurà d’estar sotmesa a consulta dels municipis, dels veïns dels municipis afectats.

Aquest és un aspecte que crec que hem de deixar molt clar. Aquí no es va a fusionar ningú. Aquí no es va a alterar cap terme municipal. Aquí no es va a fer cap agregació, que no sigui de forma voluntària i que no sigui de forma totalment democràtica; és a dir, consultada als veïns del mateix municipi.

El que sí que es deixa clar i el que sí que ha estat un esperit de la Ponència –i ho hem reconegut tots els ponents– és que l’informe d’experts, anomenat informe Roca, anomenat informe Duran, en tot cas, un informe d’experts consensuats entre tots, era i és un bon informe, era i és un bon document de treball, era i és una bona anàlisi a tindre en compte en cada un dels àmbits, també en l’àmbit municipal.

I és per això que hi ha aspectes que reflecteixen aquesta modificació de la Llei, com l’impuls de mesures de foment per a la constitució de mancomunitats de municipis; flexibilitzar el que és poder constituir aquestes mancomunitats de municipis, deixant molt clar que hi han d’haver ajuts econòmics directes i, també, a la vegada, previsions especials en els criteris de distribució del Fons de cooperació local de Catalunya.

Que hi hagi una part important, també, pel que fa referència a les modificacions sobre el padró dels municipis i de la importància d’aquest padró, sobretot, pel que són tots aquells aspectes econòmics que comporten el nombre d’habitants en un mateix municipi. Que és important també el que s’ha reflectit i el que es reflecteix en aquesta modificació sobre els aspectes de l’organització municipal: comissions de govern; comissions d’estudi, com ja s’ha dit; la figura del síndic municipal de greuges, acordada pel ple del mateix ajuntament, a proposta d’un o de més grups municipals; les atribucions del ple, com és l’aprovació inicial del planejament general del municipi, i l’aprovació que posi fi a la tramitació municipal dels plans i altres instruments d’ordenació urbanística entre d’altres atribucions del ple; el que són les atribucions a l’alcalde o a l’alcaldessa; les declaracions de l’agilitat d’actes admi-

nistratius; les aprovacions d'instruments de desenvolupament i de planejaments generals –aquestes, evidentment, no atribuïdes al ple–, i també l'aprovació dels instruments de gestió urbanística.

I hem parlat de competències. I hem parlat de competències en funció del nombre d'habitants, tal com es reflecteix en aquesta modificació. I té un sentit parlar de nombre d'habitants –té un sentit parlar de nombre d'habitants–, i em referiré a un aspecte... –i m'hi avançaré–, a un aspecte com són les mateixes comarques: no és el mateix un municipi de 50.000 habitants que un municipi de 1.000 habitants, ni té els mateixos recursos, ni té les mateixes possibilitats, ni té les mateixes infraestructures, ni té, a la vegada, la mateixa capacitat per poder generar ingressos, per poder proveir-se de recursos per poder tirar endavant competències que, tant de bo, poguéssim delegar, però que després, el que es diu vulgarment, cal tocar molt bé de peus a terra, i després cal tenir molt en compte, com deia, que aquestes competències es puguin desenvolupar per part dels municipis i que no siguin un problema, les mateixes competències, una vegada atribuïdes als municipis.

Però creiem que hem donat un pas endavant en aspectes de competències, parlant de diferents trams de població, d'aspectes generals, en municipis de més de 20.000 habitants, de més de 30.000, de més de 50.000, i també tenint en compte la figura, evidentment, dels municipis turístics. Una reforma importantíssima pel que fa referència a les entitats municipals descentralitzades. És a dir, allò que no podien fer, davant d'aquesta modificació de la Llei, en molts aspectes, serà una realitat i una reivindicació, a la vegada que hem donat curs d'aquestes entitats municipals descentralitzades.

Voldria tornar a les mancomunitats. Voldria tornar a les mancomunitats amb una nova figura. Una nova figura que creiem importantíssima. Una nova figura com les comunitats de municipis –comunitats de municipis–; és a dir, associacions de municipis per poder gestionar i executar tasques i funcions comunes. I hem de deixar molt clar que aquestes no és necessari –i així ho diu la mateixa modificació de la Llei– que tinguin personalitat jurídica pròpia. És a dir, obre un ventall de possibilitats, i a la vegada regula aquest ventall de possibilitats amb tot un seguit de disposicions, amb tot un seguit de possibilitats, mitjançant convenis entre els diferents municipis. És un pas endavant. És un pas endavant el que apunta el mateix informe d'experts, la fusió dels municipis, però la fusió voluntària dels municipis, com han fet en altres indrets d'Europa. I aquesta fusió de municipis de forma voluntària i de forma pròpia, a la vegada incentivada, com han parlat també en una de les vies, que era la mateixa mancomunitat de municipis.

Alguns aspectes per anar acabant, senyor president, alguns aspectes importantíssims com que els membres de les corporacions locals han de percebre retribucions per a l'exercici del seu càrrec, ja sigui en dedicació exclusiva o en dedicació de forma parcial pel que fa a les seves responsabilitats.

Deixar molt clar, també, que en municipis de més de dos mil habitants –i tornem a aquells aspectes de les possibilitats que tenen els municipis–, tots els grups

municipals han de disposar d'espais i de mitjans per exercir les seves activitats. I un aspecte importantíssim, parlant també de la pluralitat, aspectes que lligarem i anirem lligant nosaltres, almenys des del Grup Popular, en tot aquest debat obert que tenim damunt de la taula de tots els aspectes relacionats amb l'organització i amb l'ordenació del territori de Catalunya: garantir la participació dels regidors i dels grups municipals en els òrgans d'informació i difusió municipal. Estem parlant de revistes, de butlletins municipals i de televisions locals, d'emissores, de ràdios municipals. Aquesta pluralitat –ho creiem nosaltres– és importantíssima en tots aquests aspectes d'aquesta setena modificació que sotmetem a la consideració del Ple.

I –ho torno a repetir–, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, nosaltres continuarem amb una aposta clara i decidida perquè dins d'aquesta Ponència conjunta puguem anar afrontant els diferents àmbits.

I no voldria acabar sense agrair a la resta de companys, diputada i diputats de la Ponència, el treball que, de forma conjunta, de forma –jo m'atreveria a dir-ho– quasi unànime, però unànime al final en el que seran les votacions i també pel que fa als serveis de la cambra i al lletrat senyor Pitarch, el treball que hem desenvolupat i que hem de continuar desenvolupant en aquesta Ponència. En tot cas, el que hem fet és complir els mandats del Parlament pel que era aquesta Ponència i els acords que vàrem fer tots plegats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Oriol Nel·lo.

El Sr. Nel·lo i Colom

Moltes gràcies, senyor president. Permetin-me, senyores i senyors diputats, començar amb una constatació. Alguns han considerat que la política catalana en aquesta legislatura estava en una situació del que se'n ha dit d'*impasse*, no? En una situació en què allò que era vell no acabava d'anar-se'n, i allò que era nou no acabava d'arribar. Una situació en què convivia un projecte, doncs, que potser ja està prou exhaurit i un altre que encara no acaba de néixer, i d'això –s'ha afirmat sovint– se'n deriva un cert estancament.

Doncs bé, avui, senyor president, penso que podem afirmar, com el savi, *e pur si muove*. La política catalana malgrat tot, malgrat tots els obstacles, malgrat el que diguin els malastrucs, una mica es mou. I la Llei, que tot seguit aprovarem, després de superar una veritable cursa d'obstacles, n'és una mostra evident.

A inicis de legislatura, el resultat tan peculiar, tan igualat, va fer pensar a molts que aquesta legislatura podria ser un període de transició. Un període en què en no tenir ni uns ni altres majories prou sòlides, potser es podria cercar el consens per resoldre, almenys, una sèrie de temes relatius a les regles del joc, una sèrie de qüestions que han de ser resoltes entre tots: el desenvolupament

lupament de l'autogovern, la regulació dels mitjans públics de comunicació, el mateix funcionament d'aquesta cambra i l'organització territorial.

Després les coses han anat com han anat: Convergència i Unió va triar de fer l'acord que va triar i, en comptes de buscar un gran consens entre tots, va preferir una aliança amb el Partit Popular; una aliança tan legítima com vulguin, però ben poc rendible –ens ho sembla, a nosaltres– per a Catalunya i per als interessos dels seus ciutadans.

Tanmateix, els fets són tossuts, i quan els canvis responen a moviments de fons, resulta molt difícil d'aturar-los. I així s'han produït avenços en el camp de l'audiovisual, en el camp, senyor president, de la dinamització d'aquesta cambra i en el camp, també, de l'organització territorial.

Aquest, el de l'organització territorial és, com vostès saben, un tema que no tenim prou ben resolt: en part perquè es deriva de l'encaix difícil de Catalunya amb Espanya i en part perquè els intents que s'han fet de resoldre'l, des de posicions exclusivament partidistes, amb les lleis d'organització territorial de l'any 1987, no han donat prou bons resultats.

I així l'actual organització de l'Administració pública a Catalunya es caracteritza per tres elements: un, una extremada centralització de la Generalitat; dos, una confusió sobre posició molt notable dels nivells administratius, i tres, per la debilitat i la manca de recursos dels governs locals.

Ja fa temps que aquesta situació es va mostrant més i més insostenible, i així ho han expressat alcaldes de totes les formacions polítiques, així ho han expressat les associacions municipalistes, el Congrés de Municipis, recentment celebrat. Així ho ha mostrat el moviment que des d'àrees molt diverses del territori català, des de l'Ebre, des del Pirineu, des de la Catalunya central, des de la regió metropolitana..., moviments que són..., tips de no sentir-se escoltats, han reclamat un reconeixement institucional, una veu pròpia.

Fruit d'aquesta pressió –s'hi han referit abans els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula–, el Govern, a inicis d'aquesta legislatura, va haver d'accedir a modificar allò que semblava immutable: les lleis d'organització territorial de 1987. I així, el llavors conseller de Governació, el senyor Josep Antoni Duran i Lleida, va demanar a tots els grups parlamentaris de la cambra d'obrir converses sobre aquest tema. I les converses culminaren en un acord. Què deia l'acord? Primer, que es nomenaria una comissió d'experts que faria una diagnosi de la situació i suggeriria possibles solucions i, dos, que es crearia una ponència conjunta. I així es va fer. Cambra i Govern acordaren la composició de la Comissió d'Estudi, i la Comissió va complir, de manera diligent, el seu encàrrec i va lliurar el seu informe al Parlament el dia 19 de gener del 2001.

A partir d'aquí, però, el vaixell de la reforma, dèbil com era, no?, va semblar que estava a punt de naufragar. El conseller Duran va sortir del Govern, vés per on, de manera pràcticament simultània amb la presentació de l'informe, i la seva substituta, l'honorable consellera Núria de Gispert, en una de les seves primeres declara-

cions públiques, va semblar, no?, que volia desmarcar-se, com va dir la premsa, de les conclusions de l'informe. «De Gispert enterra l'informe Roca», es va titular.

Paral·lelament, des de sectors propers al Govern i a Convergència i Unió, va organitzar-se una veritable campanya de denigració de l'informe a partir d'una lectura estafeta i interessada dels seus resultats. Va caldre una interpellació i una resolució unànimes d'aquesta cambra per tal de reconduir el procés i, a partir d'aquí, que la Ponència conjunta pogués treballar amb una certa tranquil·litat i sense interferències.

I val a dir que ha treballat bé. Per un costat, a mesura que passava el temps, i a mesura que anava assentant-se la polseguera que interessadament es va aixecar, va anar apareixent amb més i més claredat que la feina de la Comissió d'Experts, tal com alguns vam dir des del primer moment, no era només bona, sinó, en alguns aspectes, excellent.

Conferir més recursos als ajuntaments, sí. Dotar-los de més capacitat per exercir competències en el camp de l'habitatge, l'educació, el benestar social, sí. Incentivar la cooperació intermunicipal, sí. Modificar el règim comarcal per fer-lo, un, més flexible; dos, més municipalista; tres, més representatiu, sí. Introduir la vegueria com a àmbit per a la descentralització de la Generalitat, per a la cooperació local, com a àmbit per a la planificació territorial i estratègica, sí, sí i sí. Resultats veritablement excel·lents, propostes veritablement valentes. I el temps ha anat posant les coses al seu lloc.

I, per altre costat, la Ponència ha treballat amb la voluntat d'escoltar tothom: la Comissió d'Experts, les associacions municipalistes, les diputacions provincials, el mateix Govern..., ben assessorada, des del punt de vista jurídic, pel senyor Ismael Pitarch, amb la senyora Maria Eugènia Cuenca d'experta portaveu, i amb una disposició a l'entesa per part de tots o per part de gairebé tots.

Fruit d'aquest procés, no exempt, com els senyors i senyores diputades veuen, d'entrebancs i de sobresalts, foren un primer document d'acords a què arribàrem el mes de juny de l'any passat i la Proposició de llei que portem avui a la seva consideració; una proposició que es refereix al nivell municipal i que haurà de venir seguida de manera immediata de la reforma del nivell comarcal i del nivell veguerial.

Permeti'm, senyor president, que glossi breument quines són les qüestions que la Llei afronta i quines són les solucions que proposa.

A l'hora d'abordar la reforma del règim municipal a Catalunya, ens hem trobat una i una altra vegada davant d'un repte aparentment insoluble: el de conjugar proximitat, per un costat, i representativitat, per l'altre. Són molts els projectes que han tractat de conferir més competències, més recursos als municipis, per tal d'aproximar l'Administració al ciutadà, però tots s'han trobat amb una barrera que aparentment era infranquejable: la fragmentació del Mapa municipal de Catalunya. Mil municipis gairebé, 940, dels quals més de la meitat tenen menys mil habitants i una quarta part en té menys de dos-cents. Mal es poden traspassar competències a entitats que no tenen la grandària adequada per exercir-les.

Davant d'aquest atzucac, els autors, ja siguin acadèmics, ja sigui el legislador, s'han inclinat sempre per la mateixa solució, fins ara: avançar propostes més o menys obligatòries d'agrupació o fusió. De les rodalies del senyor Soler i Riber, als anys setanta, a les municipals d'en Lluís Casassas i en Joaquim Clusa en els vuitanta, de les comarques de la Generalitat republicana a les comarques de l'any 87, sempre la mateixa idea: agrupar des de dalt els municipis, per tal de coordinar la prestació dels serveis. La mateixa Comissió d'Experts seguia, de fet, en aquesta mateixa lògica, en proposar la fusió de municipis menors de dos-cents cinquanta habitants i l'agrupació progressiva de tots els que en tenen menys de mil; unes solucions, aquestes, que s'han revelat reiteradament inviables per l'altra part de l'equació: perquè els ciutadans no volen renunciar als mateixos ajuntaments com a element de representativitat.

Doncs bé, la solució que proposa la Ponència conjunta parteix d'una perspectiva completament diversa. En comptes de propugnar una agrupació de municipis de dalt a baix, decideix impulsar formes de cooperació de baix a dalt, del *top down* al *bottom up*, que dirien els politòlegs. Val a dir, tanmateix, que en això comptàvem amb alguns precedents il·lustres.

El mes de febrer de l'any 1933, quan es discutia en aquesta cambra l'Estatut interior de Catalunya, els diputats Estanislau Ruiz i Ponsetí i Manuel Serra i Moret, en nom de la Unió Socialista de Catalunya –precedent del PSUC–, propugnaren d'incloure-hi un article que deia literalment: «El territori de Catalunya estarà integrat per municipis autònoms que podran, voluntàriament, delegar part de les seves funcions en una federació comarcal o en un superorganisme creat per ells mateixos», de baix cap a dalt. Amb això s'avançaven més de mig segle a allò que les legislacions europees més avançades han acabat fent. Així, la Ponència ha tingut ocasió d'estudiar la legislació francesa, les dues lleis promulgades l'any 1999, la Loi Voynet i la Loi Chévéronement, basades en la comparació incentivada i contractual, i no en l'agrupació compulsiva. I fent-ho han aconseguit aplegar en comunitats supramunicipals un nombre molt alt de municipis: 21.000 dels 36.000 municipis que existeixen en l'hexàgon s'han agrupat, en tot just tres anys, en comunitats d'aquests tipus.

La Proposició de llei que els presentem va en aquesta mateixa direcció, i per fer-ho introdueix sis modificacions rellevants a la Llei municipal i de règim local de Catalunya.

Primera, la introducció del principi de subsidiarietat com a element inspirador en l'assignació de les competències. Recordem-ho: res que pugui ser fet eficientment per un organisme proper al ciutadà serà fet per un organisme superior.

Segona, ampliació d'una sèrie de garanties democràtiques en el funcionament municipal: l'obligatorietat de la consulta veïnal en cas d'agregació o fusió; la regulació de la figura del Síndic de Greuges; les garanties per als grups minoritaris; l'obligatorietat de cotització a la Seguretat Social per als electes que exerceixen el seu càrrec en règim de dedicació exclusiva o parcial.

La Llei entra –i aquest és el tercer aspecte– a continuació a regular específicament una sèrie de qüestions de mapa municipal. En primer lloc, la reforma del règim de funcionament de les entitats municipals descentralitzades. Algú dirà: «És poca cosa.» És poca cosa? Aneu-ho a preguntar a la Canonja o a Jesús, si és poca cosa. És també un element importantíssim com a *deterrente* per evitar nous processos de segregació. Què és el que fa la Llei? Facilita la constitució d'EMD, augmenta el nombre de membres de les juntes veïnals, augmenta el nombre de competències que poden assumir i regula la seva participació en les finances locals.

Quart punt. Per incentivar la cooperació municipal, es regula el funcionament de les mancomunitats de municipis, facilitant-ne la constitució, agilitzant i simplificant els processos d'elaboració i aprovació dels estatuts, incorporant de forma prioritària els seus projectes en el Pla únic d'obres i serveis. Tanmateix, tothom que coneix el món local sap que el procediment de les mancomunitats, que obliga a la creació d'un nou ens local, és en moltes ocasions massa farragós; és apropiat per gestionar amb caràcter permanent obres i serveis, però potser no per altres coses. I és per això que la Llei introdueix la que al nostre entendre és la principal innovació, la creació d'una figura nova de cooperació intermunicipal: la comunitat de municipis.

De què es tracta? Es tracta d'una associació per a tasques comunes sense necessitat de crear un nou ens local amb personalitat jurídica pròpia; que ha de tenir un objecte determinat i pot tenir un caràcter permanent o indefinit; que té un procediment de creació molt senzill: s'inicia amb un simple decret d'alcaldia de cada un dels municipis implicats i, després de la corresponent exposició pública, es clou amb l'aprovació d'un conveni que en regula el funcionament, els òrgans i el finançament. Sense necessitat de crear un nou ens local, les seves decisions obliguen per igual tots els municipis que en són membres. No requereix ni continuïtat territorial ni autorització o supervisió per part de cap ens superior per tal de constituir-se. Pot servir, doncs, tant des de per a la gestió conjunta d'una llar d'infants fins per a la promoció econòmica i turística, per citar dos... Per entendre'ns, si avui Riudoms, Reus, Santa Coloma de Cervelló, la Pobla de Lillet i Barcelona –ho dic per dir– volguessin aplegar-se ara mateix per crear una comunitat de municipis Gaudí per a la promoció econòmica i turística, ningú els ho podria impedir.

Aquesta figura és, al nostre entendre, molt interessant. I el nostre Grup, que va proposar-la, vol fer públics la seva satisfacció i el seu reconeixement a la resta de grups per haver fet possible que prosperés. Quins són els seus avantatges? Reconeix plenament el sistema d'agrupació de baix cap a dalt, sense tuteles innecessàries; s'ajusta plenament al sistema de funcionament en xarxa del nostre territori i a l'existència d'interrelacions i interdependències mútues; tercer, permet donar resposta fàcil, àgil, sòlida, flexible, als problemes de la gestió supramunicipal; estableix un cert principi positiu de competència interadministrativa, i estableix, finalment, tot això sense crear ni un ens més, sense afegir ni un sol funcionari més, sense augmentar l'estructura administrativa, únicament utilitzant millor i de manera més racional els recursos existents.

I encara, per acabar-ho, la Llei obliga el Govern de la Generalitat a fomentar aquestes formes de cooperació. Com? Tant mancomunitats com comunitats, amb l'assignació d'un percentatge fix del Pla únic d'obres i serveis i del Fons de cooperació local de Catalunya.

Subsidiarietat, democràcia, descentralització, foment de les mancomunitats, creació de les comunitats i recolzament econòmic de la cooperació local; aquestes són, senyores i senyors diputats, les innovacions de la Llei. A l'hora de fer balanç hem de preguntar-nos: és això el que volíem? No. És això el que ens calia? No. És un avenç important? Sí. És l'avenç possible en aquest moment, amb aquest Parlament i amb les majories que hi ha.

Per això nosaltres hi votarem a favor i no donarem suport a les esmenes presentades. Nosaltres, com cada grup, hi hauríem afegit moltes coses; per exemple, les relatives al règim de competències; per exemple, les relatives al finançament dels municipis. I, en canvi, n'hauríem prescindit d'altres; per exemple, el manteniment d'algunes tuteles dels consells comarcals sobre les mancomunitats, que ens semblen molt difícilment justificables. Però en conjunt pensem que representa un avenç notable; un avenç notable per aconseguir allò que Manuel Serra i Moret –que abans citàvem– reclamava fa prop de tres quarts de segle. «Si nosaltres volem» –deia Serra i Moret– «els municipis de Catalunya seran uns organismes dinàmics i actius, que tindran una gran força, que podran canalitzar totes les orientacions i totes les vibracions socials de l'època i de l'esdevenidor.» Això és el que nosaltres desitjaríem: que fossin els municipis els que, de manera més directa, poguessin anar coordinant tots els esforços i noves activitats que van presentant-se en la vida de la societat. I voldríem que fos Catalunya, en això, la que donés el to abans que cap altre país. Una Generalitat, que confia, fomenta i ajuda els municipis; això és exactament el que nosaltres volem.

Res més; moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyora Maria Eugènia Cuenca.

La Sra. Cuenca i Valero

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, m'han precedit quatre grups parlamentaris i es fa difícil fer una intervenció «novedosa», i més quan aquesta Proposició de llei que avui debatem, que és una reforma de la Llei municipal vigent, ha estat elaborada per consens, no amb completa unanimitat, donat que hi ha hagut un vot particular i unes esmenes parcials; jo entenc que de cap manera desfiguren ni el consens..., i que pràcticament hem assolit aquesta unanimitat.

Evidentment, quan es produeix un consens, com deia abans el portaveu del Grup Socialista, sempre hi ha algun grup que deixa pel camí propostes que voldria introduir. Nosaltres també. Fins i tot, en algunes no hem introduït..., i en unes altres hem anat més enllà del

que creïem que podríem anar. El cas és que hem arribat al consens i estem discutint avui –i espero que l'aprovació– no un pas endavant, sinó una reforma de la Llei, la reforma d'una llei que s'adapta a les circumstàncies polítiques i socials actuals.

Aquesta Llei... –i m'agradaria fer un ràpid repàs de quina ha estat la metodologia–, el més de febrer vam començar la Ponència conjunta, després de l'aprovació pel Ple de l'encàrrec d'un informe d'una comissió d'experts. A partir del febrer vam consensuar no només el text que avui estem debatent, sinó la metodologia de treball; metodologia de treball que s'ha respectat durant un any i escaig que han durat els treballs d'aquesta Ponència. En primer lloc, vam tenir dues reunions de treball amb la Comissió d'Experts, presidida pel senyor Miquel Roca; posteriorment vam tenir, amb les quatre diputacions, dues sessions amb cada diputació; amb la Federació i l'Associació de Municipis també dues sessions; amb el Fòrum Comarcal també, i, a més, les consultes independents, particulars de cada grup parlamentari, segur, amb la Federació i l'Associació de Municipis, perquè, cada vegada que donàvem un pas de reforma de la Llei municipal, volíem que fos ratificat per les associacions més representatives del món municipal.

Hem tingut en compte també no només aquestes sessions de treball, amb la relació que els acabo de fer: hem tingut també en compte tots els treballs –no podia ser d'una altra manera– del congrés municipalista recent. El congrés municipalista ens va fer arribar les seves propostes, però eren unes propostes que excedien les competències d'aquest Parlament, i la metodologia que vam emprar va ser separar tot allò que comportava modificació de lleis de l'Estat, fins i tot en algun cas que tenien repercussió a la Comissió Europea, i limitar-nos al que el Parlament de Catalunya podia fer. No vam voler fer-ho tot a l'hora, perquè hauria estat impossible de caminar i avui segur que no estaríem debatent aquest nou text de reforma de la Llei municipal.

Vam acordar –s'hauria perdut el debat– que primer procedíem a la modificació de la Llei municipal, posteriorment a la de la Llei comarcal, com és així, i en l'última ponència, que va ser fa quinze dies, vam ratificar i vam acordar fins i tot el calendari que faríem a partir del mes de setembre per entrar en la discussió dels altres dos nivells que eren la revisió de la Llei de consells comarcals i també la creació d'un altre ens nou, que era les vegueries o regions.

És per això que en aquesta Llei no cal, no ho podem fer..., i avançar-nos als consensos i acords que de ben segur –almenys a Convergència i Unió així li agradaria– es produiran en els successius treballs d'aquesta Ponència.

Després d'estudiar aquesta metodologia els haig de dir, senyores i senyors diputats, que hem tingut sobretot present l'informe de la comissió d'experts i que, tal i com deia la comissió, l'informe de la comissió d'experts, el que pretenem amb aquesta Llei és incrementar la capacitat d'actuació dels ajuntaments per poder gestionar més els interessos dels seus ciutadans i millorar la prestació de serveis locals, però tot això mante-

nint i respectant el caràcter bàsic del municipi català com a nucli, també, de participació política.

Per tant, aquesta reforma introdueix nous principis, com és el de subsidiarietat, que per primera vegada li donem rang legal –fins ara tots en parlàvem però a les nostres lleis, a les lleis d'organització territorial, no estava inclòs. Però també hem introduït altres principis que inspiren també la legislació municipal i aquests principis han estat també –i bastants– a iniciativa, a proposta del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, i suposem que això fa pensar que si bé s'ha presentat un vot particular, no és de tal entitat com per rebutjar i oposar-se a aquest text. De fet, no és així donat que en la Comissió va donar el vot favorable al Dictamen de la Comissió.

Aquesta Proposició –ja tots els anteriors grups parlamentaris ho han dit– incideix en uns quants aspectes que em semblen rellevants. Un, diria que és proposar noves fórmules per fer possible la cooperació i fins i tot l'associacionisme municipal; per una banda, simplificar el procediment per a la constitució de mancomunitats, que és, suposa la creació d'un ens local, però hem alleugerit el procediment i, per tant, es farà més fàcil que aquells ajuntaments que desitgin la col·laboració i la cooperació per portar a terme serveis en comú ho puguin fer d'una manera menys farragosa del que semblava, del que era fins ara, amb l'actual Llei vigent.

Hem creat una altra figura nova que és –jo diria– la novetat –no només aquesta, però és una novetat important d'aquesta reforma–, que és la comunitat de municipis. És un procediment molt més lleuger; no implica la creació d'un ens comarcal, com ja han dit altres portaveus; afavoreix l'associacionisme municipal per tot allò que siguin funcions d'interès comú, els interessos comuns dels diferents municipis, qualsevol que sigui la comarca en què estiguin adscrits, i crec que és una figura que serà..., almenys confiem que serà de molta utilitat per als ajuntaments.

Aquesta figura, que és nova, s'afegeix a d'altres que ja existeixen en la Llei vigent, com és la delegació de competències, l'encàrrec de gestió o el conveni administratiu. Tot això segueix vigent, per tant, no únicament..., encara que aquí s'ha parlat només de dues figures, la mancomunitat i la comunitat de municipis, sinó que, amb aquesta Llei, completant la Llei municipal vigent, hi ha una sèrie de figures, jo diria com un servei a la carta, si em permeten, que afavoreix que els ajuntaments i que facilita que els ajuntaments puguin gestionar en comú serveis, obres, funcions o interessos. Això és important recalcar-ho perquè això, amb una fórmula diferent –diferent, però crec que és creativa i pot resultar bona, ja ho veurem amb el temps–, és també el que proposava la comissió d'experts mitjançant unes fórmules diverses. La comissió d'experts deia: «Per gestionar bé els serveis municipals i per tal que els ciutadans rebin un mateix nivell de prestació de serveis, caldria agregacions de municipis, caldria fusions.»

Hem fugit d'aquesta fórmula perquè hi va haver un rebuig d'entrada; en molts casos, jo crec que documentat, perquè a ningú li agrada perdre els signes d'identitat, la seva primera relació amb el territori, amb

el lloc on neix o el lloc on viu. I, en canvi, amb aquestes fórmules associatives, crec que aconseguim la mateixa finalitat però amb diverses fórmules, com deia abans, molt més un servei a la carta. Creiem que o bé amb la constitució d'una mancomunitat, o bé amb els convenis de col·laboració per a les comunitats de municipis, o bé amb les fórmules que deia que ja existeixen en la Llei actual, com són la delegació de competències, l'encàrrec de gestió, el conveni interadministratiu, podem assolir les mateixes fites que amb una proposta que d'entrada va ser rebutjada per tots els ajuntaments; segurament no pels grans perquè no calia, no era una proposta per a ells, però sí per tots els municipis petits, que a Catalunya són un gran nombre.

Per tant, i per resumir, hem introduït un principi important, a més del que he dit de la subsidiarietat. També es preveu, perquè segueix vigent, l'agregació i fusió de municipis voluntària, però també en aquesta Llei hem introduït que serà sotmesa a consulta dels veïns dels municipis afectats; no podrà ser només decidida per un acord de l'ajuntament per molt que els representants municipals, els regidors i l'alcalde representin la voluntat dels veïns d'aquest municipi.

Hi ha també la possibilitat de reforma de l'organització municipal en els àmbits que es requereixen per iniciativa del Govern de la Generalitat. Hem introduït també..., això introduït no, és una adaptació d'una llei de bases estatal per al padró municipal, per acabar amb la distinció del veí domiciliat i el concepte de «transeünt»; en definitiva és una adaptació que, ja que estàvem modificant, hem cregut convenient d'incloure-la.

També hi ha coses, potser menors, com és –però importants per als llocs on van adreçades– la possibilitat..., l'obligació de crear comissió de govern i comissions informatives en els municipis de més de cinc mil habitants i en aquells municipis que, si bé no tenen cinc mil habitants, són capçalera de comarca. Crec que..., i altres temes menors, que els esmentaré perquè crec que no han estat posats de manifest pels altres portaveus, no perquè no hi donin importància, sinó perquè hi havia molts temes a explicar, com són... Hi ha un tema important, encara que quan es parla de retribucions algú el pugui mal interpretar, però crec que és molt important perquè també necessitem que els regidors i les autoritats locals puguin rebre una retribució complementària de la seva dedicació, si és que aquesta és parcial, per poder exercir millor les seves tasques de servei als ciutadans. Els grups municipals també disposaran d'un espai per al desenvolupament de les seves activitats. I també la participació dels regidors i grups municipals en els òrgans d'informació i difusió municipal.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds deia que bé, que avui potser hem forçat, en portar a aquesta cambra només la Llei municipal. En tot cas és producte –com deia al començament– d'un acord entre els quatre grups parlamentaris. I jo diria –si no és interpretar malament– que vostè també hi estava d'acord, donat que ha vingut amb tota la regularitat a les reunions de la Ponència, «sota» –com deia vostè– «l'aixopluc de la magdalena», que també ha facilitat, doncs, que els treballs fossin seriosos però alhora també distesos, i que ens han permès concloure amb aquest text que avui estem debatent.

Hi ha altres aspectes que també he consultat a la Federació i a l'Associació –no hem consultat els manuals perquè jo no conec, potser és perquè ara em dedico més a tasques parlamentàries i polítiques, nous manuals de dret administratiu, però si vostè ho diu jo m'ho crec– sobre la tècnica de la subrogació. El fet que no l'hem introduït és perquè en les consultes que hem fet –igual que hem fet per altres temes i han estat acceptades– la Federació i l'Associació ens va dir que això era..., d'alguna manera era retallar l'autonomia municipal i que no era convenient, per tant, que introduíssim aquesta nova fórmula quan ja hi ha mecanismes a la Llei de règim jurídic i a la Llei de procediment administratiu per aconseguir les mateixes finalitats.

Senyores i senyors diputats, acabo, termino ja la meua intervenció valorant d'una manera molt especial el treball de la Ponència; donant les gràcies a tots els senyors diputats –al senyor Nello, al senyor Fabregat, al senyor Ribó, al portaveu d'Esquerra Republicana, Jaume Oliveras–, i d'una manera molt especial, perquè no és que sigui..., és un hàbit fer-ho sempre, i a més correcte i educat, donar les gràcies als serveis de la cambra, però en aquest cas, d'una manera molt especial, crec que compartit per tots, agrair al senyor Ismael Pitarch que jo crec que ha fet malabarismes jurídics no en el sentit de la redacció vigent, sinó per conciliar les propostes que tots els grups parlamentaris a cada sessió canviàvem i tornàvem a portar.

Per tant, senyor Pitarch, moltíssimes gràcies per la seva contribució que ens ha ajudat moltíssim a poder debatre avui, doncs, aquesta Llei que crec que és una bona llei, amb contingut; que resol problemes, que és el que hem de tractar quan es fa una reforma o una nova llei; que apropa, sobretot, els ciutadans al seu govern local, i que sobretot està presidida pel consens, cosa que ens fa pensar que, presidida pel consens, serà molt de més fàcil aplicació i, per tant, que els ciutadans sentiran com a propi el govern local, i estimularà la participació de tots.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Reconforta que aquesta Ponència hagi treballat sota l'olor de la magdalena; Marcel Proust estaria molt content. *(El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.)* Senyor Ribó, em demana la paraula per?

El Sr. Ribó i Massó

Per al·lusions, senyor president.

El president

Té dos minuts.

El Sr. Ribó i Massó

Sí, una precisió, senyor president: la magdalena, més que l'olor era el sabor i els «mitxelins» que anava provocant la seva ingestió, no?

A veure, senyora Cuenca, jo li garanteixo –com va veure en comissió– el vot favorable a la Proposició de llei, i un vot favorable amb bons ulls –i li dic jo, això dels

bons ulls, eh?; té més mèrit–, però li voldria fer tres precisions.

La primera: hem consultat, amb una entrevista, el president de la Federació i el de l'Associació de Municipis. Jo li vaig a ser exhaustiu sobre el que diuen aquestes dues entitats, però no em confongui la consulta amb els presidents amb anàlisi del que caldria avui per a Catalunya. Segona precisió: fixi's el poc que hem anat enllà amb temes com la delegació de competències que, per exemple, en ajuntaments –en general– els permetem la delegació i competència sancionadora sobre la tinença de gossos considerats potencialment perillosos; és l'única –sobre la tinença de gossos potencialment perillosos–, l'única competència que esmentem de forma universal. I no hi ha cap proposta –i això no és una contradicció a la seva argumentació, si no, em sembla, a la del senyor Oliveras–, cap proposta, dels nostres vots particulars que impliqui reforma de la Llei de bases de règim local.

Jo els faig una pregunta: senyores i senyors diputats, aquesta Llei municipal és la que els fa falta avui, als ajuntaments de Catalunya? És la que va dur a l'informe dels experts i a l'encàrrec consensuat? I, senyora Cuenca, no és un desori que ara votem aquesta Llei i aquesta tarda ens barallem sobre els consells comarcals?

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyor diputat. *(La Sra. Cuenca i Valero demana per parlar.)* Senyora Cuenca, té un minut.

La Sra. Cuenca i Valero

Gràcies, senyor president. Per al·lusions directíssimes. Senyor Ribó, jo no m'atreveixo –i el Grup de Convergència i Unió és el grup majoritari de la cambra– a dir el que convé a Catalunya o no. El que hem fet és el que ha estat possible fer, i s'ha fet per consens, fins i tot amb el seu vot, també. Per tant, entenem, com a representants de la voluntat popular, que deu ser això el que convé a Catalunya avui; és una bona reforma de la Llei municipal, i, per tant, jo li pregaria que, la Ponència que ha estat presidida per un treball seriós, per un consens que repeteixo, no ens en faci la caricatura amb l'exemple que avui vostè ha posat en aquest moment. És una bona llei, amb reformes substancials que faciliten la participació i l'apropament dels ciutadans als seus governs locals.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada.

Passem, per tant, a la votació de les esmenes presentades per Iniciativa per Catalunya Verds, totes conjuntament.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 5 vots a favor, 127 en contra i cap abstenció.

A continuació, sotmetem a votació el text del Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la majoria absoluta, perquè és un dels requeriments d'aquesta Llei, per 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i sis minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, pel lletrat major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, el conseller d'Economia i Finances, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar Social i els consellers de Medi Ambient, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Pregunta al president de la Generalitat sobre com valora la situació política actual (tram. 317-00456/06)

La primera pregunta, adreçada al president de la Generalitat, la formula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, que té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, ja som al sant tornem-hi!: Duran Lleida diu que les crítiques del PP afavoreixen Maragall. Alberto Fernández Díaz diu que les crítiques de Convergència i Unió afavoreixen Maragall. Som a la comèdia, a l'inici de la comèdia? (*Rialles.*) Miri. El cito tres vegades i no sé què faria, aleshores. Som a l'inici de la comèdia, amb una obsessió –com va passar l'any 98, eh!, un any abans de les eleccions? Què està en joc? Els pressupostos del 2003, com s'aprovaran? Les conclusions de la reforma d'autogovern, com aniran endavant? La Proposició de llei de participació de Catalunya a la Unió Europea, com anirà endavant? I ja no li demano sobre els consells comarcals. No sé si sabran quin està a la dreta, però voldria saber com ho planteja com a president del Govern.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Què està en joc? Bé, per part nostra, en aquests moments, el que està en joc és complir amb els dos deures que tenim: primer, governar. Segona, fer-ho d'acord amb fidelitat al nostre programa. I per fer-ho així, doncs, no ens hem de moure d'allò que és el nostre programa, passi el que passi. I això és el que fem.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Ribó i Massó

No creia que pensés altra cosa, president, i, per tant... Quan jo li dic que la dreta se li ha enquistat, governar vol dir 68 escons en aquesta cambra, com a mínim, per tenir majoria parlamentària en democràcia. I no fem de nou el joc del tacticisme –torno a dir, l'any 98 ho van fer molt bé, els uns i els altres– quan estan qüestions molt importants del país per definir. Em refereixo al *rifi-rafe* sobre migracions o estrangeries, em refereixo a l'ampliació de la Unió Europea i al paper de Catalunya, em refereixo a les agressions al territori, em refereixo al model educatiu.

O sigui, governar vol dir no només el tacticisme de veure com avui estic barallat i demà amb les garrofes, a l'hora de la veritat, em voten, sinó que vol dir un projecte de fons, un projecte de fons per enfocar, malgrat aquestes bufetades que pugui rebre arran de la seva intel·ligent actitud en la vaga general o en altres qüestions, vol dir enfocar els problemes del país. I la pregunta és molt senzilla: no seria el moment per a problemes, de forma decidida, buscar una orientació, independentment del calendari electoral a un any o a un any i mig vista, perquè aquests temes poguessin sortir enfortits d'aquesta cambra i no estiguessin depenent constantment d'anuncis, d'ofertes a sota mà amb els seus socis o adversaris del PP, on amb un gran nivell de coincidències ara toca la comèdia de les diferències?

El president

Senyor diputat... Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Miri, en tot cas, vostè m'hauria de dir en què ens hem separat d'allò que és la nostra línia. Nosaltres ens podríem sentir que faltem a nosaltres mateixos i a la confiança que ens ha fet una part de la ciutadania si nosaltres estiguéssim fent coses que estan contra del nostre programa i en contra del nostre projecte de país, però no és el cas –no és el cas. I en aquest Parlament s'estan fent coses molt importants, s'estan aprovant lleis. L'altre dia va haver-hi aquí un debat prou positiu sobre immigració. Per tant, quan vostè diu: «A veure si podríem parlar d'això», doncs ja n'hem parlat. D'altres coses no en sortirem endavant perquè la composició del Parlament no ho permet; no ho permet, entre altres coses perquè vostès tampoc no hi poden aportar gaire, perquè hi hagi, doncs, un debat positiu, perquè natural-

ment per portar-ho d'una manera decisiva, cal tenir més de cinc diputats.

Però, de tota manera, tot allò que està al nostre abast... (*Remor de veus.*) No, no, escoltin, que en tenen més...? Escoltin, tot això que està al nostre abast, dintre i fora del Parlament, nosaltres ho estem fent. Naturalment, hi ha coses que no podem fer perquè no tenim prou força, nosaltres tenim més diputats, però tampoc no tenim prou força per a segons què. Però és el que és, és el resultat de les eleccions, el resultat que ens dona la força que tenim nosaltres, que dona la nostra societat, etcètera. Però dins d'aquesta línia, nosaltres ens estem movent d'acord amb el nostre programa, d'acord amb el nostre projecte de país, i més que unes observacions d'aquest tipus com vostè acaba de fer, a mi m'agradaria que em digués: «Amb això vostès s'han separat del seu programa, amb això s'han separat i amb això s'han separat.» Però això no ens ho ha dit, entre altres coses perquè aquí sí que hi ha hagut una escrupolosa preocupació per part nostra que, sigui quin sigui el risc parlamentari que correm, d'això no ens en separem. Ho hem fet, ho fem i ho farem, sigui quin sigui el risc.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les prioritats del Govern i les aliances per a fer-les possibles (tram. 317-00458/06)

La següent pregunta la formula l'illustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, d'Esquerra Republicana, que té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. El nostre Grup voldria conèixer quines són, des d'ara fins al final de la legislatura, les prioritats del Govern que vostè presideix i en quins suports compta per convertir aquestes prioritats en realitat.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Com que les preguntes són bastant repetitives, les respostes també ho han de ser, és clar, no? I bé, altra vegada li dic: prioritats, governar. Segona, governar d'acord amb el nostre programa. Això fa una mica més..., si després vostè m'ho detalla una mica més, ja he dit abans al senyor Ribó que li hauria agraït més detall, a vostè li demano el mateix, i li ho contestaré amb més detall.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Té la paraula l'illustre diputat.

El Sr. Carod-Rovira

Li ho detallo, senyor president. Jo li pregunto si entre les prioritats del seu programa hi ha la de donar suport a la ilegalització de partits que defensen l'autodeterminació o la de mesures que van contra les terres de l'Ebre, és a dir, contra Catalunya.

En aquesta legislatura nosaltres li hem estirat la mà tres cops, i vostè ha rebutjat la col·laboració. Tres ofertes entre les quals una de tripartit, que vostè no l'accepta aquí, però sí que la practica allí, amb el PP i el PSOE. Per exemple, ahir, amb la Llei de partits. Ahir vostès van triar PP i PSOE i no els seus amics de la Declaració de Barcelona: el Partit Nacionalista Basc. Com aquí trien el PP i no Esquerra Republicana. Aquestes ofertes van ser fetes a vostè com a president de Catalunya, a vostè sí, no al candidat de vostès, perquè qui tingui certes pretensions legítimes, que se les guanyi a les urnes, no de renda. Ara sembla que el PP podria trencar amb vostès, no vostès amb el PP, que ni els ha passat per la barretina!

Llavors diuen: vindrà Esquerra! Però nosaltres direm que no per interès de partit. Però qui s'ha cregut..., qui s'han cregut vostès que som? Si no tenen coratge de plantar cara al Partit Popular, no carreguin a Esquerra Republicana els neulers de les seves impotències! Esquerra és un partit que no depèn ni de vostès ni de ningú, per tant, fem la política que volem nosaltres, no vostès. Parlem i parlem amb tothom sense excepció, però decidim nosaltres, no vostès. No tenim cap obligació de votar, segons les seves conveniències, sinó les nostres.

Si avui, potser per un cop, coincidim amb el PP i vostès es queden sols, com pot ser que algú digui que tenim credibilitat zero? Em pot dir, senyor president, si un cop és credibilitat zero, quina credibilitat tenen vostès, després de set anys continuats de votar dia i nit amb el Partit Popular?

Gràcies, senyor president. (*Aplaudiments. Veus de: «Molt bé.»*)

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

És una pena haver-se de portar la claca, eh! (*Rialles.*) Bé, escolti, jo a vostè i a molts d'altres els veig massa preocupats amb això de les nostres aliances. I ara a vostè el sorprendré, però jo me'n preocupo poc. A mi, el que simplement m'interessa és saber si nosaltres, dintre de les nostres limitacions que tenim, degut a la relació de forces aquí i a Madrid, aquí, en aquest Parlament; a Madrid, respecte al PP, i a Madrid també respecte a la incapacitat de l'oposició de plantar cara al PP, perquè de passada també hi ha això, dintre de la relació de forces també hi ha això. (*Remor de veus.*)

No, no, bé, també hi ha això... Bé, doncs, escolti, això no em preocupa tant, a mi el que em preocupa i no em deixaria dormir tranquil és que jo tot d'una digués: «Mira, nosaltres, degut a aquesta circumstància, hem traït el nostre programa, el nostre ideari, el nostre pro-

jecte de país», i no ho hem fet. No, no, no. (*Remor de veus.*) Diguin-ho, poden dir: «Veient d'aconseguir això, no ho han aconseguit...» Veritat, perquè no tenim prou força per aconseguir-ho. Poden dir, potser, segons com, en això s'han equivocat, potser la història ho dirà, el temps ho dirà..., però, però, però, vostès no ens poden dir: «Vostès han votat una cosa que anava contra el seu programa, contra el seu ideari, contra el seu projecte de país.»

Per tant, nosaltres no tenim amics ni aliats constants, el nostre amic i el nostre aliat són els interessos de Catalunya. (*Remor de veus.*) No tenim ni amics ni enemics, i que ningú no s'ofengui. No tenim més que un objectiu, que és Catalunya, i al servei d'aquest pactarem amb qui convingui i amb qui puguem i amb qui vulgui pactar sempre que respecti el nostre programa. (*Aplaudiments.*) No cal, no cal...

El president

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*)

— Pregunta al president de la Generalitat sobre quines són actualment les iniciatives més importants del Govern (tram. 317-00462/06)

La següent pregunta... (*Remor de veus.*) Senyors diputats, té la paraula l'illustre diputat senyor Ramon Camp, del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. Camp i Batalla

Senyor president, les darreres preguntes que s'han fet en aquest hemicicle, les darreres preguntes que s'han fet en aquest hemicicle –avui, també, d'alguna manera ho podem constatar– sembla que estan molt més pendents de quina és la política que es fa en el Govern de l'Estat, en el Congrés dels Diputats, que no pas de la política en aquest Parlament. (*Remor de veus.*) Després, després, després, això va acompanyat, acompanyat de discursos, de discursos del necessari interès que s'ha de posar i atenció a la política catalana, però alguns d'aquests grups parlamentaris que fan aquest discurs de la importància de la política catalana, el que fan sempre és parlar d'altres polítiques a nivell d'Estat. (*Remor de veus.*)

El nostre Grup li preguntarà, li preguntarà sobre quina és l'actuació del Govern per als propers mesos aquí a Catalunya. Sabem quina és l'actuació del Govern en el Parlament, avui, amb les dues lleis que s'han aprovat portarem ja setanta-una lleis aprovades en aquesta legislatura, vint en aquest període de sessions, acumuladament els tres anys que portem de legislatura: setanta-una. Ni més ni menys que el nombre de lleis que van ser aprovades en tota la cinquena legislatura. Què vol dir això? Vol dir que hi ha una bona feina al Parlament, de tots els grups parlamentaris, però sobretot en el tema legislatiu, que hi ha una bona acció de govern des del punt de vista de plantejar temes que han de ser d'interès general, que per això són projectes de llei.

I en aquest sentit queden molt lluny aquelles proclames d'alguns grups de l'oposició que diuen que el Govern no governa, etcètera, que és una cantarella que no va més enllà d'això.

Volíem saber això, senyor president, cara al curs que ve, ara que estem al final d'aquest període de sessions, quines són les principals iniciatives del seu Govern.

El president

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*) Prego els senyors i les senyores diputades que vostès saben que l'aire condicionat el tenim espatllat. Els prego que no escalfin més l'ambient. Té la paraula, senyor president.

El president de la Generalitat

Donem una mica la sensació que estem a final de curs, eh! Bé, escolti, per començar, insistir una mica també en algunes preguntes que s'han fet. Immediatament després de les últimes eleccions no vam fer travesses, la qual cosa alguns il·lustres diputats d'aquest Parlament varen participar dient: «Quant durarà aquest Govern?» Sis mesos, un any, un any i mig, el més atrevit! Pràcticament fa tres anys. I com acaba de dir el senyor Ramon Camp, fa tres anys hi hem fet en aquest Parlament, amb la col·laboració de vostès, per cert, moltes vegades de tots vostès –de tots vostès– hem fet tantes lleis com havíem fet en la legislatura anterior. O sia que hem durat pràcticament tres anys, i no pas congelant el Parlament, ni congelant l'acció de govern, sinó fent una molt bona acció de govern i una molt bona acció de Parlament amb tots vostès.

Ara, naturalment, farem més, no? Totes aquestes lleis que vostè ha dit, però a més doncs ara, per exemple, nosaltres estem preparant, el Govern, com a iniciatives importants n'hi ha més, preparem quatre lleis: la Llei d'universitats, la catalana; la Llei de qualitat de l'alimentació, la Llei d'ensenyament i la Llei de la família. En un altre ordre d'idees, estem a punt d'endegar l'Administració Oberta de Catalunya, per posar tota l'Administració catalana, no només la Generalitat, per Internet, a disposició dels ciutadans. Estem donant un nou impuls a la creació de terrenys industrials perquè, per l'èxit que hi ha hagut des del punt de vista de la industrialització en el conjunt del territori de Catalunya –política d'equilibri territorial, entre altres coses–, resulta que ens comença a faltar més terreny industrial.

Provem ara un nou pla d'habitatge social, que serà presentat d'aquí a molt pocs dies pel conseller en cap i que, entre altres coses, preveu la construcció de 8.000 habitatges de lloguer durant els propers tres anys.

En el cas d'altres projectes, no cal que els ho digui, perquè ja ho he dit altres vegades, no cal repetir-ho, però és que és realment molt important: 320.000 milions de pessetes només per a la línia 9, Déu n'hi do! Però, a part d'això, la línia 5, el Trambaix, etcètera.

Bé, un cop acabat, diguem-ne, ja tot el que era l'objectiu de proveir de depuradores les poblacions mitjanes de Catalunya –grans i mitjanes– ara iniciem el programa per a les poblacions de menys de dos mil habitants, avançant-nos en això sensiblement a les disposicions de

la Unió Europea. El tema dels parcs eòlics vostès ja el saben –surt publicat, em sembla que és avui mateix, en el *Diari de la Generalitat*–, però ara això s'ha d'aplicar. Això del problema dels grans regadius no cal que els en parli, ja ho coneixen prou: que si el Segarra - Garriga, que si el Xerta - riu Sénia... Per cert, el Xerta - riu Sénia s'ha pogut desencallar gràcies al Pla hidrològic...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Gràcies al Pla hidrològic. (*Veus de fons.*) Sí, sí: gràcies al Pla hidrològic.

El president

Senyor president, moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre el desenvolupament urbanístic i l'equilibri territorial de la Vall d'Aran (tram. 317-00465/06)

La següent pregunta la formula l'illustre diputat senyor Pasqual Maragall, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. (*Remor de veus.*) Prego silenci, si us plau. (*Remor de veus.*) Prego silenci. (*Pausa.*)

El Sr. Maragall i Mira

Senyor president, en aquest final de curs –que diu vostè, que jo crec que és un final d'etapa, més aviat–, el Govern de la Generalitat comença a portar coses que feia vint anys que havia d'haver dut. No ha dotat en vint anys el Pirineu de plans territorials ni urbanístics i ara, el desembre passat, malgrat el seu vot en contra, el Parlament va crear l'àmbit territorial de l'Alt Pirineu i l'àmbit territorial de la Vall d'Aran. Com pensa el seu Govern actuar davant dels projectes que poden hipotecar el futur, el medi ambient i, també, el futur econòmic de l'Aran, com és el cas del projecte de la vall de Ruda?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, em sorprèn que vostè digui que durant vint anys no hem fet res, perquè si no haguéssim fet res no hi hauria hagut a l'Alt Pirineu, a tot el Pirineu, i tampoc en aquestes plantes del Pirineu de Lleida, la transformació radical, importantíssima, positivíssima que hi ha hagut, començant evidentment per la Vall d'Aran, que entre altres coses disposa, primer, d'un estatut propi i, segon, que és l'única banda en tot el territori de parla occitana on té un reconeixement lingüístic. Tot això està fet gràcies a tothom, però principalment gràcies al Govern de la Generalitat, el Govern nacionalista de Convergència i Unió, com també, evidentment, li suggereixo que es fixi en l'evolució demogràfica d'aquestes comarques

per veure que sí, que en la majoria d'elles hi ha hagut un canvi molt important, que es deu a moltes coses, però òbviament també, i d'una manera molt important, a l'acció del Govern de la Generalitat.

El president

Moltes gràcies, president. Té la paraula l'illustre diputat.

El Sr. Maragall i Mira

Evidentment, hi ha hagut un creixement, però aquest no ha sigut degut, precisament, al fet que hi hagués un planejament urbanístic i territorial important. Vint anys després que el PSC ho demanés, vostès han tirat endavant la iniciativa de l'Institut per al Desenvolupament del Pirineu. Però, avui com avui, Convergència i Unió, el seu Govern, no té encara clar quines són les comarques que l'han de formar.

Realment en aquest final d'etapa, senyor president, sembla que vostès vulguin passar el rasclat en temes urbanístics. Jo ara haig de preguntar-li per què en el cas del Pla territorial parcial de l'Alt Pirineu i de l'Aran no s'ha esperat la tramitació total abans d'ubicar una nova urbanització a la zona d'accés de l'estació de Vaquèira-Beret, a la cota 1.500 –ja molt saturada–, que no solucionarà els problemes de vialitat, d'accés, i d'accés a l'estació. La no tramitació d'un pla especial que hagi determinat i que hagi acotat les característiques del projecte ens sembla, a nosaltres, inexplicable.

Senyor president, un edifici de quatre-cents metres de llarg –com ara l'Illa– a la base de la vall de Ruda, fins ara intocada –quatre mansanes, l'equivalent de quatre mansanes de l'Eixample–, penso que són molts els que opinen, a la Vall d'Aran –hi acabo de ser–, que vostès en aquest moment estan endegant una acció urbanística que pot acabar amb bona part de l'atractiu de la vall, i també amb bona part de la competitivitat del comerç de Viella i de tota la vall. Els comerciants de Viella estan espantats, estan esverats...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Maragall i Mira

Ja acabo, senyor president; acabo. M'agradaria saber realment, president, com pensen vostès –com pensen vostès– endegar aquest projecte que no té els instruments urbanístics oportuns.

El president de la Generalitat

Jo també vull dir que algunes coses que a vegades es critiquen de tipus urbanístic de la Vall d'Aran són anteriors a la responsabilitat de la Generalitat –suposo que vostè això m'ho haurà d'acceptar. Ara, nosaltres, amb aquest Pla, el que s'intenta és mirar d'evitar un problema que hi havia –un greu problema que hi havia–: vostè sap que hi havia la possibilitat de construir quatre-cents metres quadrats, concretament al pla de Beret i a Orri, i que això legalment l'empresa ho podia fer, i això és el que hem volgut nosaltres evitar; protegir el pla de

Beret i Orri i, evidentment, passar de 400.000 metres quadrats a 65.000 metres quadrats a la part més baixa, com una continuació, com una mena d'eixample del que ja és Vaquèira.

Ho hem fet en col·laboració amb el Consell General d'Aran, i hem volgut fer-ho, a més, per reforçar precisament el seu paper d'institució pròpia. Hem consolidat, sí, la zona urbanística de Vaquèira, però salvant tota la resta de la muntanya.

A més d'aquesta nova edificació el 40% ha de ser per a activitat hotelera, cosa que és important de cara al desenvolupament econòmic, perquè no es podria..., convindria no caure en el que ha caigut alguna altra comarca, que diguem que ha optat massa estrictament pels apartaments i massa poc pels hotels; això també mira d'evitar-se, concretament, a la Vall d'Aran.

I per altra banda li vull dir que no es modifica l'edificabilitat ni el sòl urbanitzable, concretament, d'aquella zona i concretament del municipi de Naut Aran.

Crec que s'ha fet una acció de contenció del que hauria pogut ser, realment, una evolució negativa i que, al mateix temps, evidentment, es consolida una cosa que està en la base de la riquesa de la Vall d'Aran, també de Viella.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

També de Viella.

El president

Senyor president, gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre si considera que té garantit el suport parlamentari majoritari al Parlament (tram. 317-00467/06)

La següent pregunta la formula l'excel·lentíssim senyor Alberto Fernández Díaz, del Grup Parlamentari Popular, que té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Sí, senyor president. Em sembla que haurem de tornar enrere la sessió..., que em sembla que haurem de tornar enrere la sessió per tal de tornar a mirar el futur de Catalunya, i per això li he de fer la pregunta de si considera garantit el Govern de la Generalitat un suport majoritari en aquesta cambra.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, el futur de Catalunya també és el futur de la Vall d'Aran, sap?, o sigui, que no ens havíem anat del futur de Catalunya.

Escolti, vol que li digui una cosa, si considero assegurat el suport majoritari? No ho sé. I ara encara li diré una cosa més sorprenent: em preocupa, però no em preocupa tant com altres coses. El que em preocuparia és que nosaltres per assegurar el suport en aquesta cambra féssim coses que van contra allò que és la nostra íntima convicció. I això no ho farem. Ara, en el grau en què puguem pactar amb qui sigui, amb qui convingui, amb qui vulgui, que respecti allò que és fonamental en els nostres plantejaments, ho farem, oi?, i aleshores veurem si tenim o no tenim suport. Fins ara n'hem tingut —molt sovint amb vostès, altres vegades amb d'altres—, però en tot cas hi ha una cosa que sí que n'estic orgullós d'aquests dos anys i mig que han estat prou difícils: no ens podran dir que haguem vulnerat el nostre projecte i el nostre programa, malgrat aquestes dificultats.

El president

Moltes gràcies, honorable president. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Fernández Díaz

Bé, senyor president. Si vostè em diu que no sap si té garantit el suport majoritari, doncs li he de dir que ja som dos, perquè jo tampoc sé si vostè té garantit aquest suport parlamentari, entre d'altres raons perquè el Partit Popular no volem un trencament amb vostès. Però malauradament tampoc ho podem descartar, entre altres raons perquè en aquests moments ens qüestionem seriosament si val la pena donar suport a un govern de la Generalitat que en aquests moments és més una càrrega per al futur i per al desenvolupament de Catalunya que no pas el seu motor i la seva garantia de progrés social i de creixement econòmic.

I per què ho diem? Perquè vostès, Convergència i Unió, el Govern de la Generalitat, en aquests moments estan qüestionant totes aquelles reformes que està impulsant el Partit Popular en l'àmbit educatiu, en l'àmbit de la prestació als serveis públics, en l'àmbit fiscal, en l'àmbit laboral, que precisament són la millor garantia de poder continuar en la modernització del país.

I davant d'aquesta realitat vostès responen o veuen amenaces on únicament hi ha la nostra obligació, la del Partit Popular, de també defensar el nostre projecte polític, la nostra responsabilitat de garantir un govern de la Generalitat que pugui afrontar amb valentia, sense complexos, sense ambigüitats i, també, sense contradiccions les reformes que precisa Catalunya per millorar l'educació, generar més ocupació o reduir els impostos.

Allà on vostès veuen represàlies, hi ha la seva exigència d'un suport cec del Partit Popular a Convergència i Unió, per tal de suplir en aquesta cambra el Partit Popular, el suport que els catalans li van negar a les urnes. És evident que vostès poden intentar distreure l'atenció criticant altres formacions polítiques perquè puguin pactar, també, amb el Partit Popular, fins i tot insinuant que hi ha certes traïcions a Catalunya per pactar amb el Partit Popular. És que vostè no ha pactat amb el Partit Popular? És que vostè, doncs, també ha traït Catalunya amb el pacte amb la nostra formació política?

Senyor president... (*Remor de veus.*)

El president

Prego silenci, si us plau. (*Pausa.*)

El Sr. Fernández Díaz

Senyor president, vostè pot continuar amb aquest discurs, és molt legítim, però també vostè sap que és tan il·legítim...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

...tan il·legítim com irreal, perquè, evidentment, podran parlar que podran governar Catalunya prorrogant els pressupostos, quan en realitat saben que...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

Si s'aplica aquesta situació, Catalunya seria ingovernable.

Disculpi, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, ja ha vist que en algun moment els socialistes l'han aplaudit, eh? (*Veus de fons.*)

Bé, escoltin... Escolti, escolti, nosaltres, senyor Fernández Díaz... Senyor Fernández Díaz, nosaltres no amenacem, no. Nosaltres diem que... No, no amenacem, primer que, a més, no podem amenaçar –això també és veritat–, però, a més, no amenacem.

Fixi's que, simplement, jo el que dic és una cosa: la situació és prou complicada, a vegades prou difícil, com perquè sigui més important que mai ser fidel a allò que diu aquella cançó, oi?, «No serem moguts».

No serem moguts: no serem moguts dels nostres principis, no serem moguts de les nostres conviccions, no serem moguts del nostre programa. I, si això ens ha de costar el que sigui, doncs, quedar en minoria un cop i dos cops i tres cops, o fer insostenible la continuïtat de la legislatura, haurem d'acceptar-ne les conseqüències. No ho desitgem, no ho provocarem, no ho farem fàcil, però, en tot cas, nosaltres no serem moguts.

Vostès tampoc? Molt bé. Hi tenen tot el dret. Però no ho serem.

Ara, i a més..., que això és una rèmora per a Catalunya? Home, escoltin, no s'apunten a aquesta mena de derrotisme interessat, que moltes vegades no ve del seus sectors, i d'altres vegades algun cop també. Nosaltres te-

nim un bon creixement econòmic, nosaltres tenim unes xifres d'atur baixes.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Nosaltres tenim una projecció internacional bona.

El president

Moltes gràcies.

————— Preguntes al Consell Executiu relatives a les instal·lacions i les infraestructures energètiques a les comarques nord-orientals (tram. 310-00412/06) i al centre d'ensenyament infantil primari Joan Miró, de Badalona (Barcelonès) (tram. 310-00305/06) (retirades)

Voldria fer avinent a la cambra que han sigut retirades la pregunta número 6 i la pregunta número 15.

Per tant, passem a la pregunta que adreça a l'honorable senyor Pomés, conseller d'Interior, la il·lustre diputada la senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari Popular, sobre les accions fetes pel Departament d'Interior contra la inseguretat ciutadana, especialment a les comarques nord-orientals.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

President...

El president

Sí, senyora...

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Em sembla que no hi és el senyor conseller. Com vostè ho consideri... Si no, aquesta diputada posposaria aquesta pregunta i, si no, l'adreçaríem al Consell Executiu, en tant que aquest conseller no hi és ara present en el Parlament.

El president

Em diuen que ha estat posposada, i no constava en les meves notes. Dispensin.

Gràcies.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre si algun o alguns exconsellers de Justícia han cobrat del Departament després d'haver cessat (tram. 310-00282/06)

La pregunta següent la formula l'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'adreça a l'honorable senyor Josep Delfí Guàrdia, conseller de Justícia, sobre si algun o alguns exconsellers de Justícia han cobrat del Depar-

tament després d'haver cessat. Té la paraula l'illustre senyor diputat.

El Sr. Masllorens i Escubós

Senyor president, bé, aquestes quatre preguntes següents –aquesta i les tres següents– van en la línia de constatar, com ara es deia fa un moment en aquesta mateixa cambra...

El president

Les acumula?

El Sr. Masllorens i Escubós

No, no les acumulo, no. En la línia de constatar, com ara es posava en evidència en aquesta mateixa cambra, que el Govern aquests vint anys ha fet algunes coses molt ben fetes, certament: una d'elles, des del nostre punt de vista, ha sigut, precisament, la recol·locació dels alts càrrecs quan han deixat de tenir la responsabilitat que tenien, i precisament aquestes van en aquesta línia.

La primera, senyor conseller, és per saber si algun o alguns exconsellers de Justícia han cobrat d'aquest Departament després d'haver cessat com a consellers.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Justícia

De les tres preguntes que vostè adreçava sobre aquesta matèria, la primera, efectivament, té una formulació que jo he de matisar, inexorablement, al començament. Em semblen molt més afortunades la redacció de la segona i la tercera, en el sentit de dir, efectivament, que hi ha hagut exconsellers de Justícia que després d'haver cessat han treballat pel Departament de Justícia i, en conseqüència, han percebut les remuneracions corresponents. Perquè la formulació de «han cobrat», com si això es tractés d'un mer pagament sense contraprestació, això estic segur que la seva reconeguda condició parlamentària, segurament no volia ni tan sols insinuar-ho.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula l'illustre diputat.

El Sr. Masllorens i Escubós

Naturalment, senyor conseller, com vostè molt bé aclareix, això es referia a la gent que ha cobrat, no estàvem parlant dels assessors, sinó d'exconsellers, i, per tant, preguntàvem concretament si han treballat, han fet alguns treballs, i han cobrat per aquests treballs.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, vol...

El conseller de Justícia

D'acord, doncs, d'acord amb el que em diu.

El president

Moltes gràcies.

La següent pregunta, la formula també l'illustre diputat senyor Àlex Masllorens, l'adreça al conseller de Justícia, el senyor Josep Delfí Guàrdia, sobre els conceptes pels quals han cobrat exconsellers de Justícia que han elaborat informes o altres treballs per a aquest Departament. Té la paraula.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre les quantitats cobrades per exconsellers de Justícia que han elaborat informes o altres treballs per a aquest Departament (tram. 310-00283/06)

El Sr. Masllorens i Escubós

Perdoni, senyor president, prèviament hi havia la número 9, que era sobre les quantitats cobrades... (*Veus de fons.*) Com que està d'acord, el conseller de Justícia, suposo que aquest acord vol dir que certament hi ha hagut exconsellers que han elaborat treballs per al Departament de Justícia, i per aquest motiu li preguntàvem les quantitats cobrades per aquests exconsellers.

El president

Moltes gràcies. Accepto l'equivocació que he tingut. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Justícia

Les quantitats, n'estic segur, les coneix vostè, senyor diputat, perquè han estat expressades d'una manera clara i perfecta en la contestació que va donar aquest Govern a diferents preguntes escrites que van adreçar-li diferents grups parlamentaris.

Així, en la resposta a la pregunta 4152, del Grup Popular; en la resposta a la pregunta 5786, d'Esquerra Republicana, contestada juntament amb la que porta per número 5779, referida al Departament de Justícia, i a la pregunta 6215, d'Iniciativa per Catalunya Verds; en aquestes contestes, trobarà vostè el detall dels autors, els treballs i les prestacions rebudes, i estic segur que allí trobarà resposta complida a la seva pregunta.

El president

Moltes gràcies. Pot repreguntar? (*Pausa.*) No repregunta...

————— Pregunta al Consell Executiu sobre els conceptes pels quals han cobrat exconsellers de Justícia que han elaborat informes o altres treballs per a aquest Departament (tram. 310-00284/06)

Passem, ara sí, a la pregunta número 10, que també l'adreça el mateix diputat al mateix conseller, sobre els conceptes pels quals han cobrat els exconsellers de Justícia que han elaborat informes o altres treballs per a aquest Departament. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Masllorens i Escubós

Senyor conseller, la pregunta, com molt bé s'acaba de dir, és sobre els conceptes pels quals han cobrat exconsellers de Justícia, que sembla ser que han elaborat informes o altres treballs a sollicitud del mateix Departament de Justícia.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller té la paraula per contestar.

El conseller de Justícia

Sí, com li he dit abans, aquests conceptes estan clarament explicitats en la contestació, en els annexos a les preguntes escrites a què abans he fet referència.

De totes maneres, jo no voldria deixar, tampoc, passar el debat com un mer llançament de pilotes fora. Jo sí que li vull dir que, efectivament, l'elaboració d'avantprojectes de llei o de treballs relacionats amb el dret civil català és una matèria d'un alt contingut tècnic. Es diu que en una ocasió a un polític se li va dir, quan s'interessava per alguna d'aquestes qüestions, que alguna de les matèries de dret civil eren com una mica la metafísica en el camp de la filosofia. Per tant, es necessita l'aportació de bons juristes, entre ells, qui ha estat en el Departament de Justícia, notaris, registradors, alguns pertanyents a ideologies polítiques probablement més afins a la seva que a la del conseller al qual es referia; totes aquestes persones han prestat serveis al Departament i a totes elles se'ls ha remunerat.

En definitiva, per tant, no es tracta de cap situació excepcional, sinó d'una situació d'absoluta normalitat.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Vol repreguntar? *(Pausa.)*

— Pregunta al Consell Executiu sobre el fet que exconsellers i altres exalts càrrecs de l'Administració continuïn treballant i essent retribuïts pels departaments després d'haver cessat el càrrec (tram. 310-00285/06)

La següent pregunta, la formula també el mateix diputat però l'adreça a l'honorable consellera de Governació i Relacions Institucionals, senyora Núria de Gispert, sobre el fet que els exconsellers i altres exalts càrrecs de l'Administració continuïn treballant i essent retribuïts pels departaments després d'haver cessat el càrrec. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Masllorens i Escubós

Bé, el que potser no sembla tan obvi ni tan natural és que després de reconèixer, el mateix Govern, que hi ha com a mínim –insisteixo amb el de «com a mínim»– quaranta-nou exalts càrrecs que continuen sent retribuïts per la Generalitat i continuen prestant-hi funcions, alguns sense saber molt bé exactament amb quins càrrecs perquè no s'ha fet públic, que després s'escudin

amb la Llei de protecció de dades personals per negar aquesta informació a aquesta cambra. Això forma part d'una política d'opacitat, no de transparència, i el que entenem és que tenim dret a saber quins són els que estan treballant i per quins motius continuen treballant.

Vostès han justificat que això ho pugui fer gent que està preparada i que ha col·laborat abans en aquesta metafísica a què es referia el conseller fa un moment; el que voldríem saber és si aquesta metafísica és aplicable a l'activitat de tots els exalts càrrecs de la Generalitat.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. L'honorable consellera té la paraula.

La consellera de Governació i Relacions Institucionals (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies, president. Senyor diputat, en una pregunta escrita li vaig contestar, en nom del Govern, que hi havien quaranta-nou persones, exconsellers o exalts càrrecs, que treballaven en aquell moment a la Generalitat, i que una gran part d'aquests quaranta-nou treballaven perquè el seu origen inicial era l'Administració de la Generalitat.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Pot repreguntar l'il·lustre diputat.

El Sr. Masllorens i Escubós

Naturalment, senyora consellera, jo no m'hi he referit mai, als que prèviament, abans d'ocupar càrrecs de confiança o d'assessoria del Govern, eren ja funcionaris o funcionàries, perquè és obvi que, després de tenir aquesta confiança, lògicament tornen després al seu lloc de treball d'origen. Nosaltres ens hem referit sempre a la majoria d'aquestes persones que no eren funcionaris i que, després de deixar d'ocupar uns càrrecs que són estrictament de confiança, han tornat a ser recol·locats a l'Administració de la Generalitat en llocs que no tenen res a veure amb llocs de funcionaris, i que, per tant, l'únic que s'ha fet, d'alguna manera, és –insisteixo– recol·locar-los i canviar-los de lloc.

Vostè va contestar que eren quaranta-nou; jo li puc dir que són més, entre altres raons, perquè des que va donar aquesta resposta hi ha hagut alguns altres casos en què ha tornat a passar el mateix amb altres persones. I la qüestió és saber si aquesta és la seva política, si consideren que els exalts càrrecs, a més d'actuar mentre tenen aquesta responsabilitat, perquè vostès hi dipositen la seva confiança, han de continuar treballant per l'Administració en llocs importants, en llocs que, com s'ha publicat, a vegades volen dir una nòmina de vuitanta mil euros anuals –que per qui no ho vulgui comptar, així, ara ràpidament, són més de 20 milions de pessetes–, i la qüestió és saber si vostès consideren que és lògic, és normal i ha de ser habitual que es produeixi aquest transvasament de persones quan deixen d'ocupar els càrrecs de confiança.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. L'honorable consellera té la paraula.

La consellera de Governació i Relacions Institucionals

Moltes gràcies, senyor president. Miri, no hi ha ni opacitat, ni hi ha manca de transparència, ni hi ha recol·locació, el que hi ha és una capacitat del Govern per poder nomenar i cessar els càrrecs, per poder nomenar i cessar consellers, i perquè al cap d'un temps es pugui, d'alguna manera, gaudir de l'experiència, de la trajectòria, de la capacitat d'aquelles persones que han treballat per al Govern.

Vostè repeteix que són quaranta-nou o més. No; escolti, quaranta-nou, dels quals la majoria són exfuncionaris, dels quals la gran majoria són exfuncionaris. Però, a més, és igual, escolti: si hi han hagut consellers que avui són exconsellers i treballen per a la Generalitat esporàdicament, transitòriament, temporalment o com sigui, és perquè considerem que el seu bagatge i la seva experiència és prou important perquè segueixin treballant per al Govern.

El president

Moltes gràcies, honorable consellera.

— Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives a l'entrada en vigor del decret d'instal·lació d'antenes de telefonia mòbil elaborat pel Departament de Medi Ambient (tram. 310-00294/06 i 310-00295/06)

Passem a la següent pregunta, que la formula la il·lustrada diputada senyora Pilar Díaz i Romero, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi; l'adreça a l'honorable conseller de Medi Ambient, senyor Ramon Espadaler; sobre la data d'entrada en vigor del decret d'instal·lació d'antenes de telefonia mòbil elaborat pel Departament de Medi Ambient. Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Díaz i Romero

Molt bé. Gràcies, senyor president, si no li fa res, m'agradaria acumular les dues preguntes.

El president

Molt bé, si no hi ha cap inconvenient? (*Pausa.*) Endavant.

La Sra. Díaz i Romero

Molt bé. A la primavera de l'any 2000, encara que fa una mica... —realment, aquesta pregunta, nosaltres la vam entrar ja fa més d'un any, el que passa és que per la dinàmica parlamentària, doncs, ara la veiem, després de més d'un any, com dic—, a la primavera de 2000 es va arribar a un acord entre el Consorci Localret i els operadors de telefonia mòbil —entenc, en presència del

Govern de la Generalitat— per la necessitat que un decret regulés el tema de les infraestructures de telecomunicació, en particular de les infraestructures de telefonia mòbil.

El setembre d'aquell any, de 2000, ja hi havia un esborrany de decret, realment hi havia un document que ja es va posar a discussió pública, però finalment aquest Decret no s'ha aprovat fins el 29 de maig de 2001, realment, pràcticament, amb set - vuit mesos de retard.

Tot aquest període temps, durant aquest període de temps, el que nosaltres hem vist és el creixement d'un confusionisme i d'una alarma social envers el tema de les instal·lacions d'antenes de telefonia mòbil. Tot això, a més a més, agreujat amb l'emissió d'alguns programes, com per exemple un *Trenta minuts* a TV3 a començaments de l'any 2000, etcètera, etcètera.

Nosaltres entenem que aquest confusionisme no és degut al retard, però que sí que el retard en l'aprovació d'aquest Decret ha creat..., o ha col·laborat a aquest creixement del confusionisme.

És per aquest motiu que nosaltres li preguntaríem, al conseller, el perquè del retard en l'aprovació, quan el setembre de l'any anterior ja tenien un esborrany d'aquest Decret.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Ramon Espadaler i Parcerisas)

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, la veritat és que li confessaré que m'ha sorprès una mica que vulgui mantenir una pregunta que certament la mecànica parlamentària ha volgut que se substanciés avui.

De fet, em demana quan entrarà en vigor aquest Decret. Va ser publicat el 7 de juny de l'any 2001, va entrar en vigor el 8 de juny de 2001 i ha donat els seus fruits. Tot el que sigui elucubrar si ha entrat amb massa o amb poc retard, em sembla que no s'adiu ni amb el que és el cos central de la pregunta. Però, per cortesia parlamentària, home!, deixi'm que li faci un parell de reflexions que em semblen prou importants.

Tot aquest retard que vostè esmenta, que en bona part és fruit que hi ha precisament una voluntat del Govern d'acordar-ho amb l'Administració local, perquè vagi per endavant que és qui en té la principal responsabilitat a l'hora d'autoritzar aquestes antenes, aquest retard, probablement, no ho sé, és perquè es va voler, i així es va fer, doncs, consensuar amb l'ens més representatiu de l'Administració local, dels governs locals, en matèria de telecomunicacions, que és el Consorci Localret.

Però, en qualsevol cas, cenyint-me estrictament al que és la seva pregunta, aquest Decret va entrar en funcionament, va entrar amb validesa, el dia 8 de juny de 2001, és a dir, fa una mica més d'un any.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller. Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Díaz i Romero

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, aquestes les he mantingudes perquè precisament trobo –i trobem des del nostre Grup Parlamentari– que és un tema que continua, després d'un any, sent d'actualitat, és un tema d'actualitat, i, per tant, les hem mantingudes.

Perquè, a més a més, vostè, conseller, em va contestar a una pregunta –no fa gaire; la resposta, la vaig rebre el 6 de juny de 2002, no fa ni un mes– d'aquesta diputada, on li demanava tota una sèrie de dades que després les he trobades publicades als mitjans de comunicació, però, en canvi, vostè no em va saber donar resposta a la resposta escrita que li vaig demanar. I era sobre, precisament, aquelles antenes de telefonia mòbil que no complien els requisits establerts per aquest Decret, el Decret que va ser aprovat l'any passat, d'ordenació ambiental de les instal·lacions de telefonia mòbil i d'altres instal·lacions de radiocomunicació. Jo, en concret, li demanava que, després, una vegada haver fet l'inventari, quines d'aquestes antenes, quines d'aquestes infraestructures no complien, estaven a menys d'una determinada distància de centres escolars, etcètera, etcètera.

I clar, vostè em respon el que precisament m'ha dit abans: que la classificació de les antenes de telefonia es desprèn de la competència exclusiva del control, és atribuïda al municipi. A veure, primer, la competència de la regulació, si no ho tinc mal entès, és del Govern de la Generalitat, i és per això que el Decret és un decret de la Generalitat. Si de cas, qui ha de concedir la llicència d'obra, la llicència ambiental, pot ser l'ajuntament en el moment exacte de la instal·lació, però jo tinc entès que la competència en aquest tema és una competència del Govern de la Generalitat. A més a més, el que em diu és això, que són les administracions locals les que disposen de la informació sobre l'emplaçament i les característiques tècniques de les antenes i que, per tant, doncs, el que em fa és remetre'm als municipis per demanar.

I, a més a més, el que em diu és una cosa que em sorprèn, i és que les instal·lacions existents, en el moment de la seva entrada en vigor, que disposin de les llicències urbanística i ambiental, disposen d'un període d'adequació a les seves prescripcions fins l'1 de gener de l'any 2004, quan jo tenia entès, segons el Decret, que aquelles instal·lacions que no complien aquest Decret tenien un termini de temps de sis mesos per poder adaptar-se al Decret. Clar, jo aquí el que li demanava és el que ara aprofito també per demanar-li, és: d'aquestes instal·lacions –ja que no m'ha respost de la manera que jo trobaria satisfactòriament–, quines són les que no i, a més a més, si realment el termini de temps són sis mesos, com estableix el Decret o és l'1 de gener de l'any 2004, com vostè m'ha contestat en aquesta pregunta escrita.

Realment, només reiterar que si hem mantingut aquestes és perquè trobem que el confusionisme, l'alarma social que existeix en aquest tema és tan vigent ara mateix com fa un any, com fa un any i mig. I, d'una

altra banda, perquè –com vostè molt bé sap– s'ha creat aquí, en aquest Parlament, una comissió d'estudi dels efectes de les antenes de telefonia mòbil i de les línies d'alta tensió, i en aquesta Comissió el que intentarem fer és el que fins ara no ha fet la Conselleria i no ha fet el seu Govern, i és, doncs, intentar elaborar una sèrie de recomanacions per als municipis...

El president

Senyora...

La Sra. Díaz i Romero

...i intentar donar una mica més de transparència al tema.

El president

Senyora diputada, ha passat el seu temps.

La Sra. Díaz i Romero

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient

Sí, gràcies, senyor president. Miri, el que ha fet aquest Govern és avançar-se un any llarg al que ha fet el Govern de l'Estat a l'hora de fer la primera regulació amb relació a les antenes de telefonia mòbil. Per tant, de confusionisme, poc. A veure, aquest és un debat que hi ha hagut socialment i que en certs moments, no li ho negaré, doncs, hi ha hagut una certa alarma en alguns àmbits concrets, i per aquesta raó, precisament per aquesta raó, i conjuntament amb Localret, que representa el que representa, i que és molt en l'àmbit local, precisament per això, es va fer, doncs, el Decret que regulava això, i es va fer, fins i tot, avançant-nos –hi insisteixo– més d'un any a la resta de comunitats autònomes i al conjunt de l'Estat. Tant és així que quan es va implementar, quan es va posar en funcionament, doncs, un decret similar o una figura semblant a nivell de l'Estat, doncs, es va, en alguns moments, mirar..., es van establir comparances, i això es va fer públicament, amb quina era la normativització que a aquest efecte havia fet el Govern de la Generalitat. Per tant, la primera voluntat, i crec que compartida entre el Govern de la Generalitat i Localret, que aplega un conjunt majoritari dels ajuntaments, era d'introduir tranquil·litat i de clarificar els temes i de donar instruments als ajuntaments.

Jo li vaig contestar a una pregunta escrita i no li diré coses diferents, perquè segueix essent, doncs, el que diu el Decret, en definitiva. Hi han dos supòsits. Aquelles antenes que disposen de les llicències urbanística i ambiental, que són dues llicències diferents, no és una llicència urbanísticoambiental, sinó dues de diferents, les que tinguin aquestes dues llicències disposen de temps per adequar-se a la normativa fins a l'1 de gener de 2004, perquè hi ha una llei de referència, que és la Llei d'intervenció de l'Administració ambiental, que estableix, en tant que aquestes antenes estan ubicades

en un annex concret, que el termini, doncs, és aquest, i per aquesta raó hi ha aquest termini fins a l'1 de gener de 2004, en el benentès que són aquelles antenes que ja disposen de llicències, per tant, aquí, hi ha una situació de normalitat, i en el supòsit que no es disposi d'una de les dues llicències hauran de fer aquest tràmit en sis mesos per situar-les en aquest espai, en aquest àmbit, de normalitat.

Les dades que tenim avui, i aprofitant, doncs, mira, que tenim l'avinentesa que fem una pregunta de quan va entrar en vigor un decret de fa un any..., però si vostè vol més dades, amb molt de gust les hi donaré: s'ha fet, doncs, un conjunt d'inspeccions significatiu, hi ha més de tres mil antenes instal·lades a Catalunya, un 86% de les quals disposen d'aquesta llicència ambiental, per tant, estan ja a dins del marc de la legalitat que estableix el Decret, i només un 1% d'aquelles inspeccions fetes –només un 1% d'aquelles inspeccions fetes– estan en situació de disconformitat, perquè no compleixen les distàncies de referència o per altres raons, però, bàsicament, perquè no compleixen les distàncies de referència, i en cap cas –en cap cas– s'ha detectat que hi hagués incompliment dels nivells destinats de potència màxima, en cap dels casos inspeccionats, i només en un 1% hi hauria una qüestió de distàncies. Si aquestes dades contribueixen, doncs, a aportar aquesta normalitat, a aportar aquesta serenitat, a trencar aquesta alarma social, que crec, honestament, que estariem d'acord que va de menys, potser tenim algun dubte encara en algun municipi amb relació a alguna ubicació, si contribueixen a això, doncs, em sembla que haurà valgut la pena de mantenir aquesta pregunta. Torno al principi: aquest Decret va entrar en vigor fa un any i tres setmanes.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre els incompliments en la construcció de centres docents públics (tram. 310-00304/06)

La següent pregunta la formula la il·lustre diputada la senyora Maria Assumpta Baig, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. L'adreça a l'honorable consellera d'Ensenyament, senyora Carme-Laura Gil, sobre els incompliments en la construcció de centres docents. Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Evidentment, encara que amb bastant de retard des del dia en què havíem entrat aquesta pregunta, però continua sent igualment vàlida, perquè els incompliments continuen sent realment bastant importants en la construcció de centres docents públics, i per això ens adrecem a la consellera, per conèixer la seva opinió respecte a aquests incompliments i de quina manera pot fer que hi hagin uns terminis més curts.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Ensenyament (Sra. Carme-Laura Gil i Miró)

Senyor president, senyora diputada, des del Govern i des del mateix Departament, i des del meu parer com a consellera, li puc assegurar que no hi ha incompliments dels nostres calendaris, incompliments notables dels nostres calendaris de construcció, i la resposta contundent és que per tot Catalunya vostè veurà la nostra arquitectura escolar.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Baig i Torras

Quina llàstima, senyora consellera, perquè vostè només deu veure les construccions fetes, però no deu veure els barracons que també hi ha per tot Catalunya, i també no deu veure totes aquelles solucions i pedaços que han de fer molts i molts ajuntaments de Catalunya per poder solucionar l'inici del proper curs. Ja no li parlo dels anys anteriors, li parlo també, fins i tot, d'aquells que hauria d'haver estat programant vostè des de l'any 2000. Estem a l'any 2002 i diu que no hi han incompliments. Hi han incompliments en el seu propi programa 2000-2004, quan ens deia que tots aquells instituts que estaven totalment en barracons s'eradicarien en dos anys. Estem ara al 2002 i només n'ha adjudicat nou dels quaranta-quatre. Per tant, vol dir que n'hi queden molts per adjudicar. I no parlem dels incompliments en el programa 95-2000, que va quedar en un 49% i que si ha avançat, avançant molt, ha avançat cinc punts, però que queda molt i molt per fer.

I vostès han basat la seva política pensant que la baixada de la natalitat ja els ho solucionaria, i resulta que hi ha molts i molts alcaldes, i jo en conec un molt de prop, el de la meua ciutat, que ha posat durant dos anys el tema de dir: «Atenció, que hi hauran problemes escolars a Vilanova», i resulta que ara la manca de previsió farà que hagin d'augmentar-se línies a les escoles. Si vol, podem repassar, ja la hi vaig convidar una vegada, la comarca del Garraf. En l'únic municipi en què no hi han problemes d'escolarització ni de falta de places és perquè encara no existeix l'escola, i aquesta és la realitat d'una comarca en creixement, però en les moltes visites que vaig realitzant, en totes, se'ns va dient, i els *e-mails* també en van plens, que per al proper curs hauran de buscar mitjans, llocs, per poder posar...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Baig i Torras

...els nens i nenes de tres anys per falta de construcció escolar.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Baig i Torras

Això afecta l'escola pública, senyora consellera.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Miri, senyora diputada: dos anys, dos exercicis pressupostaris, 2001 i 2002, 114 grans obres -114. Això vol dir més de 40.000 milions de pessetes, és a dir, 250 milions d'euros. Això vol dir una superfície construïda de més de 309.500 metres quadrats. Si això no és un esforç inversor extraordinari d'un govern, el que vol dir és que vostè està fent demagògia. «Demagògia» vol dir una acusació infundada, que no està fonamentada en la realitat. Li continuo dient que surti de la seva comarca, que es passegi per tot Catalunya, i veurà allí, vostè, com aquest esforç inversor, sostingut i qualitatiu, reconegut arreu d'Europa i arreu del món, d'arquitectura escolar catalana..., veurà vostè la realitat.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la subvenció atorgada per a l'espectacle de dansa *Catalunya 1000 anys +* (tram. 310-00308/06)

Passem ara a l'última pregunta, en el bon sentit de la paraula, que l'adreça l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Carbonell, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, a l'honorable conseller en cap, senyor Artur Mas, sobre la subvenció atorgada per a l'espectacle de dansa *Catalunya 1000 anys +*. Té la paraula.

El Sr. Carbonell i Abelló

Bé, acumularia la pregunta...

El president

No, no hi cap.

El Sr. Carbonell i Abelló

No pot ser. Doncs farem dos debats.

El president

En pot fer un ara i després ja quan li toqui.

El Sr. Carbonell i Abelló

Doncs, bé, començarem amb aquest primer debat, eh? La pregunta, senyor conseller de la Presidència, és molt

senzilla: quins són els criteris que van decidir, que el van portar, a atorgar la subvenció a aquest espectacle de dansa, que es va celebrar ara farà un any i dos mesos al Palau d'Esports?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller en cap (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Sí, moltes gràcies, senyor president. Bé, senyor diputat, el criteri és molt senzill, no? De fet, es tractava de subvencionar una entitat, dita Associació Promotora d'Espectacles Cívics i Culturals, per fer una tasca de difusió de determinats trets de la identitat catalana, cosa que nosaltres entenem que va fer d'una forma raonablement satisfactòria.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, bé, en faré una al primer torn i continuarem al Plenari del mes d'octubre, eh?, perquè és un tema que té fons, eh?...

El president

Vostè sap que parla de 1.000 anys, i 1.000 anys no ve d'un mes.

El Sr. Carbonell i Abelló

Exacte, exacte. Ara bé, jo, avui, el que voldria posar damunt de la taula, i seguirem, és que la dansa a Catalunya és una de les arts escèniques que viu en la situació més i més precària. Pensi que Catalunya no té una companyia estable, que no hi han convenis estables amb les companyies de dansa de Catalunya, que no hi han convenis per residenciar, o, almenys, senyor conseller, el 2001 no hi havien convenis per residenciar companyies en teatres per al món de la dansa. La dansa és l'art menys atès pel Govern de la Generalitat, però el menys, menys, atès, és la *cenicienta*, perdonin-me aquesta expressió, de les arts...

El president

La ventafocs, senyor diputat.

El Sr. Carbonell i Abelló

...la ventafocs de les arts.

El president

La *cenicienta*, si vol.

El Sr. Carbonell i Abelló

Doncs, trobi..., vegi, senyor president, que, malgrat això, apareixen 50 milions per a l'Associació Promotora d'Espectacles Cívics i 73 milions a l'Associació

Conèixer Catalunya, ACCAT, sumats 125 milions, que és la xifra total de subvencions per al conjunt de la dansa que es dona a Catalunya des de la Conselleria de Cultura per fer un espectacle d'exaltació patriòtica.

Jo li vull preguntar, senyor conseller de la Presidència, si aquesta és la política que convé a Catalunya.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller en cap

D'allò que vostè en diu, senyor diputat, senyor Carbonell, «exaltació patriòtica», nosaltres en diem «defensa i projecció de la identitat catalana», que, probablement, és una cosa que a vostè no li interessa massa, tenint en compte els arguments que vostè ha utilitzat aquí, no?, entre altres coses, perquè confon dues coses també importants: barreja una subvenció del Departament de la Presidència amb uns programes que afecten el Departament de Cultura. Per tant, el judici correcte hauria d'haver estat un altre, no barrejar aquestes dues coses, entendre que aquest espectacle no era un espectacle estrictament de foment i de promoció de la dansa, cosa que ja està dintre de l'àmbit del Departament de Cultura, i un altre dia vostè ho pot jutjar amb el conseller de Cultura, si això es fa bé, si no es fa prou bé, si és prou intens, si no és prou intens, però en aquest cas concret, darrere de la dansa—darrere de la dansa—el que hi havia era un programa de projecció de la identitat del nostre país, de Catalunya, i això ho fa el Departament de Presidència, d'aquesta manera i de moltes altres maneres, i hi esmerça bastants més diners que 50 milions de pessetes, perquè el tema, segons el nostre criteri, s'ho mereix.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. Acabem aquí les preguntes.

Alteració de l'ordre del dia

He d'advertir a les senyores i als senyors diputats que els punts 4 i 5 de l'ordre del dia els substanciaré demà a primera hora del matí i que els punts del 6 a l'11, tots inclosos, els tractem conjuntament en una única intervenció per grup parlamentari de quinze minuts, que són els referents a la distribució comarcal de Catalunya, perdonin que no ho digui..., a les proposicions de llei de modificació de l'apartat de diversos apartats de l'article 20 de l'organització comarcal de Catalunya.

Proposició de llei de modificació de l'apartat 4 de l'article 20 de la Llei 6/1987, del 4 d'abril, de l'organització comarcal de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00016/06)

Té, en primer lloc, la paraula, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre diputat senyor

Rafael Ribó. (*Pausa.*) Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Perdoni, president..., però l'aire condicionat també provoca set. (*Pausa.*) En primer lloc, continuem el debat d'aquest matí, en aquest cas amb la sorpresa—ho subratllo, la sorpresa—que a la Junta de Portaveus anterior tots vàrem córrer a col·locar en el plenari d'avui les proposicions de llei comarcals que teníem a registre. Són molt diferents.

Jo faré un primer torn de posicionament, seqüencial, sobre cadascuna d'elles, però ja adverteixo, com li acabo de dir al president del Parlament, que desconec els arguments que faran servir els altres grups per presentar les seves respectives proposicions. I, per tant, òbviament, anuncio que demanaré el torn corresponent per poder debatre... (*Remor de veus.*) El Parlament és per debatre, no és per escoltar monòlegs sobre qüestions. Jo desconec del zero a l'infinit quins poden ser els arguments que legítimament a una sèrie de grups els han dut a portar avui en aquest hemicicle les qüestions comarcals.

El punt número 6, que és la nostra Proposició de llei de modificació de l'apartat 4 de l'article 20, és molt senzilla. Vol cobrir un buit legal, que, de fet, penalitza les coalicions en les eleccions locals. Es penalitza quan, obtinguts els resultats de les coalicions, no poden sumar a nivell supramunicipal, ni per consells comarcals ni per diputacions. És un fet paradoxal, perquè les agrupacions d'electors poden sumar els seus vots entre si, i, en canvi, no poden fer-ho amb els partits propers.

Per tant, nosaltres considerem que cal modificar la Llei en un sentit, que les agrupacions d'electors puguin sumar amb els partits que ho desitgin, sempre, òbviament, amb una declaració prèvia davant de la Junta Electoral. És aquest el sentit de la nostra Proposició de llei amb totes les cauteles corresponents, com, per exemple, que no es produeixi concurrència en un mateix municipi entre aquells que pretenen sumar.

El punt següent és una proposició de llei d'Esquerra Republicana—i aquí ja entro en la incertesa de l'argumentació—que imagino que està presentada...—el senyor Oliveras ho ha dit, perquè jo no he sentit encara com la pensa presentar, d'aquí que demanava aquest torn—, imagino que es refereix a un fet que ha succeït, bastant vergonyant, a la Cerdanya. I és que Convergència i Unió ha aprofitat les entitats municipals descentralitzades per alterar la correlació de forces del Consell Comarcal, tan clar com això. I, a banda de qualsevol recurs i tràmits com els que s'han endegat, la forma més lògica de solucionar aquest defecte és presentar aquesta Proposició de llei, que nosaltres subscriuim de dalt a baix. És una proposició de llei per a un cas concret i que podria universalitzar-se, perquè «feta la Llei, feta la trampa», i ja que ho han fet en un lloc podria haver-hi temptacions de repetir-ho.

La número 8, que presenta el Grup Popular, és una proposició de llei de modificar la Llei comarcal. Crec, senyor Fabregat, i perdoni'm si el malinterpreto, perquè encara no l'he sentit... Tot això que estic fent em recor-

da aquella anècdota del Josep Pla, al *Quadern gris*, que explica que en la seva època d'estudiant hi havia un catedràtic que deia: «A veure, vostè, expliqui'm les teories del Kant.» Silenci. «Bé, doncs, digui'm la refutació de la teoria del Kant. –Bla, bla, bla... –Notable.» O sigui, que es tracta de saber-se les refutacions sense saber què és el que es va a explicar.

Per tant, perdoni'm, senyor Fabregat, si no interpreto correctament el que vostè dirà quan ho presenti, però em sembla que el que vostè pretén és crear el consell d'alcaldes i canviar per proporcional tot el sistema d'elecció dels consells comarcals. Absolutament d'acord, tant d'acord que nosaltres tenim, tant en el programa electoral com en els documents de Grup com en la Proposició de Llei última que avui defensaré, aquestes mateixes propostes.

La número 9, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, s'adreça, també..., parla del consell d'alcaldes i d'alcaldues, i, en segon lloc, parla del canvi del sistema d'elecció en el consell comarcal.

Si ho interpreto bé, senyor Oliveras, vostès el que pretenen és, no com ara, dos terços per nombre de regidors i un terç per vots, sinó a la inversa. Clar, a nosaltres, ens semblaria molt més correcte –i per això ho presentem, i per això acabo d'argumentar en favor de la del senyor Fabregat– que el consell comarcal fos elegit, tot ell, pel sistema proporcional. I, per tant, en aquest sentit i en espera de les seves argumentacions, coincidència amb el consell d'alcaldes i la nostra divergència en aquesta qüestió, no pas a la presa en consideració, que és el que farem avui.

La número 10 és la Proposició de Llei d'organització comarcal de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que ens va distribuir el senyor Oriol Nello en la Ponència de les Lleis d'ordenació territorial fa bastants mesos o setmanes. És, a més, una proposició de Llei sobre temes que també n'havíem estat parlant, i coincideix amb moltes coses que hem plantejat a altres grups parlamentaris. És la més sistemàtica. I jo li diria, senyor Nello, que, a grans trets, nosaltres hi estem d'acord. I, a més, coincidim tant en l'apartat del consell d'alcaldes com en el de l'elecció proporcional del consell comarcal.

I, finalment, la número 11, és la que hem presentat nosaltres en la mateixa línia de crear el consell d'alcaldes i de crear l'elecció proporcional del consell comarcal.

Senyores i senyors diputats, això són preses en consideració que avui es presenten –ho torno a dir– per sorpresa, perquè, malgrat ser fidels a aquest poble i al programa electoral i als principis de Catalunya i a tota la Bíblia que vulguin citar, com hem sentit durant el torn de preguntes per boca del president del Govern, resulta que avui hi ha un canvi en els que configuren la majoria parlamentària que permet governar Convergència i Unió. (*Remor de veus.*) I el canvi és que el Grup del PP, doncs, presenta quelcom i que el Grup de Convergència i Unió no hi coincideix. M'imagino que, a més, no solament no hi coincideix, sinó que hi votarà en contra.

Bé. Nosaltres demanàriem al Grup Popular que aquest canvi... –i ho torno a dir, escoltarem amb moltíssima

atenció els arguments del senyor Fabregat–, que aquest canvi fos seriós i fos quelcom que, quan –com se m'ha dit aquest matí, per enèsima vegada– a la tardor recuperem el tema comarcal a la Ponència, pogués quedar com un element sòlid. No és cap finta ni pertany al món de la tàctica proposar un sistema electoral, del consell comarcal, diferent, com el que avui proposem diversos grups parlamentaris. I, per tant, estic segur que res més lluny de la intenció del Grup Popular que utilitzar aquest argument com quelcom per espantar al Grup de Convergència i Unió, quan s'ha permès la lleugeresa, doncs, de fer determinades giragonses a l'entorn de la vaga general, o mostrar-se reticent a acceptar el Decret llei i abstenir-se en la seva votació en les Corts Generals i un llarg etcètera de pretesos greuges que sembla que Convergència i Unió ha fet al Partit Popular a nivell d'Estat.

Voldria estar convençut que el que avui prendrem en consideració, no en els seus apartats, diguem-ne, adjectius, complementaris, sinó en allò substancial és quelcom que retrobarem en Ponència per a les futures lleis d'organització comarcal.

Gràcies, president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Proposicions de Llei acumulades relatives a la modificació de la Llei 6/1987, del 4 d'abril, sobre l'organització comarcal de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00104/06 i 202-00130/06)

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo crec que amb el debat d'aquestes proposicions de Llei que tenim avui en aquest ordre del dia el primer que hem de fer, de tot, és centrar els temes que hem de tractar.

Lluny dels debats demagògics que han volgut introduir en les últimes hores alguns dirigents polítics, crec que és important que centrem els temes que anem a discutir i, per tant, és important que es prenguin en consideració. Malgrat que puguem tenir discrepàncies en determinats aspectes concrets, crec que seria important que fem la presa en consideració de totes les proposicions de Llei presentades i així crec que hauria de ser, d'una manera coherent, la postura de tots els grups parlamentaris en aquest sentit.

Nosaltres hem presentat dues proposicions de Llei: una, per un tema molt concret. La primera que vam presentar, ja fa força mesos, era referent a una modificació puntual, que abans ha explicat el senyor Ribó, referent a l'article 20 de la Llei comarcal de Catalunya. I l'hem presentada perquè creiem que era una clarificació que necessitava la Llei, que potser no caldria haver-hi arri-

bat, però com que vam assistir a les eleccions de 1999 a una topinada electoral, calia, doncs, arribar a aquesta major precisió amb la legislació, amb el sistema electoral dels consells comarcals.

Evidentment, ens estem referint al que va passar en el Consell Comarcal de la Cerdanya, que van haver-hi uns resultats finals que no tenien res a veure amb el que havien de ser els resultats reals. I, evidentment, estem parlant que ballava un conseller comarcal que havia d'anar cap a uns grups independents i que no havia de tenir Convergència i Unió.

Creiem que en aquest cas es va fer una lectura, doncs, totalment equivocada de la Llei comarcal de Catalunya. Va haver-hi una sèrie de recursos que, per qüestions de forma van tenir una sèrie de problemes, però que el que es va donar, en definitiva, és una vulneració de drets fonamentals. El que no es pot fer a l'hora de computar uns resultats electorals és comptar dues vegades els representants de l'elecció popular i els vots, que és el que els va passar a la comarca de la Cerdanya, que van computar dues vegades els presidents d'entitats municipals descentralitzades i comptar dues vegades els vots en aquestes entitats municipals descentralitzades.

I l'únic que fem amb aquesta Proposició de llei és seguir les recomanacions del Síndic de Greuges en el seu informe de l'any 2000. Per tant, ens limitem a seguir les recomanacions del Síndic de Greuges quan determinava, quan comentava que calia una modificació de la legislació dels consells comarcals sobre el seu sistema electoral per tal que no es donessin situacions d'aquestes característiques. I, de fet, l'únic que proposem és afegir en l'apartat 3, de l'article 20, dir, d'una manera explícita, que «en el cas de les entitats municipals descentralitzades no es computaran els presidents i vocals ni tampoc els vots emesos per a l'elecció de llur president». És una clarificació que necessita la Llei comarcal de Catalunya degut a aquests precedents i a la topinada electoral que es va produir en l'elecció, en la composició del Consell Comarcal de la Cerdanya.

L'altra Proposició de llei..., que, evidentment, és el que centra més el debat que estem tenint aquests dies en els mitjans de comunicació i que és una proposició de llei que ja va entrar fa temps també al nostre Grup Parlamentari, similar a la que ha presentat tant el Grup del Partit Popular, com el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, com el Grup Socialista, evidentment, amb una sèrie d'ampliacions pel que fa a la legislació dels consells comarcals –ho creiem–, té unes característiques comunes a aquestes proposicions de llei, evidentment amb alguns elements de diferència, però que hem d'estar tots els grups oberts a discutir-ho, i que el que s'ha de fer –ho crec–, en aquest plenari, és la seva presa en consideració, per discutir-ho en Ponència.

Evidentment, hem de partir de la indefinició que van tenir els consells comarcals en els seus orígens, en els seus inicis. La Llei comarcal de Catalunya va contemplar aquests consells comarcals. El Govern va crear aquests òrgans sense recursos econòmics, evidentment amb el problema, a més a més amb sentències del Tribunal Constitucional sobre el tema de les aportacions, que impedia la Llei d'hisendes locals d'aportacions als

consells comarcals, evidentment; però, a part d'això, sense cap compromís financer per part del Govern de la Generalitat, i el que és més greu, sense saber-ne que fer políticament. El que va passar en els primers anys..., i sortosament també s'ha de dir que en els darrers temps també han anat canviant una mica les inèrcies i les dinàmiques, pel que van servir els consells comarcals és que les persones que perdien, els candidats que perdien les eleccions en el seu municipi anaven immediatament al consell comarcal. I el que es produïa en alguns consells comarcals és que el que perdia les eleccions en la capital de la comarca, doncs, podia ser nomenat president del consell comarcal.

Jo crec que aquesta dinàmica que es va crear va ser una dinàmica perversa que va perjudicar seriosament els consells comarcals. I també haig de dir que crec que en els darrers anys hem començat a modificar-ho, però que encara tenim aquesta rèmora que ha fet que els consells comarcals, doncs, tinguin –per dir-ho d'alguna manera– aquest «pecat original».

Cal dir coses negatives d'aquest balanç, però també hem de dir coses positives dels consells comarcals. Perquè els consells comarcals també han fet coses positives i això també ho volem dir, nosaltres. Han fet coses positives quan s'han dedicat, fonamentalment, a la cooperació entre els municipis, a millorar els serveis als municipis d'aquella comarca. I creiem que també s'han fet coses en determinats consells comarcals molt positives, consells comarcals de diferents colors polítics. Tampoc s'ha tingut en compte l'heterogeneïtat de les diferents comarques de Catalunya. No és el mateix les comarques de la regió metropolitana, que la resta de comarques de Catalunya.

Evidentment, jo crec que tots els grups parlamentaris hem..., podem estar d'acord i així ho vam subscriure en el seu moment, en determinats aspectes que sortien en l'informe de la comissió d'experts, que parlaven de la necessitat d'un sistema asimètric dels consells comarcals, la necessitat –i això em sembla que ho vam subscriure tots, ho podem subscriure tots– de millorar el sistema de representació política que és del que avui tractarem, fonamentalment, i també la indefinició que parlava en l'informe del seu marc competencial i financer i la necessitat de millorar-ne aquesta representació, i també, evidentment, de millorar-ne el finançament.

Cal també esmentar com un dels casos paradoxals dels consells comarcals dels quals a hores d'ara encara no s'ha trobat la seva utilitat, és el Consell Comarcal del Barcelonès, que no sortia. Això cal dir-ho esmentat en aquest informe de la comissió d'experts. També com un element negatiu, potser no tant per la mateixa legislació, sinó per la pràctica política que s'ha dut en els consells comarcals, és que s'ha volgut, en la gran majoria dels consells comarcals, reproduir el mateix esquema d'un ajuntament i això ha estat –crec des del nostre punt de vista– un aspecte força negatiu, perquè el que no s'havia de fer des d'un consell comarcal és reproduir el mateix organigrama de funcionament d'un ajuntament, sinó que havia de ser una altra cosa. Evidentment, això no ve tant condicionat per la legislació, sinó per la voluntat política.

Nosaltres, en definitiva, el que venim a proposar, com fan altres proposicions de llei, és entrar en dos aspectes fonamentals: un, és el consell d'alcaldes –i en aquest cas crec que una altra vegada la realitat s'ha avançat a la legalitat–, hi ha molts consells comarcals en què ja existeix aquest organisme del consell d'alcaldes, i, per tant, creiem que cal un reconeixement legal d'aquest consell d'alcaldes, i cal que sigui considerat com un òrgan més dels consells comarcals.

Entrem a considerar qui n'ha de formar part, la forma de convocatòria i també les seves funcions: quins són aquells temes en què és prescriptiu que el consell d'alcaldes ha d'informar abans de portar-se al ple del consell comarcal, decisions comarcals d'interès municipal, ordenances, el Pla d'actuació comarcal, i també aquells aspectes que poden ser vinculants de la decisió del consell d'alcaldes, com poden ser els límits comarcals, les proposicions de llei que puguin generar cap al Parlament, o la denominació de la comarca, i també la possibilitat que han de tenir els consells d'alcaldes de presentar propostes d'actuació al ple del consell comarcal. I, finalment, evidentment, i això és el que ha suscitat més expectació per part dels diferents grups que han presentat la Proposició de llei, parlem del sistema electoral.

Evidentment que el sistema electoral, quan parlem dels consells comarcals, hauria d'anar molt lligat a les competències que definim per als consells comarcals, però davant de la situació actual, nosaltres creiem, la nostra proposta, evidentment, oberta a les altres propostes que s'han posat sobre la taula de proporcionalitat, nosaltres proposem el que hem dit des de fa uns anys que caldria invertir els termes de l'elecció, o sigui, que dues terceres parts comptessin els vots i una tercera part els regidors. Així mantindríem un element de proporcionalitat molt més estricte, però, al mateix temps, introduiríem un element de correcció positiu, sobretot amb vista que els petits municipis no se sentissin perjudicats. Creiem que pot ser una proposta, com altres, doncs, perquè pugui ser tinguda en compte per la Ponència d'Organització Territorial.

Per tant, creiem que seria positiu que votéssim per unanimitat les diferents propostes, i esperem que el vot de Convergència i Unió sigui en aquest sentit, que hauria de ser positiu o bé havien d'haver presentat o havien d'haver entrat, com a mínim, a Registre la seva proposta sobre el sistema electoral dels consells comarcals, si és que no estan d'acord amb l'actual, que cal dir-ho clarament, no és gaire representativa de la realitat municipal que es produeix en unes eleccions municipals, perquè no pot ser gaire representativa quan es menysprea la quantitat de vots que pot tenir una opció política en front de l'altre element, que són els regidors i, per tant, cal buscar un altre equilibri que no sigui aquest que distorsiona profundament els resultats electorals. Evidentment, nosaltres fem una proposta, creiem que equilibrada, que podria tenir la seva importància.

I, finalment, només voldria fer una referència al dissortat debat mediàtic que s'ha produït aquests dies, que s'ha produït recentment, avui, en els mitjans de comunicació, que es va produir ahir, per part del conseller en cap, el qual considerem que ha tingut la barra, la barra

de dir que no podem coincidir en una votació, en una presa en consideració amb altres grups parlamentaris.

Nosaltres coincidirem amb els grups parlamentaris que considerem oportú coincidir en votació i, evidentment, no és pot tenir la barra de dir que tenim credibilitat zero, per part del nostre secretari general, quan vostès, el Grup de Convergència i Unió i el conseller en cap al seu davant, l'han perdut durant aquesta legislatura, no només han perdut la credibilitat, sinó també la dignitat política. (*Remor de veus.*)

Creiem que amb aquestes declaracions del conseller en cap ha esdevingut el conseller en cap d'un govern de mentalitat provinciana, i Esquerra Republicana no serà la crossa d'un govern que va a la deriva, d'un govern que té el cervell segrestat i mediatitzat pel Partit Popular, i d'un govern que no té cap tipus d'ambició i dignitat nacional. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Proposició de llei de modificació de la Llei 6/1987, del 4 d'abril, de l'organització comarcal de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00118/06)

En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president; senyores diputades i senyors diputats. En nom del Grup Parlamentari Popular, per defensar la Proposició de llei sobre la modificació de la Llei comarcal, de les lleis comarcals de Catalunya, a la vegada per posicionar-nos sobre cinc proposicions de llei més de diferent grups de la cambra.

Vagi per endavant i tornem a fer una reflexió des del Grup Popular, tal com hem fet al llarg d'aquest matí, en una modificació important aprovada per unanimitat, la modificació de tot l'apartat de tot l'àmbit municipal de les lleis... de la Llei 8/87 municipal i de règim local de Catalunya. I ens hem de tornar a referir en aquell informe d'experts i en els seus tres àmbits, un primer àmbit municipal, un segon àmbit comarcal, i un tercer àmbit de descentralització de la Generalitat, en el que s'anomena vegueries o regions.

La voluntat del Grup Popular ha estat i està treballar en els tres àmbits. La voluntat del Grup Popular, com s'ha demostrat al llarg d'aquest matí, ha estat aconseguir el màxim consens possible, finalment la unanimitat, pel que fa referència a l'àmbit municipal. I la voluntat del Grup Popular en aquest moment no és parlar de quatre a un, és parlar de quatre més un. Aquesta és la diferència del Grup Popular amb aquell que ara només és un i que nosaltres ens sumem que sigui un quatre més un. Aquesta és la voluntat que nosaltres intentarem en aquest debat, en aquestes preses en consideració. Jo els vull recordar a les senyores diputades i als senyors diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que el que estem fent avui és una presa en consideració. No

estem fent absolutament res més. Una presa en consideració –una presa en consideració– per treballar en ponència, per treballar en una ponència conjunta, per treballar pel que ha estat i creiem que és un veritable instrument de descentralització del Govern de la Generalitat i, a la vegada, també, de serveis als municipis.

Es poden interpretar, a vegades amb rialles, el que és una eina política al servei d'un partit polític i se'n pot fer tota la broma que es vulgui, això ja depèn de cadascun de les diputades i diputats d'aquesta cambra. Nosaltres el que creiem és que els consells comarcals són una verdadera eina de descentralització del Govern de la Generalitat i al servei dels municipis. D'altres poden considerar que són una presa de pèl i, d'altres poden considerar que són una presa de posició a favor del que és un partit polític. Mentre ho considerin així potser no podran estar avui amb el quatre més un i hauran d'estar amb el quatre i un. En tot cas, no depèn de la voluntat del Grup Popular, sinó que depèn de la voluntat d'un altre grup de la cambra.

Com deia, sis proposicions de llei. Des del Grup Popular voldria recordar que la Proposició de llei que avui estem defensant la vàrem presentar el 27 de juny de l'any 2001 –27 de juny de l'any 2001–, no abans d'ahir. La primera d'un bloc de quatre que fan referència a aspectes comuns, entre d'altres, pel que és consell d'alcaldes i tot el seu..., totes les seves facultats i també el sistema d'eleccions de consellers comarcals.

Hi ha proposicions de llei de caràcter més selectiu, més concret, algunes fan referència, com la que ha defensat l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó, a temes d'agrupacions d'electors i d'altres, la defensada també, entre d'altres, per l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveres, d'Esquerra Republicana de Catalunya, amb un fet molt puntual, i feia referència a una comarca que nosaltres també hem sigut testimonis del que ha succeït o que podria succeir també en d'altres comarques, amb alteracions pel que fa a les entitats menors descentralitzades, com era la comarca de la Cerdanya.

I, després, quatre proposicions de llei, tres que solament hi estan fent referència Iniciativa per Catalunya Verdes, Esquerra Republicana de Catalunya i la presentada pel Grup Popular, al que és el consell d'alcaldes, les facultats d'aquest consell d'alcaldes i el sistema d'eleccions de consellers comarcals.

Sens dubte, documents interessantíssims de treball per a una ponència; sens dubte, també, en una altra de les proposicions de llei que va més enllà, la presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que no solament parla de consell d'alcaldes, parla de facultats, sinó que parla també d'organització de competències, d'alteracions de comarques i un llarg etcètera.

Hem manifestat en més d'una ocasió la nostra voluntat de fer un debat en profunditat, com així ho hem fet en els temes d'àmbit municipal i arribar a acords. Hem, també, recordat, en més d'una ocasió i ho hem dit públicament, els aspectes de les asimetries o no asimetries dels consells comarcals. No és el mateix el Consell Comarcal del Pallars Sobirà o del Pallars Jussà o de l'Alta Ribagorça i les seves funcions que pot donar –i

ja em perdonaran amb aquesta expressió– que el *bodrio* de consells comarcals com el del Barcelonès. No és el mateix i la responsabilitat que això sigui així, després d'una sèrie d'anys, és, sens dubte, del Govern de la Generalitat, de no haver afrontat, amb valentia, un debat de l'organització comarcal de Catalunya. Un debat que, finalment, surt dels grups de l'oposició d'aquest Parlament, que demana un informe als experts, que aquest informe es tira endavant, i que després de l'acord tan important, unànime, a la vegada que s'ha substanciat al llarg d'aquest matí, es parla que ja no hi ha més possibilitats, que ja no tenim més possibilitats, que tots els temes d'organització territorial de Catalunya, aquesta legislatura, aquí han acabat. No han acabat aquí, hi ha d'altres aspectes importantíssims: consells comarcals, per una banda; les funcions d'aquests; les eleccions dels consellers comarcals. O és que no és legítim proposar, com està proposant el Grup Popular o d'altres grups, canvis en el sistema?

És que vostès, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, amb la seva majoria absoluta, l'any 1987, legítima, evidentment, no van fer un sistema que els beneficiava? O no els ha beneficiat, no els ha beneficiat? Quin és el problema de poder afrontar un nou sistema d'eleccions de consellers comarcals? La pluralitat que poden tenir aquests? No hi ha una aposta per la pluralitat, a Catalunya? Aquesta és l'aposta que els presenta el Grup Popular. D'altres grups, amb altres sistemes, nosaltres estem oberts, sens dubte, a estudiar cadascun d'ells, però aquesta és una proposta de vot proporcional. Aquesta és una proposta, sens dubte, que el que fa és que el partit minoritari també estigui representat, com estiguin representats tots els alcaldes en un consell d'alcaldes. O és que hi ha d'haver la competència d'aquell regidor que no ha sortit alcalde, però, amb aquest canvi, potser és el president del Consell Comarcal i perdonin un altre cop l'expressió, i fa la guitza a aquell municipi perquè no pugui tirar endavant i desenvolupar els seus projectes des del consell comarcal.

Això ha succeït, això està succeïnt a Catalunya, i aquesta no és l'eina de què es va dotar aquest Parlament, aquesta no és la veritable eina, com a aposta que vol el Partit Popular, el Grup Popular per als consells comarcals. És per això que ja anunciem el nostre vot favorable per parlar-ne, per discutir-ho, per debatre-ho al conjunt de les proposicions de llei presentades avui pel que fa referència a la modificació de l'organització comarcal de Catalunya.

No ens tanquem en banda de si hi han d'haver més o menys consells comarcals, potser algun més, i estaríem bastant d'acord amb les propostes que apuntava l'informe d'experts, perquè la realitat del territori és canviant, i com a realitat del territori canviant ens hem d'adaptar a les circumstàncies, o és que el Govern de la Generalitat no té a la comarca d'Osona dues oficines d'Agricultura: una a Prats de Lluçanès i una altra a la capital de comarca? Per què? Perquè la realitat del territori ha fet que això sigui així.

O és que el Consell Comarcal del Baix Llobregat no pot desdoblar-se, potser, en dos, per la gran quantitat d'habitants i perquè no és el mateix la seva zona nord i la seva zona sud. Aquestes són propostes que ens interessa

debatre a tots nosaltres, i, evidentment, al nostre Grup Parlamentari.

I creiem que per poder arribar a una reforma en profunditat, a un debat en profunditat, asserenat, al llarg del proper període de sessions, el que hem de fer és avui prendre en consideració tot aquest conjunt de proposicions de llei, perquè en el proper període de sessions i al llarg del proper període de sessions puguem tancar el debat del segon capítol de què estàvem parlant ja, al llarg d'aquest matí, del que era aquell informe inicial d'experts pel que fa a l'àmbit comarcal.

Des del Grup Popular, com deia, senyor president, nosaltres donarem suport a aquest conjunt de proposicions no de llei –de llei, perdó–, pel que fa referència a la seva presa en consideració. I, tal com deia a l'inici de les meves paraules, esperem que el quatre a un, o el quatre i un, en el futur sigui quatre més un, que, sens dubte, igualment com en els aspectes de l'àmbit municipal de Catalunya, el que farem és un servei al territori i un servei als ciutadans.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat.

Proposició de llei d'organització comarcal de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00142/06)

Correspon ara la paraula a l'il·lustre diputat senyor Oriol Nel·lo, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Nel·lo i Colom

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats: és de témer que en aquest debat d'avui acabi passant desapercbut allò que és substantiu, i destacant-se allò que és adjectiu.

Aquest matí hem aprovat una modificació de la Llei municipal de Catalunya que, amb totes les seves limitacions, suposa una millora substantiva, sobretot pel que fa a la cooperació local. Ja és llei i, al meu entendre, aquest és un fet extraordinàriament important per als nostres municipis, per al nostre món local.

El que anem a fer ara és simplement aprovar una presa en consideració de diverses proposicions de llei per tal de trametre-les com a material de treball a la ponència conjunta. Tanmateix, per la morbositat del tema que se'ns deia aquest dematí, per la seva implicació electoral directa, segurament això acabarà destacant més que cap altra cosa.

Tanmateix, la presa en consideració és, al nostre entendre, positiva, i avanço ja des d'ara que nosaltres votarem favorablement en tots els casos, per una doble raó. En primer lloc, perquè això indicarà que hi ha una majoria d'aquesta cambra que creu que el règim comarcal ha de ser reformat, i, en segon lloc, perquè assenyalava una voluntat que la ponència conjunta no s'aturi i que

la feina ben feta respecte a la qüestió municipal continuï a la tardor, amb el tema comarcal.

Per què és necessària una reforma del règim comarcal? Aquest és un tema amb una llarga història, no és veritat? La voluntat de disposar d'una organització territorial pròpia a Catalunya, adaptada a les necessitats del país, dels seus ciutadans, ha estat una de les reivindicacions tradicionals de moviment catalanista. Des del dinou, durant tot el primer terç del vint, en el període republicà, sota el franquisme, el moviment catalanista ha estat dues coses: autonomista i comarcalista. Dissortadament, quan arriba l'hora d'implantar-lo, quan l'Estatut ens permeté d'implantar-lo, van aparèixer dificultats de dos ordres. Per un costat, el pacte constitucional i estatutari ens imposà una convivència d'organitzacions territorials molt complexa, la que procedia de l'Estat unitari centralista del dinou, i aquella de què la Generalitat pogués dotar-se. I, per altra banda, quan finalment el Govern de Convergència i Unió optà per establir una organització territorial, l'any 1987, ho féu sense consens i basant-se més en criteris partidistes que en la voluntat de crear una estructura administrativa en què totes les forces polítiques poguessin trobar-se còmodes.

Ben cert que els consells comarcals han fet coses interessants; ben cert que molts d'ells han desenvolupat una tasca positiva; però la implantació mancada i partidista de l'organització comarcal és, al meu entendre, un dels retrets més greus que es podrà fer als successius governs de Convergència i Unió. I quan vingui el dia de fer balanç, i quan calgui posar, com en una comptabilitat de doble entrada, els encerts i els errors que de tot hi ha hagut en aquestes dues dècades –encerts i errors–, el tema comarcal anirà, segurament, dissortadament, a la columna dels errors.

Avui, quan ja fa gairebé quinze anys de l'aprovació de la Llei comarcal, el judici que en fan els experts, els alcaldes, molt ciutadans, és constatar unes grans potencialitats i unes notabilíssimes mancances.

Quines són aquestes mancances? Una: la inadequació del règim electoral –s'ha repetit fins a la sacietat. Dos: la inadequació del sistema organitzatiu. Tres: la manca d'un model clar de competències. Quart: la manca d'un sistema adequat de finançament –o no? Cinquè: la manca d'una atribució competencial per part de les lleis sectorials, el mateix Govern que els havia creat, no els ha dotat després de les competències i els recursos necessaris.

I així, els consells comarcals han acabat sent, en massa casos, un: element de conflictivitat institucional. Dos: instrument de confrontació amb els ajuntaments. Tres: eina d'ús partidista, i quatre: i, lamentablement, en massa casos, instrument per al manteniment d'unes estructures polítiques que –deixin-m'ho dir– són, a parer meu, molt similars, en massa casos, al caciquisme tradicional. És per això, senyor president, que hem presentat una proposta de modificació de la Llei comarcal de Catalunya.

A diferència, però, d'altres proposicions de llei, que han defensat aquells qui m'han precedit en l'ús de la paraula, he de dir-los que la nostra Proposició no es li-

mita exclusivament a dos articles o a un tema –el tema comarcal–, sinó que consta d'exposició de motius, sis títols, trenta-vuit articles, disposició addicional transitoria, derogatòria i final.

Entendrà, per tant, senyor president, que les imputacions de tacticisme que se'ns feien aquest dematí ens deixin més aviat perplexos, quan vénen de forces polítiques que han entrat, no una, sinó dues proposicions de llei amb un sol article dedicat específicament al tema electoral. Per donar lliçons de virtut, més val ser virtuós.

Quins han de ser els objectius de la reforma? Els que ens ha marcat la comissió d'experts. Quins són aquests? Tres. Fer de la comarca un ens més flexible. Dos: un ens més representatiu. Tres: un ens més municipalista.

Això és el que ens ha dit la comissió d'experts presidida per Miquel Roca. Flexible pel que fa a les competències –abans ho deia el senyor Fabregat: no pot ser que entenguem un únic règim, un únic sistema competencial, per al Pallars Sobirà –6.000 habitants– o per al Vallès Occidental –600.000 habitants.

Segon: representatiu. Per què? Perquè el sistema d'elecció actual crea distorsions tan greus que afecten fins i tot la mateixa legitimitat de l'acció de molts dels consells comarcals.

Tercer: municipalista. Per què? Perquè no té cap sentit que no hi hagi presència de tots els ajuntaments en els consells comarcals. Una comarca més flexible, més representativa, més municipalista.

I és això el que proposa la nostra Proposició: reorganitzar l'estructura interna, inclòs el consell d'alcaldes, i dotar els consells comarcals de major autonomia organitzativa. Dos: modificar el règim de competències, sobretot per donar-los aquelles de suport als municipis més petits, que els municipis puguin jugar, si ho volen –es deia aquest dematí– a la carta, i triar si anar pel costat del consell comarcal, pel costat de la mancomunitat, o d'aquesta forma de cooperació més lleugera, que no implica la creació de cap ens local, de cap funcionari, de cap organització nova, que són les comunitats.

Tercer: la modificació del sistema de revisió dels límits comarcals. I, finalment –finalment–, la modificació del sistema electoral, per introduir el sistema proporcional, però assegurant –i aquesta és l'especificitat de la nostra proposta– la presència d'ajuntaments de totes les grandàries. Això implica, al nostre entendre, la necessitat de derogar, tota sencera, la Llei 6/1987, i de substituir-la per un nou redactat.

La comarca no ha estat, senyores i senyors diputats, allò que havia de ser. Ara tenim l'oportunitat de posar-hi remei i fer-ne una eina més útil als ajuntaments i als ciutadans. No ens la deixem perdre!

Res més. Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula ara l'honorable senyora Maria Eugènia Cuenca.

La Sra. Cuenca i Valero

Senyor president: moltes gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, assistim aquesta tarda –i vull començar per aquest comentari que faré– a un debat gestual. Algú podria pensar, després d'escoltar els diferents portaveus, que és un debat necessari perquè aquestes proposicions de llei puguin ser estudiades en la ponència, però jo dic que és un debat gestual, perquè és absolutament innecessari aquest debat per tal que la ponència estudiï aquestes proposicions de llei; les sis proposicions de llei.

El fet real és que fa quinze dies –i aquest matí ja ho he dit, també, ho repeteixo–, fa quinze dies de la Ponència vam acordar continuar amb els estudis –a la Ponència d'Organització Territorial–, una vegada feta la Llei municipal que hem aprovat aquest matí, amb els textos, amb aquests textos, amb aquestes proposicions de llei que avui en aquest debat gestual i innecessari estem aquí intentant debatre.

Ja ho havíem acordat, fins i tot havíem parlat de fer el calendari per procedir immediatament, després de les vacances parlamentàries, a l'examen d'aquestes proposicions, entre altres coses, aquestes proposicions, l'informe de la comissió d'experts i una proposta que portarà Convergència i Unió. Això és el que havíem parlat, però és que ho saben els mateixos portaveus que aquí surten, han sortit davant meu a la tribuna, ho saben, i ho dissimulen, però el fet és el que els acabo d'explicar per segona vegada, una vegada aquest matí i una altra, ara.

I és que, a més, no s'entén, com deia el portaveu d'Iniciativa, per què en el darrer ple, abans del període de vacances, debatem avui aquestes proposicions? No tenen cap efectivitat immediata. Doncs, perquè les hem de debatre avui, si resulta que ara hem d'interrompre el procés parlamentari i el procediment? No sabem per què?

Les posarem a votació amb un debat que ha estat inexistent, jo no en diria debat, per què? per consumir el temps, per posar punts a l'ordre del dia?, perquè no n'hi ha d'altres?, per continuar els focs artificials de la revetlla de Sant Joan?, francament, no ho sabem. (*Veus de fons.*) Ja s'ha acabat...

Per què es presenten aquestes proposicions, al darrer ple d'aquest període de sessions? Són, per sorpresa, com deia també el portaveu d'Iniciativa. Són sis proposicions sobre els consells comarcals, amb continguts ben diferents, perquè si fossin les mateixes, podríem dir, bé, doncs, té sentit un debat, donat que són signades per diferents grups parlamentaris, però el contingut és el mateix. Doncs el contingut –menys un grup parlamentari– és el mateix, simplement interessa i són redactades, aquestes proposicions no de llei, per reformar l'article 20 de la Llei de consells comarcals vigent, que, saben de què tracta, senyores i senyors diputats? Tracta de règim electoral. I tant és així que hi ha un grup parlamentari –Esquerra Republicana de Catalunya– que es fixa en una cosa molt puntual del règim electoral i, a més, els consells d'alcaldes, que, senyor Oliveras, li haig de dir que ja amb la Llei actual els podem constituir. Està com una possibilitat. Vostè ho demana d'una manera obligatòria, però amb la Llei es pot cons-

tituir, i si no s'ha constituït amb la representació de tots els alcaldes, és perquè el consell comarcal no ho ha decidit així, o a la millor perquè vostès no ho han proposat al ple del corresponent consell comarcal.

Deia, doncs, que totes les proposicions de llei, menys la del Partit Socialista - Ciutadans pel Canvi, coincideixen, una, en la urgència de debatre avui, o de portar al ple, avui, aquestes sis iniciatives, però els interessa només el règim electoral.

Això sí, a la tribuna tots han parlat de l'organització, dels òrgans comarcals, de les competències, del finançament, han parlat de tot això, però no diu res, les proposicions són un o dos articles. La del Partit Popular, la d'Iniciativa, la d'Esquerra i, repeteixo, no la del Partit Socialista.

Llavors, per què avui debatem això? Perquè aquestes iniciatives han entrat al registre del Parlament fa més d'un any. Algunes fa més d'un any. Una altra, la del Partit Socialista, és més recent. I per què ara? Senyor Ribó, estic com vostè. Jo no sé si..., no sabem el perquè, avui ja han portat aquestes sis proposicions. Vostè deia que potser el tema de la vaga general... Jo tinc aquí uns retalls de diari que diuen: «El PP amenaça CiU de retirar-li el suport si no ajuda més Aznar», coincidint amb aquest debat. En fi, pensem que, en tot cas, són raons extraterritorials, per no dir una altra cosa. (*Remor de veus.*) M'estimo més resumir-ho així: raons extraterritorials. I, per tant, considero..., i faré ús d'una paraula que no és correcta parlamentàriament en català que és que crec que fan un ús *torticero*, com es diu a Madrid, o, per fer-ho més suau, una simulació que de sobte els ha entrat un interès comarcal quan aquest interès és inajornable, és sobtat, perquè, de fet, no és aquest el motiu pel qual avui estem debatent això.

Senyors del Partit Popular, jo no sé què pretenen vostès amb aquesta iniciativa. El cas és que han animat bastant els grups d'esquerres. (*Remor de veus.*) I jo crec que es perjudiquen, vostès, perquè ni a Catalunya ni a Madrid els seus electors podran ratificar aquesta posició. I crec que els ho he de dir, crec que és exactament això. Vostès deien, en el torn de preguntes parlamentàries, que som un llast per al futur de Catalunya. Doncs, si el futur de Catalunya s'ha de fer en base a iniciatives d'aquestes, com deien les àvies «estem ben apanyats».

Crec que és molt poc seriós –molt poc seriós– que avui estiguem debatent aquests temes, en l'últim ple d'aquest període de sessions. Però és que, sobtadament, també, es va despertar el mateix interès en els altres tres grups de la cambra, els altres tres grups d'oposició, diligents sempre, com no podia ser d'una altra manera, a exercir oposició al Govern i, en aquest cas, a comparar la iniciativa parlamentària del Grup Popular.

És un clàssic en aquesta cambra, ja –molt repetit, per això dic que és un clàssic–, que quan els tres grups de l'oposició –els tres grups de l'oposició– coincideixen amb el Partit Popular estan fent un gran servei al país. I assenyalen tot seguit, amb el dit acusador, Convergència i Unió davant els acords, altres acords, amb el Grup Popular. Anatema: el Grup Popular i Convergència voten junts. No voldria qualificar-ho més, direm que és doble ideologia per no utilitzar una altra expressió més dura.

Vull posar-ho de manifest, això que acabo de dir, no perquè sigui esperpèntic que votin els tres grups de la cambra d'esquerres amb el Partit Popular –que jo crec que no ho és, hauria de ser normal–, sinó perquè també quedi constància que vostès, quan practiquen, ho fan amb desacomplexada normalitat, quan, com avui, els interessa, i a més els interessa no per un debat seriós, sinó pel gest no els interessa el consens en el tema de la revisió d'organització territorial.

Perquè si el que interessés fos realment aquest debat, el debat sobre la revisió dels consells comarcals, Esquerra Republicana de Catalunya quin aspecte comparteix amb el Grup Popular en aquest tema dels consells comarcals? (*Remor de veus.*)

La fórmula vigent, senyor Oliveras... –vostè no era parlamentari i potser ho desconeix–, la fórmula de la Llei vigent va ser una fórmula a proposta d'Esquerra Republicana. Si vol, tinc aquí la intervenció del seu Grup Parlamentari en la qual dos portaveus del seu Grup expliquen les bondats d'aquest règim. Perquè era un bon règim –ho seguim pensant igual–, un règim que combinava el vot dels ciutadans i la representativitat municipal. Estem parlant d'uns consells comarcals, una elecció de segon grau, en la qual no tindria sentit, perquè tindrien un gran pes, les capitals de comarca, i pensem, ja que vostè reclama la representació de tots els alcaldes, que hi ha d'haver representativitat municipal equilibrada amb el vot dels ciutadans. I vostès ho van recusar d'una manera especial. Clar, avui, vostè..., aprofitant, dient que això no és representatiu, doncs, ha dit unes coses realment bastant tremendes, que..., com que penso que les tenia escrites, perquè la resta ha fet el discurs sense mirar els papers, penso que ha estat un afegit d'última hora.

Però, en tot cas, sàpiga que el règim és el que vostès van proposar, que és un règim que durant quinze anys ha permès que els consells comarcals fessin la seva tasca: uns consells comarcals que administren més de 50.000 milions de pessetes, en els quals estan representats tots els grups municipals, tots els grups parlamentaris o els partits polítics, i que han donat molt bon resultat. (*Remor de veus.*)

Aquesta fórmula que vilipendien avui ha permès també als sis o set consells comarcals en els quals hi ha consellers socialistes –el Baix Llobregat, el Vallès Oriental, el Vallès Occidental, el Maresme...– que estimin la feina i que es preocupin i que vulguin aprofundir en el funcionament dels consells comarcals.

Ja havíem dit –ja ho havíem dit tots plegats–, senyor Nel·lo, però no la majoria d'aquesta cambra, tots els grups de la cambra havíem dit que s'havia de revisar perquè els consells comarcals i el règim tenien disfuncions. I que això ho fariem en la Ponència... (*Veus de fons.*) Que ho fariem tots en la Ponència, així ho vam acordar; per tant, no la majoria d'aquesta cambra. Tots els grups de la cambra hem acordat que cal revisar-ho i així ho farem, amb els textos d'aquestes proposicions, amb el text que nosaltres també presentarem.

La valoració, doncs, dels consells comarcals, la real, és una bona valoració. I amb aquesta fórmula, d'un terç i

dos terços, han funcionat els consells de diferents colors, per dir-ho d'alguna manera.

Però, després de dir tot això, voldria afegir alguna cosa més. En les diferents intervencions que han fet els grups parlamentaris han sortit alguns temes que caldria, també, comentar. El Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi parlava de les mancances –que segur que hi són, per això els hem de revisar–, les competències, el finançament. Em vull fixar en això del finançament. (*Remor de veus.*) Perquè, llegint la proposta, vostès diuen: «La Generalitat, que financi els consells comarcals.» Però quan s'estava debatent en el Parlament de Madrid la Llei d'hisendes locals, les esmenes del PSC van fer que els consells comarcals no tinguessin participació en els Fons de l'Estat.

Per tant, tot això ho haurem de discutir en Ponència i potser ens posarem d'acord. I, potser, fins i tot, acordarem que hi ha d'haver recursos del Fons de Cooperació, dels ingressos de l'Estat, també, per a les comarques i no només per als municipis, si és que creiem realment en la comarca i en els consells comarcals; que, per altra banda, és un ens que contempla l'Estatut, que no ha estat un invent de ningú, que el contempla l'Estatut perquè és la manera com s'organitza l'organització territorial a Catalunya.

Vostè deia que aquest matí algú parlava de tacticisme. El tacticisme..., no li ho hem dit pel contingut, perquè vostè feia aquesta *triquiñuela*, no?, deia: «És que em diuen tacticisme quan la proposta dels socialistes és una proposta completa.» No, el tacticisme és per haver aprofitat el corró parlamentari i fer seguidisme al Partit Popular, que és qui ha presentat aquesta iniciativa. Als consells d'alcaldes els dic el mateix que he dit referint-me al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. (*Remor de veus.*)

Finalment, senyores i senyors diputats, hi votarem en contra. Hi votarem en contra perquè volem fixar posicionament polític sobre l'actitud que ha comportat el fet de portar aquest tema a aquesta cambra, però també sobre el contingut de les diferents proposicions no de llei.

Estem segurs que a la Ponència, després d'un bon treball, com ho hem fet amb la Llei municipal, podrem arribar a algun acord. Perquè ens interessa procedir a la revisió de la Llei d'organització comarcal, però d'una manera seriosa, no aprofitant l'últim ple i la sorpresa, de la mateixa manera que hem fet amb la Llei municipal, i contemplar en el debat altres aspectes que no purament l'electoral, altres aspectes que són molts: són les competències, és el finançament, és el règim, també, un més gran equilibri electoral. En definitiva, tots els aspectes que ja hem acordat a la Ponència conjunta.

Això és el que farem després d'aquest Ple. Avui hem començat, aquest matí, un consens important sobre la Llei municipal i crec que serà possible, també, assolir-lo en la revisió de l'organització comarcal.

Convergència i Unió està absolutament compromesa a seguir treballant per revisar tot allò que suposi disfuncions en el funcionament dels consells comarcals, quant a les competències, quant a l'organització inter-

na, l'asimetria de funcions, la representativitat, els alcaldes..., en definitiva, la representació dels interessos municipals també i el suport als municipis en la prestació de serveis.

Però, finalment, ara sí, hi votarem en contra, perquè no volem participar en aquesta espècie de pseudodebat que disfressa altres raons, amb la cobertura dels consells comarcals per a uns i que per a altres significa –ho entenc– un pur *divertimento* d'oposició estival.

Finalment, senyor president, reitero que CiU, Convergència i Unió, participarà en la Ponència conjunta, després de vacances, com havíem acordat ja fa quinze dies. I crec que ha quedat palès que estem més compromesos, o més seriosament compromesos que la resta de grups de la cambra, a fer aquesta revisió i portar a aquesta cambra la segona Llei, com a conseqüència de la revisió del model d'organització territorial.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Se m'ha demanat votació separada per a cada una de les iniciatives parlamentàries.

Per tant, ara sotmetem a votació la presa en consideració de la Proposició de Llei corresponent al punt número 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 76 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Prego que davant les votacions no hi hagi manifestacions que no siguin la simple emissió del vot.

La següent votació és la presa en consideració de la número 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 75 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

A continuació, la número 8.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 76 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

A continuació, la número 9.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 76 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

A continuació, la número 10.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 76 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

A continuació, la número 11.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 76 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

(*Remor de veus.*)

Alteració de l'ordre del dia

Prego atenció a les senyores i als senyors diputats... Hi ha la petició consensuada que el punt número 17 i el número 18 siguin les interpellacions que se substanciïn immediatament ara, després d'aquesta última votació que hem fet.

Després, també, advertir-los que demà, a primera hora del matí, tractarem els punts 4 i 5, que no hem pogut substanciar avui, degut als terminis de la seva publicació. (*Veus de fons.*) Demà la sessió començarà a les deu del matí.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política energètica, especialment pel que fa a l'energia eòlica (tram. 300-00883/06)

Per tant, ara passem al punt número 17: la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política energètica, especialment pel que fa a l'energia eòlica, que la presenta el senyor Xavier Vendrell, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Un moment, senyor Vendrell. Si us plau, senyores i senyors diputats, comencem el torn de les interpellacions... Si s'han d'absentar de l'hemicicle prego que ho facin amb celeritat i relatiu silenci. (*Pausa.*)

Si us plau, senyores i senyors diputats... (*Pausa.*) Té la paraula, senyor Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyores diputats, el mes de novembre de l'any 2000, en una votació en aquest mateix Parlament, s'instava el Govern de la Generalitat a retirar la proposta de Mapa eòlic que en aquell moment es feia.

A partir d'aquí, el Govern va iniciar converses amb diferents partits i amb diferents entitats. Concretament, tant responsables del Govern com del partit, de la coalició que li dona suport –avui diu que en diuen «federació»–, es varen posar en contacte amb nosaltres i ens van dir que tenien un especial interès a arribar a acords per tal de tirar endavant aquest projecte d'implantació eòlica.

La veritat és que, a partir d'aquell moment, nosaltres ens ho vam prendre amb cert interès i vàrem tenir diverses reunions amb plataformes territorials per tal d'intentar trobar punts d'acord entre els plantejaments inicialment posats damunt la taula per part del Govern, entre la nostra manera de veure la importància del desplegament de l'energia eòlica i la manera d'implantar-la i entre els posicionaments que feien aquestes plataformes territorials.

Uns quants mesos després va haver-hi un canvi en la titularitat de la Conselleria de Medi Ambient i en la ti-

tularitat de diferents direccions generals del seu Departament, per la qual cosa varen canviar alguns dels interlocutors que fins aquell moment havíem tingut. La veritat és que, des d'aquell moment, no vàrem tornar a abordar el tema fins que el març d'enguany, i arran d'una moció..., d'una interpel·lació i una moció subsequent, presentada per aquest mateix diputat, vàrem tornar a abordar el tema.

En aquell moment, es varen prendre tres acords, i vull fer referència, d'entrada, als dos últims, al 2 i al 3. El 2 deia: «Realitzar les gestions necessàries davant l'empresa FECSA-Endesa per tal que prioritzi la connexió de les fonts d'energia renovable a la xarxa per incentivar la seva expansió.» En aquest sentit, ens agradaria saber, senyor conseller, si s'ha pogut fer alguna gestió o s'ha aconseguit algun resultat.

El punt 3 parlava de presentar un projecte de promoció de la instal·lació d'energia eòlica en aquelles zones descrites com a compatibles en el Mapa eòlic –la idea era agilitzar-ho en aquells llocs on ja tots teníem clar que s'hi podia implantar– i autoritzar-ne la implantació en les esmentades zones des del moment de l'aprovació d'aquell text, per tant, des del març del 2002. També ens agradaria saber si s'ha pogut impulsar, perquè..., per si algú del Govern en tenia algun dubte, que quedi clar que, des d'Esquerra Republicana, estem preocupats i interessats a promocionar al màxim, a promoure al màxim l'energia eòlica; per nosaltres és un element capital i bàsic que ha d'ajudar a solucionar els problemes energètics d'aquest país. Per tant, també ens agradaria saber si ha estat possible endegar alguna acció en aquest sentit.

Posteriorment, l'11 de juny, sabem per la premsa... Val a dir, senyor conseller, li he de confessar, doncs, que ens va saber un cert greu, perquè en el seu moment, doncs, ens semblava que hi havia un interès per arribar a un consens, no només amb nosaltres, sinó també, com deia, amb les plataformes en defensa del territori, amb les plataformes preocupades per com es feia, com es realitzava el desenvolupament i el desplegament de l'energia eòlica al nostre país..., deia, ens va saber una mica de greu, un cert greu, saber-ho per la premsa. Però, bé, en tot cas, llegim els titulars dels diaris l'endemà, el 12 de juny: «El Mapa eòlic evita els molins de vent als parcs naturals», «El Govern aprova el Mapa eòlic malgrat alguns informes desfavorables», i aquí ens comencem a preocupar.

Jo, en aquesta interpel·lació, un altre dels temes que li voldria plantejar és: ens arriba, abans, una acta d'una reunió conjunta entre el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme i el Departament de Medi Ambient amb relació a la tramitació de propostes de parcs eòlics, on es troben algunes coses sorprenents, perquè, si un informe del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre la sol·licitud presentada per part de l'empresa La Tossa del Vent, SL d'autorització per instal·lar un parc eòlic a la Tossa, terme municipal de Prat del Comte, en què les conclusions diuen: «Existeixen greus impediments mediambientals...», creiem que aquest informe no està falsejat i és una documentació, doncs, correcta; si aquesta acta tampoc no està falsejada i també és una acta correcta, ens preocupa veure com, davant de con-

clusions d'un informe en què es desaconsella d'instalar un determinat parc, les reaccions que hi han i els procediments que hi han en aquestes reunions, sobretot per part dels representants del Departament d'indústria, són d'intentar forçar que es tiri endavant, i sembla que s'acabaran tirant endavant.

I, referent al parc eòlic de les Costes, veiem amb preocupació com el senyor Mitjà..., diu l'acta: «El senyor Mitjà informa de l'interès de Presidència per a la realització d'aquest parc i sollicita al senyor Maluquer la revisió dels informes per a proposar mesures correctores que facin viable el parc. S'esmenta el precedent del parc de Colladetes, on l'estudi de seguiment d'avifauna va permetre establir un corredor de pas d'amplada més reduïda de la inicialment proposada pel Departament de Medi Ambient.»

És una sensació, senyor conseller, que –li he de confessar– fa massa temps que tenim: que des del Departament d'Indústria sovint... –i ho hem dit en aquesta mateixa tribuna–, tenim la sensació que, des del Departament de Medi Ambient, hi ha la voluntat de tirar endavant determinades propostes, d'engegar determinats projectes, de tenir cura de la protecció de la nostra avifauna, del nostre entorn natural, en més d'una ocasió, i que, després, pressions del Departament d'Indústria fan canviar, fan modificar, fan variar els criteris del Departament de Medi Ambient. I això ens preocupa.

És evident que el desenvolupament industrial del nostre país ens preocupa. Però entenem que cada Departament ha de fer valdre l'interès i ha de fer valdre la defensa d'allò que li correspon. I entenem que correspon al Departament de Medi Ambient fer valdre la defensa dels interessos del país. I creiem, a més a més, que hi han dades..., i ho creiem en el seu moment i per això varem voler-nos implicar en la negociació i ajudar el Departament i el Govern, amb responsabilitat; ajudar en la negociació, a fer de pont entre els sectors proteccionistes, entre els sectors conservacionistes i la voluntat del Departament de fer el desplaçament eòlic.

Però, clar, veiem com, havent estat possible un acord perquè tant el GEPEC com les plataformes meridionals per a la defensa del patrimoni natural, de les quaranta i escaig propostes –quaranta-tres, si no recordo malament– d'instal·lació, noves, que hi ha en aquest moment damunt la taula..., estan d'acord i diuen «sí» a vint-i-set –a vint-i-set centrals, diuen «sí»–, n'hi ha tres més que ho estan valorant i que ho estan estudiant... Per tant, un total de trenta possibles que sí. Però, en tot cas, com a mínim aquestes vint-i-set a què ja han dit: «Sí, estem d'acord amb aquesta proposta», més cinc que ja estan funcionant... Les vint-i-set suposarien un total de 712 megawatts, més els 82 d'aquestes cinc que ja estan funcionant: estariem parlant de 794 megawatts només a les comarques de Tarragona, per tant, el 80% del total del que ens plantejàvem. Estàvem pensant a fer 1.000 megawatts a l'horitzó del 2010: ja avui comarques de Tarragona diu «sí» a 800 megawatts –per què no ens posem d'acord en aquests 800 megawatts?–; busquem a la resta del territori, no 200, podem anar molt més enllà, a la resta de territori, segur que podem trobar la manera de posar-nos d'acord a instal·lar-nos potser 800

més i superem l'horitzó, amb acord, sense haver de trencar res.

Ens sembla absolutament possible, a hores d'ara; no ens semblen postures maximalistes, les que estan prenent les plataformes de defensa del territori, i, per tant, senyor conseller, ens preguntem: per què no retirem, per què no aparquem aquells pocs projectes, aquells tretze projectes que, des del territori, s'està dient: «No, aquests projectes són lesius.»? O, si més no, estudiem-los conjuntament –el projecte del Motarro; de Dedalts; de collet dels Feixos; de Molló; de les Costes; el d'Ecovent a Tortosa; el que té per nom Tortosa també a Tortosa, al coll d'Alba; el del coll de Som; el del coll del Junc; el de Broi; el del coll Ventós; el de Cavalls, i el de la Tossa, a Prat de Comte–, aquests tretze projectes que segur que a vostè li consta a hores d'ara que són aquells que reben un major rebuig, i tirem endavant aquells que ja sabem que no han de suposar problemes.

Tenim –insisteixo– la possibilitat d'implantar 800 megawatts només a les comarques de Tarragona; si treballlem conjuntament amb la gent que està treballant des del territori, podem aconseguir superar amb escreix aquests 1.000 megawatts que ens havíem marcat com a horitzó. I crec que tots els grups estariem satisfets d'aconseguir superar aquests 1.000 megawatts d'implantació eòlica sense haver d'estripar ni un sol vestit.

Senyor conseller, li demano que reconsiderin, que tinguin a bé, doncs, d'avaluar aquesta proposta, i de posar-nos d'acord amb el mapa d'implantació eòlica, que crec, sincerament, que és possible.

Gràcies, senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vendrell. Per a la seva resposta, té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient, senyor Ramon Espadaler.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor Vendrell, deixi'm explicar, ni que sigui d'una manera molt breu, quina ha estat aquesta a vegades sinuosa i tortuosa història amb relació a aquest Decret que avui –avui– veu la llum, perquè avui ha estat publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat*, en tant que va ser aprovat, doncs, en la darrera sessió..., no en la d'ahir, sinó en l'anterior sessió de Govern, en el que ha estat una tramitació que, certament, ha recollit bona part –que no la totalitat, però bona part–, doncs, de les observacions, de les esmenes que, des d'alguns grups parlamentaris, com el seu, o des de diferents entitats conservacionistes, doncs, hi han tingut a bé fer –aquestes aportacions.

El Decret, que regula, per un costat, el que és la tramitació administrativa, per tant, aporta llum sobre la tramitació administrativa del que és la implantació de l'energia eòlica, consta de dues parts: la que és pròpiament aquests circuits administratius –per tant, aquí no entenc que hi hagi d'haver cap discrepància, perquè es

clarifiquen, i això és bo per a totes les parts, que es clarifiqui quins són els circuits.

Té una segona part important, que és la recomanació que ens feia i que li vaig explicitar en la darrera compareixença que vostè i jo vam substanciar en aquesta cambra a l'hora de parlar d'energia eòlica, i recollíem, per tant, i li donàvem forma de pla territorial sectorial, al que és estrictament el Mapa, al que és estrictament el Mapa eòlic. I val a dir que aquest Mapa també aporta –i molta– llum, aquest Mapa fa més taca vermella, recollint o fent-se ressò, doncs, d'un nombre considerable d'allegacions que hi havien hagut en el termini, doncs, que es va fer d'informació pública, i estableix, doncs, fins i tot, també, més taca vermella. I això què vol dir? Doncs que hi ha més zones en què de cap manera –i això serà conegut a partir d'avui per totes les parts–, de cap manera, es podrà implantar energia eòlica, almenys en un horitzó de cinc anys. Per mi, aquest Decret té un aspecte molt important, que és una cua que diu: «I d'aquí a cinc anys en tornarem a parlar, farem una revisió, ens asseurem; totes les parts mirarem quina ha estat l'evolució, doncs, de la implantació de l'energia eòlica i a partir d'aquí, de les conseqüències que en traguem uns i altres, decidirem, doncs, a veure si cal fer una modificació, si cal ser més restrictius, si cal ser menys restrictius, si cal evolucionar cap a un o altre sentit.» Per tant, en definitiva, el Decret, en essència i a grans trets, fa això.

Però sobretot –sobretot– el que fem amb relació al Mapa eòlic, per dir-ho amb una expressió més abreujada, són quatre coses. La primera, fer una aposta clara i contundent i valent en favor de l'energia eòlica. I aquí estem d'acord vostè i jo, estarem potser en desacord amb alguna ubicació concreta, però estem d'acord, vostè i jo, i crec que tots els grups de la cambra, que cal un impuls important a la implantació de l'energia eòlica al nostre país, que no pot ser que anem a la cua de l'Estat, i ja no diguem si ens situem, doncs, ens comparem amb el conjunt de la Unió Europea.

Per tant, la primera cosa que fem és aquesta aposta; una aposta per, d'aquí a deu anys, haver-nos situat, si no dels capdavanters a nivell d'Estat, sí a la franja alta, és a dir, doncs, d'aquí a deu anys produir entre un 3 i un 4,5% de l'energia, que provingui d'aquesta energia neta, que és l'energia eòlica. I, per tant, també avançar en el que en podríem dir «el camí de Kyoto», tots –i la Unió Europea, sota la presidència espanyola, ha signat també aquest Protocol de Kyoto–; una manera real d'avançar en direcció de les reduccions de CO₂ a l'atmosfera és, precisament, generar energies netes, i l'eòlica n'és un exemple prou clar.

Aquest Decret fa una segona cosa: fa això compatible, absolutament compatible, amb el que és la protecció del paisatge, des de la doble perspectiva: des de la protecció estètica del paisatge –i aquí hi havien, doncs, algunes observacions, bàsicament en l'àrea del Montsant; en tot el que són parcs naturals que aleshores no existien com a tals també s'ha tingut, evidentment, en compte de no permetre la implantació d'energia eòlica; per tant, des de la perspectiva paisatgística en el que són els parcs naturals–, i des d'una altra perspectiva –important, substancial, també, pel Departament de Medi

Ambient–, que és la perspectiva de la protecció de l'avifauna. Per tant, impuls de l'energia eòlica des del respecte a l'avifauna i a les qüestions paisatgístiques. I aquí difícilment trobarem un punt d'equilibri en què estiguem tots d'acord, però aquesta –aquesta– és la proposta del Govern.

Fem una tercera cosa, tan important com les altres dues, que és fer una aposta molt clara per l'equilibri territorial. Vostè i jo n'hem parlat moltes vegades –algunes des de la tribuna i altres a fora de la tribuna–, que molts ajuntaments –i això és molt legítim– veuen en l'energia eòlica una possibilitat de generar ingressos, i, per tant, doncs, de poder millorar el finançament d'aquests ajuntaments, i, per tant, de poder, en definitiva, millorar en el que és considerat com a qualitat de vida, perquè, difícilment, algunes implantacions industrials optarien per alguns dels municipis que, per contra, sí, doncs, que tenen un potencial objectiu i natural, com és el potencial que els dona el vent i, per tant, la possibilitat d'implantar energia eòlica. Per tant, impuls claríssim des del respecte pel medi ambient, aposta per l'equilibri territorial i una quarta cosa, no menys substancial, és que definim amb claredat unes regles de joc que havien estat objecte, doncs, de debat en aquesta mateixa cambra, i prova d'això és el nombre de preguntes, d'interpel·lacions, de mocions, doncs, que hi han hagut a l'entorn del que és la implantació de l'energia eòlica.

A partir d'ara, a partir d'avui mateix, que aquest document, aquest Decret, està publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat*, a partir d'avui mateix, tots els empresaris, tots els ajuntaments, tots els conservacionistes, saben perfectament on no es pot fer implantació d'energia eòlica, el que col·loquialment coneixem com a «taca vermella», per tant, ho saben amb perfecció, ja no hi ha ambigüitats, no hi ha dubtes de cap mena, i saben en els altres dos supòsits –els que no hi ha un impacte ambiental sever i que, per tant, qualifiquem en el Decret i en el mapa tenyim de color blanc, la zona blanca– quina és la tramitació i saben que hi ha una franja intermèdia –que és aquella que definim en el Decret, doncs, la tenyim de color groc–, que és aquella, doncs, que per fer-hi la implantació s'han de complir, doncs, un conjunt de condicions i cal una declaració, evidentment, d'impacte ambiental.

Per tant, el que fem –el que fem– amb aquest Decret és, sobretot, aquestes quatre coses: aposta clara per la implantació de l'energia eòlica; segona, des del màxim respecte per l'entorn natural, des de la doble perspectiva avifauna i també d'impacte paisatgístic; tercera, aposta molt clara, i estic segur que aquí també estem d'acord, per l'equilibri territorial, i, en quart lloc, portar llum, donar unes regles de joc conegudes per a totes les parts: per als empresaris que volen apostar per l'energia eòlica; per als ajuntaments que volen trobar en l'energia eòlica, també, una millora, una possibilitat, també legítima, evidentment, d'ingressos; per als conservacionistes, que, doncs, contempen la possibilitat que en alguns espais no es pugui posar, i així ha estat recollit.

I el debat, doncs, és molt legítim, i, evidentment, el farem, i evidentment que no el defugirem, però vostè em feia un parell de reflexions que, sincerament, jo, del tot,

no puc compartir. Miri, la voluntat de diàleg hi és tota, però a nosaltres ens correspon –i li ho vaig dir el dia de la darrera interpellació que vam tenir ocasió de substanciar amb relació al mapa eòlic–, a nosaltres ens correspon decidir. Tots estem d'acord que volem impulsar l'energia eòlica, nosaltres hem de posar les regles del joc i impulsar-la i, per tant, decidir quin és el format, quin és el Decret, quin és el contingut, un cop, evidentment, escoltades i un cop incorporades moltes de les bones aportacions que ens han fet des de l'àmbit municipal, des de l'àmbit conservacionista, des de l'àmbit, doncs, dels promotors de l'energia eòlica, que totes les parts hi han posat de la seva part.

Però, escolti, no puc acceptar del tot que «Tarragona diu» o «Tarragona deixa de dir» amb relació a l'energia eòlica. En qualsevol cas, el GEPEC, que és molt respectable, diu o deixa de dir. Al costat del GEPEC, jo m'escoltaré sempre, també, la veu dels alcaldes, que també diuen, que també deixen de dir, i, al costat de la veu dels alcaldes i del GEPEC, m'escoltaré sempre, perquè també és la meua obligació, la veu dels promotors que veuen, doncs, també, una oportunitat legítima de negoci, que també diuen i també deixen de dir, i, al costat dels alcaldes, dels promotors i dels ecologistes, hi ha, per damunt, un interès general, que ha de defensar, doncs, el Govern de la Generalitat, que pren opció i que decideix, i el que hem fet amb el Decret és, certament, prendre una opció, que comença a intuir que deu ser bastant central, bastant centrada, perquè de l'aparició de la publicació del Decret, o de la notificació que el Govern aprova el Decret, fins a dia d'avui, doncs, han estat moltes i ben variades, i de signe exactament contrari, doncs, les reflexions públiques que s'han fet, fins a l'extrem que grups, doncs, tan potents, des de la perspectiva, doncs, conservacionista, ecologista, com és Greenpeace, ens diuen que ens hem quedat curts, o insignes catèdric d'universitat d'ecologia industrial ens diuen que ens hem quedat curts, mentre que altres grups, també molt legítimament, ens diuen que hem anat massa enllà i que hem estat massa permissius, la qual cosa em comença a fer pensar que, probablement, hem trobat una centralitat i que, probablement, el que hem trobat és un punt d'equilibri. Si no és compartit per cap dels dos extrems, per tant, potser és que hem fet un bon instrument, que, en qualsevol cas –hi insisteixo– el que ens ha de permetre és fer aquesta implantació de l'energia eòlica, que –hi insisteixo–, ningú d'aquesta cambra ni ha posat ni crec que posarà en qüestió des del respecte al medi ambient, apostant per l'equilibri territorial i donant llum i claredat als processos administratius, perquè totes les parts conguin on sí, on no i en quines condicions es pugui posar l'energia eòlica, i em sembla que el més substancial, i ho dic molt seriosament, doncs, és que ara donem sortida a la implantació de l'energia eòlica no pas amb discrepàncies –i després, si vol, m'hi acabaré de referir– entre departaments. Aquí hi ha una única política del Govern que aposta decididament per l'energia eòlica, una única política del Govern, compartida per tot el Govern, i la prova és que el Decret el signen les dues conselleries, que fa una aposta valenta per l'energia eòlica, per la implantació de l'energia eòlica, i en tant que uns ens diuen que ens hem quedat curts i els altres

ens diuen que ens hem passat de ratlla ens fa començar a suposar que, probablement, hem trobat el camí central que ens permetrà el que tots volem: implantar energia eòlica. I d'aquí a cinc anys, i aquesta no és una peça en absolut menor, tindrem temps, tindrem possibilitat, tots plegats d'avaluar quin ha estat aquest procés, que, en definitiva, ha de ser també en benefici, doncs, de la reducció d'emissions de CO₂ a l'atmosfera.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Efectivament, senyor conseller, tots estem d'acord que cal tirar endavant la implementació de l'energia eòlica. Del que nosaltres tenim dubtes és, massa sovint, en funció dels interessos de qui es fa què. És a dir, vostè em diu..., una de les coses que m'ha dit és que no li digui que Tarragona diu. No ho he dit en cap moment, no he dit en cap moment que Tarragona digui. Tinc molt clar que el GEPEC representa, doncs, unes persones determinades i una manera i una visió determinada del país, això ho tinc molt clar, com ho representen les plataformes de defensa del territori. El que passa és que tinc la sensació –puc equivocar-me–, tinc la convicció, que les plataformes de defensa del territori actuen en defensa del territori. Què defensen els alcaldes? Defensen els interessos dels seus pobles, molt legítimament. I això és tot un altre debat, jo crec que no correspon aquí. És a dir, el reequilibri territorial passa per donar recursos als ajuntaments, als municipis i al territori, hi estem d'acord, però no passa per la sobreexplotació del territori, i el que no podem compartir és que el reequilibri territorial, bàsicament, pel que fa referència a les comarques del sud de Tarragona, passi per implantar-hi centrals eòliques, centrals tèrmiques, centrals nuclears, transvasaments de rius. Això és el que no compartim, aquest no és el model de reequilibri territorial en el qual nosaltres creiem.

Per tant, efectivament, en qualsevol proposta d'implantació eòlica trobarem alcaldes que diuen: «En volem més», però ells el que volen més són recursos per tirar endavant les necessitats que tenen en el seu municipi, i això es resol d'una altra manera, aconseguint recursos per a aquests ajuntaments. Aquells ajuntaments –i això també ho hem plantejat en aquesta cambra– aquells ajuntaments que no es veuen beneficiats per la implantació, en aquest cas, d'energia eòlica, hem de buscar com ho equilibrem, però la solució no és dir sempre que sí als alcaldes perquè així quedin contents. En els llocs on hi hagi un impacte ambiental excessiu s'ha de dir que no, per més que els alcaldes ens ho demanin, i hem de buscar una solució perquè aquests alcaldes puguin veure satisfetes les necessitats que legítimament defensen des del territori i en defensa dels interessos del seu municipi, però d'una altra manera, perquè, és clar, el que sí que no entenem és que quan un estudi d'impacte ambiental diu: «No, aquí no toca», tenim un director general que diu: «És que el president diu que

sí que toca.» Ja ho sabem que hi ha molt de costum en aquesta casa que el president decideixi quan toca i quan no toca, però, home, pel que fa a l'impacte ambiental ens sembla que no és al president a qui toca decidir, amb tots els respectes pel president d'aquest país. Ens sembla que no és la manera de resoldre els problemes d'aquest país, i ens sembla, senyor conseller, que massa sovint ens hem trobat que els interessos que es defensen des del Departament d'Indústria, segurament que també responen a la defensa de legítims interessos de qui sigui, van massa sovint en contra dels interessos ambientals del país, i massa sovint són els que acaben pesant i tombant la balança, i és la sensació que íntimament tenim.

Per tant, que l'equilibri sigui que nosaltres ens queixem una mica, el Departament d'Indústria es queixi una mica, els alcaldes es queixin una mica, no creiem que aquesta hagi de ser la visió d'equilibri que hagi de tenir i defensar el Departament de Medi Ambient. Entenem que el Departament de Medi ambient s'ha de basar en informes tècnics que, mentre no se'ns digui el contrari, diuen que en determinats parcs existeixen greus impediments mediambientals per a la ubicació de parcs eòlics a la tossa, ja que l'impacte que es produiria seria crític i incompatible amb el manteniment dels valors naturals actuals de la zona. I això ho diuen tècnics de departaments del Govern de la Generalitat de Catalunya, i creiem que és aquí on ens hem de remetre, i no s'hi val que aleshores surti un representant del Govern del país i digui: «No, però és que al president...», o a algú vinculat al president, «li interessa que aquí es faci el parc eòlic.» Ho sentim molt, però no entenem que aquest sigui l'equilibri.

I, per acabar, efectivament, estem d'acord, fins i tot, amb aquells que diuen que ens quedem curts, que hem d'implantar més energia eòlica, però encara no hem sentit, no hem vist, que hi hagi un esforç per implantar-la també en zones industrials, en zones on no suposa un impacte ambiental. És a dir, creiem que buscant aquells llocs on es respecta el territori, i posant-la en aquells llocs, en aquells espais naturals, diguem-ne, on no hi ha una incompatibilitat manifesta i, a més, posant-la en zones on clarament són compatibles, podem superar en molt allò que ens havíem plantejat inicialment, respectant el territori i amb l'acord de totes les parts que, d'alguna manera, s'han preocupat per la implantació de l'energia eòlica.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vendrell. Per al seu torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Ramon Espadaler.

El conseller de Medi Ambient

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Vendrell, no ho sé, si vostè ha dit «Tarragona diu o deixa de dir.» En qualsevol cas, jo el que pretenia dir és que, certament, ens escoltem i ens continuarem escoltant, malgrat alguns notables desacords, doncs, re-

presentants d'algunes organitzacions ecologistes, conservacionistes, com GEPEC, però ens les escoltarem –hi insisteixo– al costat de tots i cadascun dels parers, i per damunt de tot farem el que hem fet: és decidir, és posar unes regles de joc conegudes, transparents, que permetin –que permetin–, perquè aquest és l'objectiu prioritari, que permetin el desenvolupament, la implantació, de l'energia eòlica, perquè un bé superior, ja, des d'una perspectiva estrictament mediambiental, és també reduir les emissions de CO₂ a l'atmosfera, i aquest és un bon camí per fer-ho –i aquest és un bon camí per fer-ho–, però al costat d'aquesta raó, que ja seria suficient perquè la Conselleria de Medi Ambient hi fes una aposta molt clara, encara n'hi ha moltes d'altres. Jo, abans, em referia a aspectes com l'equilibri territorial i a aquesta legítima voluntat que tenen els alcaldes. Els alcaldes no defensen coses diferents de la resta dels mortals. És més: els alcaldes deuen ser els únics que passen per les urnes un cop cada quatre anys. Vostè no pot dir que les organitzacions ecologistes defensen el territori i els alcaldes no se sap ben bé què. Escolti, els que defensen el territori –els que defensen el territori– com el que més són els alcaldes. Per tant, aquesta és una opinió que escoltem i que escoltarem, evidentment, i que posarem al costat de totes les altres opinions, que també escoltarem, però no pretengui dir o insinuar: «Escolti, els que veritablement defensen o els que defensen més el territori són les associacions conservacionistes, ecologistes.» No, escolti, tothom el defensa com el que més –tothom el defensa com el que més. Per tant, la nostra obligació és, evidentment, escoltar totes les parts, i la nostra obligació és desencallar un tema que, malauradament, per la raó que sigui i per les responsabilitats que siguin, i el que volem és mirar endavant, ha estat encallat massa temps i que ens ha portat a ser a la cua, no d'Espanya, de tot Europa, del conjunt de totes les regions d'Europa, en producció d'una energia neta, i que això difícilment és explicable, i que, segurament, en tenim una responsabilitat, i a aquest conseller li pesa més la responsabilitat d'estar a la cua que no pas les crítiques que li puguin venir ara pel fet d'haver desencallat aquest tema, i que a parer d'alguns haurà estat massa generós amb relació a la implantació i a parer dels altres haurà estat exactament el contrari. Jo, abans, li'n feia referència, hi han articles de catedràtics, com el professor Baldasano, que diu: «Escolti, és que s'han quedat molt curts –és que s'han quedat molt curts»; hi han posicionaments, com els de Greenpeace, que diuen: «Escolti, és que per què no en posen també a dintre dels espais naturals protegits, que ho fan molts països nòrdics?», ens reclamen per què no fem això, i, legítimament, organitzacions conservacionistes, ecologistes, ens diuen que hem anat massa enllà, raó per la qual –hi insisteixo– probablement hem trobat, doncs, un equilibri, i, sobretot, el que hem fet, i això és el més substancial, és que hem decidit. Hi insisteixo: no pretengui buscar fissures entre un i altre departament, perquè és objectiu central del Govern, i, per tant, també d'aquest conseller que li parla, i com el que més, implantar l'energia eòlica en el nostre país, per les raons que li he dit: per equilibri territorial, perquè és reducció de CO₂, perquè és donar les regles de joc conegudes a totes les parts. Per totes aquestes raons els més interessats som nosaltres.

En qualsevol cas, aquestes presumptes actes que vostè diu, doncs, que coneix i que té... Escolti, si té algun dubte, doncs, porti-les on cregui que les ha de portar, són actes que no estan ni tan sols signades, que no tenen ni «membrete», és que no em sembla..., no em sembla raonable sustentar no sé quines elucubracions polítiques a partir d'una documentació que és que no té absolutament cap mena de validesa. I no s'equivoqui, l'interès del president de la Generalitat –i així ho ha expressat–, l'interès del conseller d'Indústria, l'interès del conseller que els parla és el de desenvolupar aquesta energia èdica, perquè la preocupació, des de la perspectiva estrictament mediambiental, la preocupació, una de les primeres preocupacions, és que realment emetem massa CO₂ a l'atmosfera i que realment anem a la cua d'Espanya i de tot el conjunt d'Europa en producció d'energies netes. I aquest és el camí: posar les regles de joc conegudes i facilitar aquesta implantació d'energia èdica a totes les parts.

I escolti, ja sé que la solució no és dir que sí a tots els alcaldes. Li ho diré d'una altra manera: als alcaldes de la Federació que se'ls ha dit que no, no els ho ha dit vostè. Els ho ha dit el Govern de la Generalitat. A l'alcalde de la Morera de Montsant qui li ha dit que no podrà posar la implantació èdica és el Govern de la Generalitat, és el Departament de Medi Ambient, i com aquest n'hi podria citar molts i molts altres. Per tant, les responsabilitats, nosaltres, i, fins al final –i, fins al final–, per bé i per mal.

Però ara tenim unes regles de joc que ens impediran que alcaldes, molt legítimament, com el de la Morera de Montsant i tants d'altres, que s'havien fet fonamentades il·lusions a poder tenir també una font d'ingressos –i això és molt legítim– en els seus municipis, doncs, els passi el que els ha passat a aquests alcaldes, que han vist, doncs, tirar enrere projectes en els quals havien posat una part important, doncs, d'il·lusions, molt legítimament i en defensa dels seus territoris. Ara tenim unes regles de joc conegudes i, per tant, això no passarà més. I això és important i això també és positiu.

Podem estar tant en desacord com vulgui, si la taca vermella ha de ser més gran, ha de ser més petita, ha d'incorporar aquest municipi o no ha d'incorporar l'altre. I, si cal, fem-lo aquest debat, però com a mínim ara tenim unes regles de joc, com a mínim ara podrem desenvolupar l'energia èdica com –hi insisteixo– estic segur que tots volem, perquè és una energia neta i perquè és una aposta ferma per a la qualitat i el medi ambient.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre els esports d'aventura, especialment pel que fa a la regulació i la formació dels professionals (tram. 300-00997/06)

El dotzè punt de l'ordre del dia, i recuperem l'ordre inicial de les interpellacions, és la interpellació al Con-

sell Executiu sobre els esports d'aventura, especialment pel que fa a la regulació i la formació dels professionals, que formula el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva exposició, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, moltes gràcies, senyor president. Bé. El mes de febrer passat, de l'any passat, jo mateix, en nom del meu Grup Parlamentari, el Grup d'Esquerra, vaig presentar una interpellació i una moció subsegüent a aquesta interpellació que el que pretenia, el que volia era posar de manifest les incongruències i la incoherència, fins i tot, de la normativa que afecta les activitats físicoesportives en el medi natural, i, d'una manera molt particular, molt especial, les titulacions dels monitors que duen a terme aquesta activitat i que els capacita per desenvolupar la seva feina, la seva tasca com a conductors d'activitats físicoesportives en el medi natural.

Aquella interpellació d'ara fa un any i quatre mesos crec que, sincerament, va agafar al Govern un pèl de sorpresa, no? El va agafar una mica amb el pas canviat, perquè el Govern sabia que, tot i la importància de regular la feina d'aquests professionals que es dediquen en aquest sector emergent, la Generalitat el cert és que no havia fet absolutament res fins llavors, o havia fet ben poca cosa fins llavors, no?

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Amb l'aprovació per unanimitat d'aquella Moció subsegüent tot van ser declaracions de bones intencions, tot van ser compromisos de presentar abans de sis mesos un nou decret, una nova regulació d'aquestes activitats físicoesportives en el medi natural; un decret que havia de venir a definir aquestes activitats, que havia de venir a facilitar la integració laboral de les persones que tenen una titulació i que els permet exercir en els cicles formatius, no? I aquesta Moció també instava el Govern a establir definitivament els continguts teòrics, però també els continguts pràctics mínims, per permetre la corresponent convalidació de la seva titulació de tècnic en activitats físicoesportives en el medi natural i, també, la titulació específica de cada especialitat. Aquest era el contingut d'aquella Moció que vam aprovar per unanimitat ara fa un any i quatre mesos.

I, un any i quatre mesos després, com dic, de l'aprovació d'aquella Moció el més calent encara és a l'aigüera. El Govern encara no ha fet pràcticament res. Pensem, sincerament, que és molt poc edificant, honorable conseller, que el Govern incompleixi d'una manera tan clara, tan flagrant, una moció del Ple de la cambra legislativa catalana, del Ple del Parlament de Catalunya.

Pensem que és preocupant que el Govern sigui incapaç de trobar l'acord, jo no dic que no ho intenti, que no ho hagi intentat, però, en definitiva, que sigui incapaç de trobar l'acord entre les diferents parts implicades de la mateixa Administració –és a dir, del mateix Govern, de la mateixa Administració– en els temes que afecten aquests esports d'aventura. I també, doncs, sap greu, no?, que el Govern encara no hagi presentat, a hores d'ara, tal i com li manava el mateix Parlament, tal i com li manava aquesta Moció aprovada per unanimitat, no

hagi presentat encara aquest Decret de regulació, d'una qüestió que, a més a més, en cap cas és una qüestió menor. És una qüestió que afecta les empreses especialitzades, que afecta els mateixos usuaris i que afecta, també, els centres de formació.

No parlem de cap qüestió menor, senyor conseller, senyor Vilajoana, ni pel conjunt del país ni molt menys, de manera més específica, pel conjunt de les comarques de muntanya, perquè estem parlant d'un col·lectiu de més de mil cinc-cents, més de mil cinc-cents, professionals que es guanyen la vida en el món dels esports d'aventura, en el món de l'esquí, i que pateixen una problemàtica que va més enllà de la regulació, de l'homologació de les seves titulacions professionals, i que, per tant, jo penso que en un futur no massa llunyà haurem de debatre i de plantejar en tota la seva dimensió.

Senyor conseller, jo el que li pregunto, avui, cordialment, un any i quatre mesos després de l'aprovació d'aquella Moció, si això, si un any i quatre mesos no ha estat un període de temps suficient per tal d'elaborar aquest Decret regulador. Un decret que, sense més dilacions, pensem que ha de venir a donar resposta, que ha de venir a orientar els joves en la seva transició al món laboral i empresarial quan finalitzen aquests estudis de grau mitjà, d'activitats físicoesportives en el medi natural. Perquè avui encara existeixen, i de manera molt important, barreres que impedeixen el seu establiment professional, unes barreres que són alimentades –això ho sabem tots, vostè també ho sap, senyor conseller– per una càdica Administració i per una política, diguem-ne, de tants caps tants barrets, no? Una càdica Administració en la qual hi prenem part, en aquestes decisions, doncs, des del Departament de Cultura, les federacions esportives, l'Escola Catalana de l'Esport, el Departament d'Ensenyament, el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, i fins i tot el Departament d'Agricultura, i, si encara m'ho posa una mica més difícil, li diré que fins i tot la Confederació Hidrogràfica del Ebro. Llavors, aquí hi ha una quantitat d'organismes que en depenen, però que naturalment el Govern els ha de coordinar i el Govern ha de seure en la mateixa taula i el Govern ha de posar-los d'acord. Perquè, en definitiva, el que ha de fer el Govern és complir el que li mana el Parlament i presentar aquest Decret regulador, que a més a més ha estat compromès i anunciat moltes vegades i avui encara no s'ha fet públic.

Conseller Vilajoana, és ben cert que les empreses d'esport d'aventura, doncs, afortunadament han aflorat en els darrers anys de manera molt important. Aquestes empreses han suposat un revulsiu socioeconòmic d'una gran volada a les comarques de muntanya. I aquestes empreses contribueixen de manera especial, doncs, al reequilibri del país, contribueixen a fixar població en el territori, contribueixen especialment, doncs, que en el territori s'hi quedi gent jove, eh? Però alhora també cal ser molt, molt, molt exigents –molt exigents– amb la formació i amb les titulacions que els responsables de les empreses i els monitors d'aquestes activitats han de tenir. Aquestes titulacions han d'estar ben regulades i aquestes titulacions han de poder ser homologades, si es creu convenient i si així ho estableix el mateix Decret que nosaltres li demanem.

Honorable conseller, exigir la formació i la titulació i, per tant, regular-la, aquesta formació i aquesta titulació, també és apostar per a la seguretat dels practicants dels esports d'aventura. I amb això sí que no s'hi pot jugar. És a dir, per descomptat que, si ho regulem bé, aconseguirem que tots els professionals que es dediquen, doncs, a tutelar aquestes activitats, a fer de monitors, doncs, tindran la formació adient. Aquesta formació estarà reglada, estarà regulada. I, per tant, doncs, garantirem que totes aquestes empreses treballin amb el màxim de seguretat, no?

Malgrat tot això, el cert és que ens trobem ja a inicis de la temporada d'estiu i molts professionals duran a terme aquesta professió seva, no?, sense cap mena de titulació reglada. Això no vol dir sense uns coneixements de la seva activitat, això no ho estic dient, però sí que la titulació que poden tenir, moltes vegades l'han obtingut, doncs, de manera, diguem-ne, poc clara, no?, perquè són moltes les entitats que avui es dediquen a formular, doncs, determinades titulacions, des de federacions, des de centres de formació no reglats i no reconeguts. I, per tant, això d'aquí cal endreçar-ho, no?

En aquests moments vostè sap, senyor conseller, senyores i senyors diputats, que existeixen dos reials decrets, dos reials decrets corresponents als esports de muntanya i escalada i als esports de neu. I, per tant, des de Catalunya ja s'hauria d'haver impulsat i presentat un decret específic que regulés el 45% del corresponent currículum formatiu. I això encara no s'ha fet. És a dir, el Reial decret de l'Estat va sortir el 3 de març del 2000. Estem parlant del 2000, eh? Estem ara al juny del 2002, no? I, a hores d'ara, més de dos anys després, el Govern de Catalunya encara pensem que no s'ha posat a la feina o si s'hi ha posat, encara no amb uns resultats que pugui presentar en aquesta cambra, no?

Per tant, mentrestant apareixen cada dia que passa, com deia, centres de formació privats, que sembla, doncs, que no estan prou reconeguts, que ofereixen, com deia, titulacions que avui per avui no tenen cap validesa ni cap homologació. I això..., s'obtenen aquestes titulacions a canvi d'unes quantitats econòmiques molt i molt importants. Això ho podem veure, doncs, en el camp de..., posem per cas, de l'esquí.

Avui, igual que al febrer de l'any passat, l'objectiu d'aquesta interpellació, honorable conseller, és el d'activar aquest Decret regulador de les activitats físicoesportives del medi natural, anunciat en diverses ocasions. Un decret que, de fet, és un compromís que ja es va posar damunt la taula pels representants dels diferents departaments en una trobada que hi va haver a Sort, al Pallars Sobirà, ja fa prop de tres anys. Per tant, en aquell moment ja es va adoptar aquest compromís. I una trobada, doncs, on hi van poder participar tots els sectors afectats. Com dic, es va prendre el compromís de presentar de manera, doncs, imminent aquest Decret regulador que avui encara nosaltres desconeixem.

En tot cas, doncs, en el torn de la rèplica tindrem ocasió de poder ampliar aquesta intervenció.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula ara el conseller de Cultura, l'honorable senyor Jordi Vilajoana.

El conseller de Cultura (Sr. Jordi Vilajoana i Rovira)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, diputat Ausàs... Miri, m'agradaria començar dient aquella, una miqueta, frase que sembla anecdòtica, però ara ho és: «M'agrada molt que em faci aquesta interpellació.» I li diré per què.

Perquè aquest Decret, que com diu vostè és complex, no perquè l'Administració sigui caòtica, sinó perquè aquest país té una gran riquesa..., i riquesa en molts aspectes. Fixi's, aquest Decret afecta dinou federacions esportives, afecta entitats i empreses que tenen com a objectiu el seu lucre, cosa absolutament legítima, però també afecta institucions, associacions, fundacions amb una gran història en el país, amb una gran història d'una gran eficàcia en els esports del medi natural, de muntanya, etcètera. I, per tant, compaginar tot això ha sigut laboriós.

També voldria recordar-li, senyor diputat, que el mes de setembre vaig fer una comunicació en aquest Parlament, on li explicava el procediment que estàvem seguint, a quin nivell estàvem, on estàvem, i que, per tant, incompliria un dels aspectes de la Moció, que eren els sis mesos, perquè realment en aquell moment tots ens vam equivocar –i, concretament, també assumeixo aquesta responsabilitat–, que creïem possible desenvolupar aquest Decret amb sis mesos, però no, honestament, vist el procediment de treball que la mateixa Moció també ens marcava, que és a fer tot això consensuadament amb tots aquests sectors. Va ser totalment impossible pels tràmits de resposta que hem tingut.

Perquè tinguin idea de l'esforç realitzat, aquest Decret, que sí que l'informo que el 19 de juny va ser vist i aprovat pel Consell Català de l'Esport, i, per tant, en aquests moments estem ja en la fase final, que és, senzillament, doncs, que vagi a la Comissió Jurídica Assessora de la Generalitat i a la Comissió Tècnica, però en aquests moments el Consell Català de l'Esport..., després de set esborranys, hem arribat a un text que està consensuat per un conjunt d'entitats i, per dir-ho així, que engloba tot aquest aspecte, i després li ho detallaré.

També, respecte a l'altre planteig que vostè em feia sobre el Decret del Ministeri del 2000, dir-los també que el 19 de juny s'ha publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat* el Decret de la Generalitat que dóna resposta a aquesta necessitat, que és tot el tema dels ensenyaments del règim especial que condiciona les titulacions oficials de tècnic d'esport i de tècnic superior d'esport, on ja també s'incorporen els currículums de tots els esports de muntanya i d'alta muntanya, el d'hivern, i també el futbol sala i el futbol en camp normal. És a dir que aquest darrer mes de juny hem fet un avenç molt important en dos àrees en què estic d'acord que estaven també en retard, en funció, ho repeteixo, també de la complexitat que té la nostra societat esportiva, i en aquest sentit, també, en el que serien els esports i les activitats físiques en medi natural, les implicacions que

tenen quant a entitats privades i també associacions, per dir-ho així, sense fi de lucre.

Jo voldria també dir-li que tot aquest comportament no té res a veure amb el caos, sinó que té a veure amb aquesta voluntat de fer un decret que sigui consensuat i que doni resposta a les necessitats del tema. També voldria deixar-li clar que aquest sector no estava abandonat: hi havia una legislació, dispersa, però que existia, en la Llei de l'esport, també en el Decret d'Indústria, Comerç i Turisme, i, tanmateix, quant a les titulacions, li recordo que els darrers anys s'han donat titulacions per a aquests esports a més de vuit-centes persones, per l'Escola Catalana de l'Esport. És a dir, acceptant..., i en aquella interpellació que vam mantenir fa un any i dos mesos vam acceptar la necessitat de fer una refosa de tota aquesta legislació i que era important en funció d'això que vostè deia, que era un sector amb una gran importància econòmica per a algunes comarques, però també, sobretot, per, cada vegada, més demanda per part dels ciutadans i que era necessària aquesta regulació.

Com li dic, els dos punts que vostè em plantejava com a assignatures pendents, li dic en aquests moments que el 19 de juny es va publicar en el *DOGC* aquest tema del Decret d'ensenyament, que marca aquests currículums i, en general, regula totes les titulacions. I per altra banda, quant a aquest projecte de decret de regulació de les activitats físiques i esportives en el medi natural, va ser aprovat pel Consell Català de l'Esport el dia 19 de juny i, ho repeteixo, està en el darrer tràmit.

Dir-li, d'alguna forma, que els criteris que hem aplicat en aquest terreny... –i vostè ho deia–, i tampoc té a veure això amb cap caos, sinó que aquest Decret ha sigut el resultat d'un treball, primer, dels tècnics interns de la Secretaria General de l'Esport, assistits per tècnics del CAR de Sant Cugat i l'INEF de Catalunya, perquè enteníem que aquests són els que van elaborar el primer projecte, o sigui, l'avantprojecte de projecte de decret.

Després, evidentment, com que això afectava diferents departaments, es va crear una comissió de treball on, com vostè abans recordava, han intervingut Agricultura, perquè els afecta; Medi Ambient; Indústria, Comerç i Turisme; Ensenyament, i també Presidència quant a la Secretaria General de Joventut, que també els afecta aquesta àrea. Aquesta Comissió Interdepartamental va treballar i va completar i va millorar aquest anterior avantprojecte –ja estem en el segon projecte–, i a partir d'aquí vam, també, entrar en una dinàmica imprescindible, que és el trametre aquest document a les dinou federacions afectades, que són federacions que, d'alguna forma, desenvolupen activitats esportives en el medi natural, també a la UFEC, i també a totes les empreses, tant amb ànim de lucre com no, del sector, molt àmplia.

Per dir una idea, s'ha parlat amb l'Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya; amb el Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat, com li deia; l'Associació d'Empreses d'Aventura del Pallars Sobirà; l'Associació de Guies de la Noguera Pallaresa; l'Associació de Colònies i Albergs de Catalunya; l'Associació Empresarial d'Iniciativa Social de Catalunya; l'Associació Catalana d'Empreses de Lleure, d'Educació i Cultura, així

com també hem parlat amb entitats de tant prestigi i amb una història tan reconeguda d'una bona feina en aquest sector de l'activitat física i esportiva en el medi natural com són el Centre Excursionista de Catalunya, la Fundació Pere Tarrés, i també el Consell Social de Joventut, per respectar també les seves atribucions en aquesta àrea, molt important.

Tot això ha fet que aquest projecte hagi anat millorant amb successives aportacions, fins arribar..., diferents reunions del Consell Català de l'Esport, que, com sap vostè, no només té tècnics del Departament, sinó que també compta amb representants de municipis, de les diputacions, de les comarques, de les federacions, del Comitè Olímpic Català, etcètera. I, per tant, tot això ha fet complexa..., però jo entenc que en aquests moments ens trobem a les mans un decret que resol tots els punts que ens plantejàvem en aquella interpellació i uns objectius que s'havien de resoldre.

Per explicar-li breument per on va aquest Decret, a grans trets, dir-li que aquest Decret es divideix en tres capítols, dues disposicions addicionals, una disposició transitòria, una disposició derogatòria i una disposició final.

El capítol primer se centra en l'objecte del Decret, que és la regulació de les activitats físicoesportives que es practiquen en el medi natural amb finalitats recreatives i de lleure. D'aquesta regulació s'exclouen les modalitats, disciplines o especialitats esportives i altres activitats que disposen d'una normativa legal que específicament les regula. Per tant, hi han àrees que s'exclouen, donat que hi ha una regulació específica que ho regula –després li explicaré quines són.

També especifica les activitats que són objecte de regulació, i es refereixen a la condició física que requereixen les persones practicants, la seva finalitat recreativa, no competitiva ni federativa, l'àmbit de l'activitat, que és el medi natural, i l'afectació que l'activitat pot tenir per condicions meteorològiques o pel mateix medi; per tant, el risc cert que en determinats supòsits poden tenir els practicants.

També, el Decret incorpora un catàleg d'activitats físicoesportives en el medi natural, on es determinen les activitats incloses en el concepte, als efectes de l'aplicació del decret. També separa les activitats de les empreses amb fi de lucre i les que no ho són, marcant criteris diferencials, bàsicament perquè les seves activitats són molt més complexes en aquestes empreses que en aquestes associacions i entitats que tenen objectius molt més lleugers. I, per altra banda, entra i especifica, en cada activitat, quin tipus de personal, quin tipus de monitors, quines titulacions s'han de tindre per fer..., tant el del responsable tècnic d'una activitat, que el defineix molt clarament, i diu quins títols pot tindre o quines convalidacions són possibles, com també la gent complementària que ha de tindre titulacions inferiors.

Per altra banda, també es regula un fet molt important, que és la necessitat d'estar registrades totes aquests empreses, tant les d'objectiu de lucre com sense lucre, un cens absolut, així com també l'obligació d'informar les autoritats locals de la seva activitat, per tindre una resposta adequada tant en el tema de salvament com en el tema de protecció.

Tots aquests elements estan en aquest Decret. Ho repetixo, no ha sigut possible –i per això en vaig informar aquest Parlament puntualment–, els tràmits que nosaltres mateixos ens exigíem i que creiem que eren necessaris, no va ser possible fer-los en aquests sis mesos, però sí que estem ja en la fase final, i jo crec que el mes d'octubre...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Cultura

...podrà ser aprovat pel Parlament i, per tant, podrà ser tractat adequadament.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Honorable conseller, celebro d'haver estat tan oportú i, per tant, d'interpel·lar-lo precisament sobre aquesta qüestió en aquest moment concret, no?, perquè el cert és que sí, és que coincidim amb vostè, com ha quedat manifest, en la necessitat de regular aquest àmbit, i el que sí que és veritat és que el Govern incomplia de manera flagrant el manament d'aquest Parlament. És a dir, la concessió de dotar-nos d'un termini de sis mesos en aquell moment, de fet, ja va ser una concessió consensuada amb tots els grups a partir de diverses esmenes, perquè, home, ens costa d'entendre que el Govern, malgrat les dificultats que hi pugui haver de coordinació, malgrat que hi intervenen, en aquest sector, doncs, moltes parts de l'Administració, malgrat tot això, hagi de tardar més d'un any i quatre mesos, eh?, si no ho compto malament, a poder presentar aquest Decret regulador, suposant que sigui tan imminent.

Jo voldria recordar que l'anterior secretari general de l'Esport, el senyor Camuñas, doncs, va prendre el compromís de consensuar aquest Decret amb el nostre Grup i amb els diferents grups –jo dic amb el nostre Grup perquè vam ser els que vam presentar aquesta interpellació i aquesta Moció–, i, per tant, doncs, home, ens agrada, la veritat, poder tenir aquesta informació abans que sigui publicada i, per tant, de poder tenir-ne coneixement. Però ens satisfà –ho he de dir sincerament– l'explicació que avui ens ha fet vostè, perquè, de fet, planteja tots i cadascun dels punts que des del nostre punt de vista són més remarcables i cal regular, no?

Era difícil d'explicar davant la societat i, fins i tot, per la mateixa credibilitat del Parlament i de les institucions, poder justificar, dic, davant els professionals, davant les empreses, davant els ajuntaments que es veuen més afectats per aquesta activitat emergent que mou, doncs, una quantitat econòmica, molt, molt important i que, com he dit abans, suposen un revulsiu socioeconòmic de gran volada per a aquestes comarques, poder justificar que els problemes, diguem-ne, de coordinació entre els diferents departaments del mateix Govern dificultaven el fet de presentar aquest Decret.

Jo no li vull pas treure mèrit a la feina que han fet; al contrari, segur que hi han moltes dificultats. En aquella interpellació, fins i tot, posàvem de manifest el paper, ostres!, desmesurat, en importància, que tenen per exemple les federacions, les federacions esportives; o bé el paper que fins i tot tenen en algun àmbit les universitats; o el paper que en certs àmbits hi té a veure el Departament d'Ensenyament... Tot plegat ho fa molt difícil, però, és clar, un any i quatre mesos per posar d'acord tanta administració...

Jo li vull reconèixer que segurament ha estat vostè, a partir de la presentació d'aquella Moció, que es va adonar de debò, de debò, que no es podia badar per més temps i que calia regular-ho, i, per tant, esperem que aquest Decret vegi molt aviat la llum, que pugui donar resposta a tot el sector i que, com ha dit, part de les demandes que fem, doncs, suposo que queden reflectides en aquesta publicació del *Diari Oficial de la Generalitat* del 19 de juny, i també és una satisfacció poder saber que el Consell Català de l'Esport ja ha aprovat aquest projecte de decret el 19 de juny, si no m'equivooco, pel que vostè ha dit.

Per tant, en espera de poder tenir aquest esborrany darrer de decret abans de la seva publicació definitiva en el *Diari Oficial de la Generalitat*, la nostra intervenció acaba aquí, i esperem, doncs, que pugui ser útil aquesta resolució, aquest acord, per al conjunt dels ciutadans, i molt especialment per al sector que està vinculat amb els esports d'aventura i les administracions vinculades més directament, també, a les comarques de muntanya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El conseller de Cultura

Honorable president, senyores i senyors diputats... Senyor Ausàs, miri, ara m'han passat una nota en la qual se'm recorda un fet –que tampoc ens n'hauríem sortit–..., on Convergència i Unió, en aquella Moció, demanava nou mesos. Bé, tampoc ens n'hauríem sortit, perquè n'han decidit catorze.

No, però jo diria una cosa que també... Primer de tot, les federacions són importants en el nostre país, són determinants, estan fent una gran tasca, i, evidentment, la regulació, per dir-ho així, com a moltes entitats, no els entusiasma, perquè això els dona una llibertat de treball important, i, per tant, això ha complicat més les coses.

També voldria dir-li una altra cosa: el primer projecte es va fer en dos mesos; o sigui, a l'abril teníem una proposta de decret. El que també crec que ha sigut imprescindible..., i fins i tot jo li faré arribar aquesta primera proposta i la final, i encantat, perquè, a més a més, tenint ara l'estiu i tot això, segur que fins al setembre, octubre, no ho podem aprovar pel Govern. Per tant, no hi ha..., vaja, ja em comprometo a enviar-li la primera

i l'última, on veurà... –també a vostè, senyor diputat, no es preocupi; a tothom que ens ho demani, li ho enviarem.

Doncs, ho repeteixo, l'aportació ha sigut interessant, i, evidentment, s'ha vist també –i ho veurà vostè en aquesta evolució– la complexitat d'aquest sector, que, ho repeteixo, no és un tema de caos: és de riquesa i de diferències de mida, d'estructura, etcètera, i després, ho repeteixo, també, la tradició que té el país en aquest terreny. Li haig de dir que a les darreres reunions, on semblava que s'aturava altre cop aquesta aprovació, doncs –ho repeteixo–, era en una institució amb més de cent anys d'història en el país, de fer una gran activitat i una gran aportació al país en el terreny de l'esport de muntanya.

I, per tant, no podíem tirar endavant sense la seva comprensió de la necessitat d'unes certes titulacions. I abans ho comentàvem aquí fora, en el passadís, amb un diputat sobre aquest tema. És clar, explicar-li a un senyor i en una institució, que fa cinquanta anys que va a la muntanya, dir-li que necessita una titulació –ho repeteixo–, a un senyor o a una senyora que fa cinquanta anys que va a la muntanya, costa. O sigui, li costa acceptar que és necessari que per fer una excursió necessita una certa titulació.

Però, per això, també hem posat que, quan hi ha una experiència reconeguda en el temps, etcètera, per fer cert tipus d'activitats com és l'excursionisme no farà falta una titulació. Però ho repeteixo perquè entengueu que això va des dels esports d'aventura en aquests moments, que és el ràfting, etcètera, o el «pònting», que també, tot aquest tipus d'activitats noves que evidentment necessitaven una regulació i no hi havia tradició i aquí, sens dubte, hi feia falta un decret d'aquest tipus, però –ho repeteixo– l'excursionisme a Catalunya té 125 anys d'història, coneguda i organitzada i amb entitats amb una gran força, i –ho repeteixo– dir-li a aquest senyor, que s'ha recorregut totes les muntanyes de Catalunya, i potser d'Europa i potser del món, dir-li que si no està titulat no el deixem portar dotze nois a passejar per la muntanya genera una certa reacció.

Però dic això en el sentit absolutament positiu d'aquesta riquesa que ens ha fet que això sigui més complex. Però l'important –ho repeteixo– és que hem arribat a un decret que ens sembla, vaja, sembla al Consell Català de l'Esport i sembla a les entitats, que pot donar resposta a aquestes necessitats i que tots teníem clar que feia falta.

Vostè deia que en aquell moment vam reaccionar, etcètera. És evident que, a partir d'aquell moment vam accelerar tot aquest procés, però sempre hi havia una cosa que estava sobre la taula, i sempre el problema estava amb una certa actitud per part d'agents d'aquest procés d'entendre que la legislació existent ja resolvia els problemes i els permetia, a més, actuar amb uns marges de maniobra que ara, evidentment, es limiten. Però això ho hem d'entendre i passa en molts sectors. És a dir, la regulació és positiva, però genera sempre uns certs antecessos, perquè la situació actual els genera més comoditat, i per això, en aquests moments, potser faltava aquest fet, que és un mandat parlamentari que hem tirat endavant.

Jo també vull aclarir, perquè això, vaja, m'agrada ser molt respectuós, i sóc molt respectuós en aquest Parlament, que, des del punt de vista de compliment de la Moció, quan al mes de setembre vaig informar en aquest Parlament de la situació en què es trobava, quins tràmits i que necessitàvem més temps, des d'un punt de vista de cortesia parlamentària i de respecte a aquesta cambra entenc que es va cobrir amb els procediments que el Reglament d'aquesta cambra em permetia.

Per tant, voldria dir que en cap moment no hi ha hagut voluntat per part d'aquest conseller, ni per part del Departament, de desconsiderar una moció que ens semblava absolutament necessària i que volíem complir.

Torno a recordar també que aquests sis mesos..., ja en demanàvem nou, que hem fet amb catorze, em diuen catorze mesos. Això va ser a finals de febrer, per tant, estem a catorze mesos. En qualsevol cas entenc que hem fet un esforç important i, a l'octubre –i vostè abans, i tots els que ho creien–, abans podran veure aquest decret, que ens sembla que serà positiu per l'esport d'aventura d'aquest país.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre política mediambiental, especialment pel que fa a la qualitat de l'aigua del riu Ebre (tram. 300-00995/06)

Ara substanciarem el divuitè punt de l'ordre del dia, per acord entre el conseller i el diputat interpellant, i amb el consens de tots els portaveus dels grups parlamentaris, que es tracta de la interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental, especialment pel que fa a la qualitat de l'aigua del riu Ebre. La presenta el Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi i, per a la seva exposició, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Sabater.

El Sr. Sabaté i Ibarz

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, l'Ebre, les Terres de l'Ebre han estat, estan de permanent actualitat, sobretot pel que fa a un transvasament d'aigua i un pla hidrològic; el Pla hidrològic nacional no desitjat, que una vegada i altra hem de recordar que el Grup de Convergència i Unió el va rebutjar en aquesta cambra i que, en canvi, va fer possible la seua aprovació en un canvi d'actitud i ple de contradiccions votant-lo a favor a Madrid.

Fins i tot s'ha parlat del transvasament i del Pla hidrològic nacional en este tema de permanent actualitat com és el riu Ebre aquesta tarda mateix: el president Pujol sorprenentment condicionava i afirmava que el regadiu del Xerta - riu Sénia serà possible pel Pla hidrològic nacional, com si les terres del Baix Ebre i Montsià no tinguessin dret a regar les seues terres formant part de la conca de l'Ebre, no com la gent de Múrcia i d'Almeria, que sense formar part de la conca de l'Ebre es pre-

tén portar aigua allí. O com vostè mateix, senyor conseller, que amb la seva compareixença i conferència a Tribuna Barcelona va afirmar, en lo que jo crec que també és una contradicció, que els 1.050 hectòmetres cúbics previstos al Pla hidrològic nacional i que s'han de transferir són gens sostenibles –crec que esta va ser l'expressió que vostè va utilitzar.

Però nosaltres volem parlar d'un altre aspecte que pensem que és molt important, que és la qualitat de l'aigua de l'Ebre. Es parla molt del transvasament i poc de la qualitat.

Com a conseqüència dels episodis de contaminació que van passar el passat hivern, si un entrava a través d'Internet a Chevron.es, a la pàgina web, que, per cert, no sé si ja avui a través també d'Internet es pot accedir a tots els informes analítics de l'Agència Catalana de l'Aigua –en aquell moment, no–, doncs, la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre era bastant lapidari el que deia, perquè deia que l'Ebre comença a tenir símptomes de contaminació a Reïnosa, que els impactes..., per la seva vulnerabilitat, com a riu fortament industrialitzat al seu pas per Miranda, tenia elements ja molt contaminats, també; que aquesta contaminació era ostensible a Saragossa i que recobrava qualitat a la cua de Mequinensa com a conseqüència de l'aportació del sistema Segre - Cinca. «A partir», diu, «d'Ascó, Móra, recobra una altra vegada elements de contaminació que es mantenen fins a la desembocadura.» I aquella nota deia, conclouia dient que de tot l'exposat es deduïa que l'Ebre era un riu contaminat.

El catedràtic d'ecologia aplicada, Narcís Prat, diu que, no obstant això, l'Ebre a pesar de la seua malaltia és un riu viu, perfectament recuperable si s'hi fa lo que s'ha de fer. I és cert que en l'Informe que ha tret la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre sobre les diferents analítiques de les diferents estacions de control de l'any passat, en los paràmetres A1, A2, A3, que són els emprats en el Pla de Conca, d'acord amb les directives europees, han millorat diferents punts, però és cert que encara són molts los altres, i molts los menys altres, que són aquelles analítiques que si no tenen una qualificació d'excepcionalitat no poden ser aptes per a ús de boca i, per tant, no poden ser utilitzades ni potabilitzades.

Però, a més a més, senyors diputats, i diputades, senyor conseller, hi han episodis, també recents, que a les Terres de l'Ebre preocupen, perquè són motiu de notícia gairebé diària en els mitjans de comunicació. La setmana passada, «el mejillón cebra amenaza todo el Ebro» –el seu nom científic: la *Dreissena polymorpha*–, descobert o detectat, per cert, per una ONG fa un any, i que després d'un any res s'ha fet, que té una descendència d'individus d'un milió i mig d'individus a l'any, que cada un d'aquests musclos filtren d'un a dos litres d'aigua a diari, motiu pel qual, molta gent pensa que tenim les aigües tan sanes que estan totalment clares, i altres opinen que justament és per l'efecte de la filtració d'aquesta, el que molts en diuen ja, invasió biològica, que permet la penetració dels raigs del sol, fer la fotosíntesi i –un altre dels motius–, a més de l'alt contingut dels nutrients, la proliferació de les algues, que aquesta és una altra de les grans preocupacions, els que en els

nostres municipis o terres per Corpus fem catifes, francament, això, senyor conseller, en lloc d'un riu sembla una catifa de Corpus.

Les algues estan creant seriosos problemes a comunitats de regants i a les indústries que en els seus processos industrials, ja sigui per refrigeració, ja sigui per tirar endavant los seus actius industrials, estan embossant..., i en perill d'haver d'aturar i, per tant, estan cercant més enllà de l'Administració—que seria lo lògic, que l'Administració pogués tenir un contacte i unes instruccions concretes en el territori— lo que cal fer, buscant les seves pròpies assessories.

I, més episodis: disminució alarmant de la fauna piscícola. Hi han diferents indrets, Riba-roja d'Ebre mateix o el mateix municipi de Flix, autèntics paradisos de fauna piscícola, de ciprínids i de depredadors, d'altres espècies exògenes—aquest és un altre dels aspectes mai abordat per la seua Conselleria que, a més a més, està provocant un efecte positiu, des del punt de vista del sector terciari, per la gran quantitat de gent del país i de gent de fora del país, que va a pescar i que produeix un aspecte, diguem, d'economia afegida i ajuda a diversificar l'economia de la zona.

Les comunitats de regants s'han queixat d'una forma molt important de la disminució alarmant d'aquesta fauna, i tot això fa que la qualitat de l'aigua de l'Ebre, en tots los episodis passats, en los grans dubtes que encara existeixen de en quina situació estan els llots i els fangs, no solament de la part catalana, sinó de tota la conca, precisament, per esta vulnerabilitat d'impactes industrials, sobre quins criteris de cara als nutrients i els nitrats, que es concentren molt més, perquè no hi ha una decisió valenta de poder actuar prop de les empreses hidroelèctriques i que els mínims circulants i els circulants ecològics siguin los suficients per disminuir aquest impacte.

Per tant, nul control, senyor conseller, sobre el cabal circulat. Més problemes de nutrients, brossa als embassaments, que de forma descontrolada les empreses hidroelèctriques per estalvi de costos els solten quan hi ha una mica de riuada, empastifant les vores del riu i provocant el podrim de tota la brossa que hi ha. Fa un any que ho mesurava una ONG, el Grup de Natura Freixe va detectar la *Dreissena polymorpha*. Avui, suposo que ho sap, una reunió tècnica—no hi havia cap polític—, tècnics de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, del seu Departament, també, de l'Agència Catalana de l'Aigua i aquesta ONG, justament, per intentar aprofundir en aquesta problemàtica, però després d'un any, sempre.

Fa dues setmanes l'alcalde de Faió, territori veí—perquè aquest model de país que de vegades vostès ens han vist com a terra fronterera i no com a terra de cruïlla, i que existeix aquesta bona comunicació, i com lo que també hauria de ser el criteri d'unitat de conca—, ens convocava a diferents alcaldes catalans i a alguna empresa dedicada al riu, amb representants del Govern de l'Aragó, no de Catalunya. Els alcaldes catalans vam haver d'anar a aquesta reunió per poder assabentar-nos una mica de què va això de la *Dreissena polymorpha* els que patim el problema.

No sé si sabrà, també, senyor conseller, que una empresa americana del grup Hèrcules, la Betz Dearborn, és la que està assessorant empreses importants que estan consumint l'aigua i que tenen lo problema d'estos episodis que abans li comentava. Demà mateix, una empresa de Fuentes de Ebro ve també a la Ribera d'Ebre per buscar informació sobre aquesta invasió biològica.

També a l'Informe de la Confederació Hidrogràfica hem vist amb sorpresa que, relacionat amb la qüestió piscícola, les extensions de control de trams, del que se'n diu d'aptitud per a la vida piscícola, d'acord amb les directives europees, en tot l'Ebre només n'hi ha una, a Tudela, Navarra; a Catalunya, cap.

I contradiccions, també, senyor conseller, estem dintre del programa Life, per recuperar la *Margaritifera auricularia*, que és com una espècie de petxina molt gran, i, en canvi, tenim totes aquestes espècies, no les autòctones: silurs—algun diputat o diputada deia—, ara els musclos zebra i tants i tants que fan que la meitat de la fauna piscícola del riu Ebre sigui d'espècies alienes a les pròpies de tota la vida que hem tingut en el riu. Ningú no sap què fer.

I per tant, senyor conseller, des del nostre Grup Parlamentari, després a la propera sessió farem la nostra Moció subsegüent, però avui li demanaríem que ens expliqués el capteniment del seu Govern amb relació a la qualitat del riu Ebre, després de tots los episodis, després de tot lo que ha passat, tant a l'hivern, com lo que està passant en aquests moments i que el territori demanda.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Sabaté. Per al torn de resposta té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient, senyor Ramon Espadaler.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor diputat, la veritat és que és bo—és bo poder parlar, també, de qualitat, perquè aquest és un aspecte que ens preocupa com a Govern i veig que els preocupa també com a Grup Parlamentari. I, per tant, que tinguem ocasions com aquesta de parlar de qualitat, perquè molta part important del debat l'hem centrada sobre la quantitat, doncs, són ocasions que, en qual-sevol cas, i més enllà de les discrepàncies que, de ben segur tindrem, però que ja substanciarem en el seu moment quan fem la Moció, de ben segur és bo que en aquest Ple puguem parlar, en aquest cas, de l'Ebre i des de la perspectiva de la qualitat. Perquè també és molta la feina que hem fet, des del Govern, i és bo que tinguem, doncs, l'oportunitat, l'opció d'explicar-ho a la cambra, no?, al conjunt de la cambra.

Vostè ha fet un inventari... Permeti'm una referència brevíssima, no hi esmerçaré pas més temps del que vostè ha esmerçat en el debat quantitatiu inicial. És cert, jo he dit—i ho he dit moltes vegades en diferents àmbits i ara ho dic des d'aquest— que 1.050 hectòmetres cúbics

ens sembla una xifra insostenible. Ho he dit, certament –ho he dit–, i, per tant, fem tot allò que, doncs, com a Govern ens correspon fer, que és: en primer lloc, transformar el Pla hidrològic, en el sentit que es va transformar, incorporant, entre d'altres, una peça molt important que és el Consorci per a la protecció integral del Delta de l'Ebre, que, entre d'altres coses, s'ha de preocupar no només de la quantitat, sinó –no rigui, senyor Nadal– de la qualitat de l'aigua que volem a l'Ebre.

I, per tant, també és un marc idoni... –i ja sé que les paraules, doncs, poden no ser ben rebudes–, però, en qualsevol cas, aquest també és un marc molt bo, i en el qual una vegada més, doncs, els invito a participar per parlar, també, de la qualitat de l'aigua de l'Ebre. Perquè aquest és un marc –hi insisteixo– idoni i que ens el vam donar, i que va ser una de les raons –i n'hi han d'altres, que va ser una de les raons i n'hi han d'altres– que van motivar, doncs, aquest canvi de posicionament, perquè vam ser capaços de transformar. L'altra opció era no transformar res, però en qualsevol cas aquesta va ser una opció que hem defensat sempre des de la responsabilitat de qui governa.

En qualsevol cas, deixem ara a banda el debat quantitatiu i centrem-nos en la qualitat. I són moltes les coses que hem estat fent. Certament, són uns quants els problemes que tenim en l'àmbit de l'Ebre i en l'àmbit del conjunt de les conques, des de la perspectiva qualitativa. I també per aquesta raó estem impulsant –també per aquesta raó l'estem impulsant i vam tenir ocasió de presentar-lo a les Terres de l'Ebre i, en concret, a Amposta, doncs, ja fa un mes llarg, si fa no fa– el que és el Pla de sanejament de les aigües residuals urbanes en l'àmbit de l'Ebre, que contempla un reguitzell important d'actuacions. Perquè si ara tenim ja sanejades totes les aigües dels municipis, o en construcció o ja en funcionament, dels municipis de més de dos mil habitants, ara tenim un segon objectiu substancial i molt, molt important, que és el de sanejar les aigües que van a la conca de l'Ebre dels nuclis de menys de dos mil habitants.

I això... –no el cansaré pas amb xifres–, però, sí que he portat, doncs, la informació que vam subministrar amb la informació pública. I l'altre dia, no fa pas massa dies, tot i que no ens vam centrar de manera exclusiva sobre l'Ebre, en una compareixença, el dimecres passat, davant de la Comissió de Política Territorial, doncs, de quins són els objectius que com a Govern ens hem fixat en l'àmbit de l'Ebre..., i que, en essència, per reduir-ho a la xifra, doncs, representa una inversió substancial de més de 27 milions d'euros, per tant, és una xifra important. Però, probablement, el que sigui més important de tot és el nombre d'actuacions. Fins a quaranta-cinc actuacions en sanejament, per tant, en millora de la qualitat de l'aigua de l'Ebre.

Per tant, en millora de la qualitat de l'aigua de l'Ebre, 45 actuacions d'aquí, és a dir, d'inicis de 2003 –ara hem començat la tramitació– fins a 2005, i 18 actuacions més en l'escenari del 2005 al 2015. Per tant, aquesta és una resposta. Aquesta és una resposta a una necessitat que tenim no només, que també, en l'àmbit de l'Ebre, sinó en el conjunt de les conques.

I, pel que fa a l'Ebre, aquesta és una informació que ja està, doncs, a informació pública, valgui la redundància, per tal que tots i cadascun dels ajuntaments que creguin que aquest plantejament s'ha de millorar, s'ha de corregir, s'ha de reorientar, doncs, hi puguin dir la seva.

I aquesta és una informació que aquests dies –hi insisteixo– està a exposició pública i que és una aposta clara per la qualitat.

Hem fet encara una segona cosa, prèvia fins i tot en el temps. Arran de la compareixença davant de la Comissió Permanent d'aquesta cambra, motivada pels fets ocorreguts a cavall de finals de l'any passat, entre Nadal i començament d'aquest any, de l'episodi del mercuri, per anomenar-lo d'alguna manera, servidor, i a petició pròpia, va comparèixer, conjuntament amb el conseller de Sanitat, davant de la cambra. I sí que vam posar de manifest –també amb relació a la qualitat i als controls de l'aigua de l'Ebre, sí que ho vam posar de manifest–, doncs, que hi havia una certa selva competencial.

I vam dir una cosa molt clara: vam dir que no ens escudàriem a darrere del que era, doncs, una controvèrsia competencial que tenia gairebé divuit anys d'història, i que havia arribat fins al límit de sentències al Tribunal Constitucional amb relació a conceptes de la unitat de conca, de policia..., un conjunt de conceptes. Però sí que vam dir que sentíem la responsabilitat i agafàvem el compromís davant d'aquesta cambra com a Govern, de donar resposta a això. I aquesta resposta va arribar.

I aquesta resposta es va concretar en la signatura d'un conveni, el dia 10 de maig, entre la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre i l'Agència Catalana de l'Aigua, conveni que vam signar precisament a les Terres de l'Ebre, en el municipi de Tivenys, exactament a davant d'un dels nous punts de control que hem acordat mútuament de posar.

I aquest és un pas important endavant amb relació a la qualitat de l'aigua de l'Ebre. Perquè hem passat... –i no voldria, ara, perdre'm en un debat de xifres–, hem passat de fer 29 controls al cap de l'any, a fer-ne 148. Hem passat de controlar l'aigua, els sediments i els peixos en dos indrets –en l'Ebre, en concret, just després de Flix o bé a Camp-redó– a fer-ho en tres indrets: en els dos anomenats i, també, precisament, a Tivenys, exactament on vam fer la signatura del conveni per simbolitzar que allà anàvem a posar un nou punt de control.

I aquest és un pas important endavant a l'hora d'avaluar i de mirar quina és la qualitat que volem a l'Ebre. I aquest és el compliment d'un compromís d'aquest Govern adquirit davant de la cambra en el marc d'aquella compareixença davant de la Diputació Permanent. I no li llegiré quins són els detalls, doncs, dels controls. Però, en qualsevol cas, aigua, sediments i també peixos seran sistemàticament controlats, no en dos, sinó en tres punts. I a més a més creuarem –i aquest és un altre pas endavant– la informació a temps real amb la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre. Per allò que dèiem: que, si bé reconeixem i no qüestionem aspectes fins i tot constitucionals d'unitat de conca, i que seria anar contra el sentit comú, que seria no només anar en direcció

diferent, sinó també del sentit comú, això no obsta ni priva que hàgim estat capaços de posar-nos d'acord per intercanviar-nos la informació a temps real, per creuar i posicionar bé qui i quan i com es fan els controls i sobre què, de manera que tinguem una xarxa de controls molt més espessa i que impedeixin –el que no impedirem són els accidents, però– episodis com el que malauradament es va produir a l'àmbit de l'Ebre a l'entorn, doncs, més o menys, arrodonint, de les dates de just abans de Nadal. Per tant, aquestes són dues respostes concretes.

I vostè diu: «Escolti, quin és el capteniment?» Doncs miri, el capteniment és: a partir d'un problema, posar-hi totes les solucions i aprendre també dels propis errors. I, des del diàleg, construir. I hem trobat receptivitat en l'àmbit de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, que ens ha permès tirar endavant; que ens ha permès això –en xifres–: 29 controls l'any passat, 148 controls aquest any. I això ens dona molta més seguretat. I no només controls de la qualitat de l'aigua, sinó també controls pel que fa als sediments i també controls pel que fa a la fauna, bàsicament als peixos.

I aquestes són dues respostes clares, contundents: un pla de sanejament d'aigües residuals urbanes en marxa. Aquests dies en exposició pública. Contempla un nombre considerable d'actuacions, que, sobretot, posen per endavant la qualitat de les aigües, molt per davant d'aspectes quantitius. Ho vam dir en la compareixença i ho repeteixo aquí: el punt de partida, l'eix central d'aquest Pla de sanejament d'aigües residuals urbanes 2002 és que, primer, definim quina és la qualitat que volem de l'aigua en els nostres rius, i, a partir d'aquí, dimensionem quines són les infraestructures que calen o quina és la millor solució, si és la connexió a un sistema existent, si és una depuradora, si és un llacunatge o el que sigui. Però el que posem per endavant és, precisament –precisament–, la qualitat.

I aquestes són dues respostes concretes, quantificables i quantificades, i en les quals hi ha importants aportacions dels pressupostos de la Generalitat i, evidentment, del cànon d'aigua, que és l'impost, per definició, ecològic que paguen i que és absolutament finalista, i que ens permetrà, doncs, fer tot aquest conjunt d'inversions que aniran en benefici de la qualitat que volem de l'aigua en el riu Ebre.

I en farem encara una altra, d'aposta important, que serà a la tardor, setembre o octubre. No em faci ara comprometre'm amb un calendari. En qualsevol cas, setembre o octubre..., presentar, primer, en el marc del Consell d'Administració de l'Agència Catalana de l'Aigua i, després, com hem fet amb el Pla de sanejament d'aigües residuals urbanes, en aquesta cambra, perquè hi hagi un debat profund i rigorós, el Pla de sanejament d'aigües residuals industrials. I aquest serà un altre pas endavant.

I tot això no són bolets, o no partim de zero, ni són iniciatives aïllades o resposta de res. Això respon a una línia molt clara de govern amb relació als aspectes de l'aigua, que abasten la quantitat –que tan sovint és objecte de debat aquí i fora d'aquí–, però, que abasten, també, i d'una manera notòria, el que són els aspectes

qualitatius, que són exactament igual d'importants, evidentment, per al Govern.

I li agraeixo el fet que puguem tenir aquesta interpel·lació i la Moció subsegüent, amb independència que siguem o no capaços de posar-nos d'acord, el fet de poder també parlar de qualitat de les aigües.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. El senyor Antoni Sabaté té la paraula per al seu torn de rèplica.

El Sr. Sabaté i Ibarz

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo no vull insistir tampoc en qüestions quantitatives perquè justament el nostre interès és parlar de qualitat. Però només breument: els 1.050 hectòmetres cúbics no els vam votar pas nosaltres, els van votar vostès. I, per tant, si ara diu una altra cosa, doncs, és la tercera contradicció –ho deurà ser–: primer, aquí no; després, allà sí, i ara és insostenible. Tanco aquest apartat.

Bé. Miri, nosaltres creiem fermament que és importantíssim depurar, però hem d'anar a l'origen d'on es produeix el problema. L'actuació ha de ser decisivament a l'origen de qui és qui contamina per a evitar, fins i tot, costos després del funcionament de les mateixes depuradores. I, per tant, espero que el Pla que vostè ens ha anunciat fiqui molt d'èmfasi en aquesta qüestió.

I aquí hi ha una cosa que està molt clara: vostès, de raspallada, parlen d'unitat de conca, perquè és veritat, seria absurd no parlar d'unitat de conca; però, de què ens servirà tindre tots els municipis depurats aquí, a l'Ebre, si, per exemple, el riu Huerva és dels pitjors qualificats en l'informe, que jo li feia esment abans, de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre? Si depurem aquí i ens baixa brut, què passa? Això és el que no pot ser.

Per tant, nosaltres insistim que les nou comunitats autònomes que toquen conca més la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre s'han d'asseure i han d'impulsar realment un Pla integral de tota la conca de l'Ebre, analitzar tots los seus llots, tots los seus fangs i impulsar de forma coordinada, també, una gestió que fiqui els estàndards de qualitat i de com això s'ha de tirar endavant.

I després, miri..., lo PIDE és que és una excusa per justificar lo Pla hidrològic nacional –és una excusa–, perquè, després de tot el que jo li he exposat –que espero que em pugui contestar alguna cosa dels problemes que jo li he ficat damunt de la taula–, vostè es pensa que si estos ja són los problemes que tenim sense Pla hidrològic nacional, no hauríem de fer unes actuacions que s'han de fer ja? Doncs, no cal el PIDE. S'han de fer, s'han de fer ja.

Hem de parlar amb lo sector hidroelèctric per a evitar que hi hagi tants nutrients, que provoquen un munt de problemes, sobretot a les èpoques d'estiatge. Hem de veure si hem d'aguantar els embassaments amb no sé

quants hectòmetres cúbics. Però això s'ha de fer igualment, sense el Pla hidrològic nacional.

I miri, deixi'm que li llegeixi tres frases. Estan escrites en castellà perquè anaven fora de Catalunya. Diu: «El concepto de caudal mínimo o ecológico debe estar por encima del resto de prioridades, que deberían permitir el reparto del caudal resultante después de haber sido traído.» Una altra: «No se comparte sistemáticamente el criterio de primar la producción de energía de calidad en horas punta de demanda; en muchos casos esto implicaría alterar de forma muy grave el régimen de caudales con un impacto ambiental severo que imposibilitaría la conservación de los ecosistemas afectados.»

I després deixi'm que tiri una mica cap a casa, diu: «Un caso típico de distracción de caudales del cauce para destinarlos a usos hidroeléctricos es el que presenta la alegación del Ayuntamiento de Flix, cuyo meandro se queda prácticamente seco creando problemas a la población y donde deben establecerse mínimos circulantes para evitar el problema.»

Sap qui ho firmava, això? Doncs ho firmaven el conseller Molins i el conseller Vilalta. I sap quan? A l'any 92. És a dir, després de tants anys, per què no han estat conseqüents? Per què no han lluitat? Per què, quan han sigut imprescindibles a Madrid, no han lluitat per portar a la pràctica això? Aquestes eren les seues alegacions al Pla de la conca de l'Ebre. I si vostès haguessen lluitat i haguessen utilitzat lo seu pes, aquella força que deien, d'imprescindibilitat per a la governabilitat del país, doncs, probablement no s'haurien vist en l'obligació de les seues contradiccions. Per tant, si vostès haguessen lluitat per això, lo PIDE no faria falta.

I després, finalment, jo crec que aquesta coordinació que cerquen amb la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, li ho he de dir amb cordialitat, jo crec que va ser una operació d'aparador. Jo guardo un article meravellós del senyor Trallero que va sortir a *La Vanguardia*; el tinc pràcticament, no a la capçalera del llit, però sí al despatx, perquè és magnífic com ho descriu. Però, miri, després d'unes setmanes, la mateixa Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, amb una actitud d'una coordinació perfecta, a l'Ajuntament de Benissanet, en una concessió de 247 litres / segon, li diu: «Teniendo en cuenta que las circunstancias meteorológicas han provocado un déficit de los recursos hídricos respecto a los caudales habitualmente disponibles, se considera que procede la suspensión de la concesión otorgada durante el presente año entre el período 1 de julio y 30 de septiembre. Se advierte de que el incumplimiento de dicha suspensión, susceptible de ser sancionada con una multa de hasta 30.050 euros...» Benissanet, municipi fruiter, que jo diria que és la Lleida de les Terres de l'Ebre, pel que a la fruita es refereix, en plena discussió del Pla hidrològic nacional, quan volem enviar l'aigua a Múrcia i a Almeria, li traiem una concessió provisional de 247 litres després d'unes setmanes que vostès diuen que es coordinen tan bé amb la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre. Incomprensible, senyor conseller.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sabater. (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) El senyor conseller té la paraula per al seu torn de rèplica.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo també guardo l'article del senyor Trallero; probablement per raons ben diferents, com el guarda també algun insigne representant de la «canallesca» de la seva comarca, en la qual no crec que complagués massa aquest article, però, en qualsevol cas, cadascú fa com millor sap la seva feina.

El senyor Molins i el senyor Vilalta, que signaven això, van fer una cosa molt important, eh?, que era..., si jo dic que 1.050 hectòmetres cúbics eren, doncs, exagerats i insostenibles, el senyor Molins i el senyor Vilalta el que van aconseguir, quan en teníem, doncs, la majoria, era parar un pla hidrològic que pretenia fer-ne 1.800, de transvasament, i aquest no era el del Govern Popular, aquest era el del Govern Socialista i era el del senyor Borrell.

Això és la força que vam tenir i la força que vam utilitzar. Ara tenim la que tenim i l'hem utilitzat honestament al servei del territori, al servei del país, al servei de les Terres de l'Ebre, transformant en allò que hem pogut el Pla hidrològic nacional, orientant-lo cap a un pla hidrològic també molt més sostenible. I continuarem treballant en aquesta direcció –i continuarem treballant en aquesta direcció. I no estarem d'acord –i ho lamento molt–, però, en qualsevol cas, instruments com el PIDE han estat possibles ara; han estat possibles ara gràcies, doncs, a quin ha estat el nostre vot al Pla hidrològic nacional. Perquè, és clar, canviar les coses i votar-les en contra, això, parlamentàriament, deu ser una quadratura del cercle que encara no hem estat capaços d'assolir. Per tant, les responsabilitats, evidentment, i és clar que les assumim, i fins al final de tot.

Unitat de conca. Escolti, diu: «I què ens passarà si ens baixa l'aigua, doncs, més bruta o no prou sanejada de més amunt?» Doncs, escolti, d'entrada, el que demostrarà és que hem estat capaços i eficients de sanejar les nostres aigües, que és assumir correctament, ambiciosament i amb profunditat quines són les nostres responsabilitats. D'entrada, com a mínim això. En qualsevol cas, hem de tenir –i tenim–, doncs, una esperança que hi ha unes directives que són iguals per a tothom i que moltes vegades han estat vistes –i no pas per vostès, i no pas per vostès ni per ningú d'aquesta cambra– per algú com una transposició a l'avançada de directives i avançant-nos amb relació, doncs, a objectius de qualitat que ens marca Europa com un factor de no competitivitat; ara les directives avançaran per a tots, i, per tant, qui no ha fet els deures els haurà de fer amb més celeritat.

Però en qualsevol cas les nostres responsabilitats, que comencen, doncs, en l'àmbit de Riba-roja i acaben, doncs, en la desembocadura de l'Ebre, per al cas de l'Ebre, i que tenen, doncs, l'abast del territori nacional de Catalunya, les hem exercit, doncs, d'una manera clara i sense dubtes: hem fet el Pla de sanejament, tan-

quem el primer Pla de sanejament, obrim aquest segon Pla de sanejament, el baixem a municipis de menys de dos mil habitants, i a la tardor el que farem és ja abordar, amb rigor, i seriosament i en profunditat, el sanejament de les aigües residuals industrials.

El que no ens pot imputar és la qualitat de l'aigua, doncs, que baixa de l'Ebre. I evidentment –i evidentment– que aquesta és una qüestió, doncs, que tractem amb els representants de la Confederació Hidrogràfica, per allò que dèiem, evidentment –que no hem qüestionat mai– de la unitat de la conca. Però permeti'm que giri les seves paraules: en el fons el que està vostè és reconeixent que nosaltres fem els deures ben fets, que nosaltres estem sanejant correctament les aigües, que nosaltres estem en línia de la Directiva comunitària i que nosaltres estem, fins i tot, avançats. I prova d'això és que estem aprovant, aquests dies, estem tramitant, doncs, el que és aquest Pla de sanejament 2002, que baixarem –insisteixo– el llindar dels dos mil habitants fins molt més avall, i que ens permetrà, en qualsevol cas, tenir molta i molta més qualitat.

Coordinació, descoordinació? Escolti, mai com fins ara –mai com fins ara– havíem tingut el nivell de coordinació a l'hora d'avaluar quina és la qualitat de les aigües en el riu Ebre, amb la Confederació Hidrogràfica. I això ho vam dir a Tivenys i ho dic en aquesta cambra: hem trobat una excel·lent receptivitat en la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre i hem estat capaços de resoldre aspectes que han portat divuit anys de controvèrsia, amb un i altre govern, quan vostès governaven i, fins ara, doncs, amb el Govern del Partit Popular, i el que volem és mirar endavant.

I hem estat capaços d'augmentar: 128 o 130 i escaig controls de qualitat –de qualitat– en l'àmbit de l'Ebre. I això és una prova evident, real, concreta, palpable, doncs, que estem coordinant i que aquest és el camí que volem continuar, i no només control, sinó intercanvis d'informació i, a més a més, una comissió. I les comissions sempre poden tenir, doncs, allò: un conveni sempre pressuposa una comissió. En qualsevol cas, aquesta Comissió s'ha reunit més d'una i més de dues vegades, i es reunirà, doncs, amb una periodicitat breu, per analitzar tots aquells reptes de la qualitat i de la quantitat que tenim en l'àmbit de l'Ebre.

I insisteixo: l'altre gran instrument per parlar –també– de la qualitat és el Consorci per a la Protecció Integral del Delta de l'Ebre, que fa i farà la seva feina ben feta, i que aquests dies, com vostès saben, doncs, està treballant molt intensament en quins són els cabals ecològics i quina és aquesta definició de cabals mínims.

I permeti'm que li recordi una cosa. És la primera vegada a la història que no s'alliberen cabals dels pantans, en l'àmbit de Catalunya, sigui Confederació de l'Ebre o siguin les conques internes, per raons de producció d'energia elèctrica; és la primera vegada que es desembassa prioritzant els usos de l'aigua, és la primera vegada a la història que desembassem en funció de les necessitats d'aigua per ús de boca. I això és un canvi substancial. I aquest sí que és un canvi de cultura important. Ja no desembassem en funció de les necessitats de turbinar que marquin les hidroelèctriques; desem-

bassem –i, per tant, subsidiàriament, turbinem– en funció de les necessitats d'aigua de boca que tenim.

I el proper pas és fer-ho en funció de les necessitats de cabal ecològic, que definirem en el marc –ho sento molt– del Consorci per a la Protecció Integral del Delta de l'Ebre, perquè aquest és un mandat, a més a més, legal. I per aquesta raó hi vam donar suport també nosaltres, per aquesta raó, perquè aquí fixarem... –i no amb criteris polítics; aquest no ha de ser un estira-i-arronsa polític, que si jo dic 1.050, que si jo dic 300, que si jo dic 600: aquest ha de ser un criteri objectivat i ens l'han de marcar experts, entre ells, alguns dels que citava vostè com en Narcís Prat, de qui, insisteixo, bona part dels seus estudis estan, també, a debat en aquest marc, com ho van estar en el procés de tramitació de la Llei del Pla hidrològic nacional.

Per tant, aquest és l'objectiu, aquest és el repte. Sempre que vulgui parlar de qualitat ens hi trobarà. No sé si estarem més o menys d'acord, però en qualsevol cas no mirem només la quantitat, sinó també, d'una manera específica, la qualitat. I no ho fem només de paraula, sinó aprovant plans i aprovant programes i gestionant cada dia, i posant-nos d'acord –i ho hem fet i ho continuarem fent– també, evidentment, amb la Confederació Hidrogràfica per allò que dèiem, no només de la unitat de conques, sinó també, evidentment, del sentit comú.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'assetjament sexual en els llocs de treball (tram. 300-00177/06)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre l'assetjament sexual en els llocs de treball, que presenta el Grup Socialistes -Ciutadans pel Canvi, i per a la seva exposició, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, fa un any i tres mesos, el 7 de març del 2001, vaig presentar una interpellació al Consell Executiu sobre les discriminacions per raó de gènere en el lloc de treball. I en aquella interpellació analitzava, sobretot, les discriminacions que hi havia per acomiadaments per maternitat, promoció laboral i promoció de les dones en el lloc de treball, i les dades sobre els assetjaments sexuals a Catalunya, però no vaig profunditzar en aquesta reflexió, que voldria fer avui.

Aquesta és una interpellació llargament meditada i preparada, ja que la vaig presentar a tràmit al començament de la legislatura, el 25 d'abril del 2000. Amb les dades que tenia en aquell moment –eren des de l'any 97 al 99–, sí que ja vam veure que les denúncies per asset-

jament sexual són la primera causa de denúncia a Catalunya de discriminació en el lloc de treball. I curiosament, malgrat que hi ha una denúncia per setmana a Catalunya, i que, d'aquestes denúncies per setmana, o sigui unes cinquanta-sis anuals en aquell moment –han anat creixent en els dos últims anys: la primera causa de denúncia a Lleida, a Girona i a Tarragona també és l'assetjament sexual–, només en un 20% dels casos s'arribava a un acte final.

Aquest és un problema que ens preocupava molt: el fet que, després d'haver presentat la denúncia, de tot el que costa fer això per una dona que ha sofert assetjament sexual, no s'arribi al final de tot el procés. Sabem que els temes de violència són difícils de denunciar; que fan que sigui la paraula de la dona contra la de l'assetjador la que es posa de manifest en l'afrontament; moltes vegades són dones que treballen a petites empreses, amb contractes a precari, que tenen també dificultats per ser defensades, i fins i tot dificultats per conèixer els seus propis drets. També sabem que aquesta problemàtica no és exclusiva de Catalunya, i que, de fet, és un fet reconegut com un dels problemes importants per la Comunitat Europea, com hem vist ja a les últimes directives.

Ja en el I Congrés Dona, Salut i Treball, que vam realitzar aquí a Catalunya l'any 96, es van dedicar dues taules rodones a analitzar aquest tema, i l'any 80 ja hi comença a haver estudis realitzats per la Comunitat Europea sobre l'amplitud del fenomen a cada un dels països membres i sobre la situació de l'assetjament sexual. De fet, coneixem que hi han enquestes a tots els països i sondejos a tots els països europeus, menys França i Portugal, però desconeixem si el Govern de Catalunya ha realitzat alguna enquesta en aquest sentit al nivell de l'Estat català.

En aquestes primeres enquestes, ja es posa de manifest que és diferent la prevalença de la situació d'assetjament segons si les dones manifesten haver rebut proporcions o atencions sexuals sense haver-les desitjat, que es situen en un 80% de les dones preguntades, o si es pregunta a les dones si han estat assetjades sexualment, a la qual cosa només contesten «sí» entre un 20 i un 40% de les dones, segons les enquestes.

Això posa de manifest que la paraula «assetjament sexual» costa de ser acceptada, fins i tot per les mateixes dones que pateixen aquesta discriminació, perquè prefereixen utilitzar altres formes de denominació, i també, per descomptat, per part del sexe masculí, que moltes vegades creu que aquestes conductes només són bromes o una actitud prepotent –«fa més home», en boca d'algunes de les persones entrevistades.

Si a més a més, en els qüestionaris, s'hi presenta una llista de fets –per exemple, mirades, manifestacions, accions amb intencions sexuals dirigides cap a una persona sense que aquesta ho hagi desitjat–, les xifres de persones que ho han experimentat augmenta a un 84%. A les preguntes sobre si es tracta d'assetjament sexual la proposta de relacions sexuals directes o tocaments, pessics, agressions sexuals, la resposta és afirmativa, creuen que sí; això ho consideren, la majoria de dones, un assetjament. Però, en canvi, si hi han comentaris

desagradables sobre el físic o la forma de vestir-se, mirades que pressionen, desqualificacions sobre el seu físic, sobre el seu treball equilibrat, sobre la seva capacitat sexual, tot això, moltes dones ho minimitzen i consideren que no és un problema d'assetjament.

A mesura que s'han anat fent estudis, s'ha pogut veure que, a molts països d'Europa, l'assetjament sexual en el lloc de treball no és un fet episòdic, sinó que es tracta d'un fenomen habitual i que fins i tot s'arriba a considerar normal.

Quan s'ha analitzat l'actitud de les empreses i dels directius o caps de personal, en empreses més grans, s'ha trobat que quasi sempre l'empresa negava que existissin problemes, i, en tot cas, no s'estava còmode per parlar d'aquest tema. Això ho ha analitzat molt bé una sociòloga catalana, la senyora Carme Alemany, que, amb els seus treballs, ja començats des de fa més de cinc anys, ha sigut un dels suports de les directives europees; ha publicat un llibre, últimament, *L'assetjament sexual en els llocs de treball*, editat per l'Institut de la Mujer, i ha posat de manifest que, en molts casos, les actituds dels directors i responsables del personal continuen minimitzant els comportaments de naturalesa sexual i els qualifiquen com si fos un problema de companyonia, de bromes, que es poden incloure dintre dels costums de les empreses.

De fet, hem trobat dificultats a tot arreu per evocar el problema i per fer-lo visible; més aviat la intenció de tothom és amagar-lo, i un fet que es presenta en un 84% de dones treballadores, no creiem que s'hagi de tapar ni d'amagar, sinó que s'ha de visibilitzar i fer-ne una veritable prevenció.

L'estudi en profunditat de la senyora Carme Alemany es centra sobre tot l'assetjament sexual a Catalunya, en el sector de professionals sanitaris i en el sector químic i en el sector bancari a Andalusia; però ja hi ha una primera enquesta realitzada a nivell estatal per Comissions Obreres, que va ser el primer sindicat..., que ja va presentar treballs en el congrés del 96, i també d'UGT, a Catalunya, últimament, que ha fet un estudi sobre l'assetjament sexual i l'assetjament moral en el lloc de treball, i en tots aquests casos es manifesta que aquest problema és molt estès a totes les empreses i sectors de producció. I si és tan estès, per què no es presenten més denúncies? I si és tan estès, per què no s'acaben aquestes denúncies, acabant amb una acta i, per tant, amb una indemnització a la persona afectada?

Precisament, de l'estudi qualitatiu realitzat fins ara es desprèn que la majoria de dones que han confessat ser víctimes d'algun tipus d'assetjament, moltes vegades no han emprès cap acció de denúncia per por, perquè creuen que això no valdrà de res, perquè creuen que això ja està tolerat per les autoritats de les empreses i, en canvi, quan hem fet preguntes a homes de la mateixa empresa, reconeixen que sí que hi ha molts casos d'assetjament, però que prefereixen no intervenir-hi, i només en alguns casos concrets hi han intervingut quan han vist que la dona és molt indefensa.

En aquests moments, la visibilitat i l'objectivació del fenomen és difícil d'aconseguir. Moltes dones estan molt preocupades, tant per aquesta com per totes les

altres discriminacions, i creiem que és molt important que treballem conjuntament per fer una bona prevenció i una bona eradicació d'aquest problema. En aquest sentit, és molt interessant analitzar la resolució legislativa del Parlament europeu, que modifica la directiva 76/207, del Consell, relativa a l'aplicació del principi d'igualtat de tracte entre dones i homes pel que fa a l'accés a treball.

En aquesta directiva, aprovada el 29 de maig del 2002, s'estableix per primera vegada una definició de l'assetjament sexual a nivell comunitari: «Hi ha assetjament sexual quan es produeix qualsevol comportament verbal, no verbal o físic no desitjat, d'índole sexual, que tingui per objecte o efecte violar la dignitat d'una persona, en particular si crea un entorn intimidatori, hostil, degradant, humiliant o ofensiu contra aquella persona.» La directiva defineix, per tant, tant la discriminació directa com la indirecta i l'assetjament.

En segon lloc, la directiva també prohibeix la discriminació de la dona en relació amb l'embaràs, el permís de maternitat, i preveu el dret de tornar al mateix treball o a un lloc equivalent després del permís de maternitat o després del permís de paternitat, o de l'adopció, en els estats membres on estiguin reconeguts aquests drets. I també reconeix que els estats membres puguin proporcionar avantatges específics per al sexe que està infra-representat en una activitat professional.

Per aquesta raó, els estats membres han adoptat una sèrie de compromisos en l'aplicació de la directiva del 2005, que són: en primer lloc, establir organismes de supervisió de la igualtat de tracte, i que entre les seves competències tindrà la promoció, l'anàlisi, la supervisió i el foment de la igualtat per a homes i dones. Segon, que els empresaris i els responsables de la formació professional prendran mesures preventives contra la discriminació per raó de sexe, en particular sobre l'assetjament i l'assetjament sexual. S'adoptaran mesures efectives per garantir que en els casos d'infracció de la directiva s'apliquin sancions reals en què la compensació a les víctimes no es pot restringir fixant un límit superior. Es promourà la igualtat de tracte en el lloc de treball, de forma planificada i sistemàtica. Les persones que recolzin les víctimes per discriminació per raó de sexe, així com les víctimes, gaudiran de la mateixa protecció, i els estats membres informaran cada quatre anys.

Aquestes resolucions de la Comunitat Europea no ens poden deixar indiferents. Creiem que demanem una veu directa a Europa, demanem una representació directa, no pot ser menys si hem d'adequar la legislació nostra, la que ha de fer una prevenció real dels riscos laborals, a les discriminacions per raó de gènere, adequant-la també a acabar les actes i adequant a la indemnització.

Per aquesta raó, li demano, senyor conseller, quines són les mesures que vostè pensa prendre i de quina forma podem treballar conjuntament per aconseguir que tota situació de discriminació i assetjament sexual pugui ser resolta d'una manera satisfactòria per a les víctimes i pugui establir-se una nova cultura de les relacions laborals a les empreses sense cap discriminació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Valls. Per a la seva resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Lluís Franco.

El conseller de Treball (Sr. Lluís Franco i Sala)

Moltes gràcies, president. Il·lustre diputada, senyores i senyors diputats, avui tractem una temàtica que té una especial sensibilitat, donada la seva transcendència social, i sobretot perquè suposa una conducta vexatòria per a les persones que la pateixen. I hi ha una sèrie d'aspectes que, amb caràcter previ, vull remarcar.

El primer és que, il·lustre diputada –coincideixo absolutament amb vostè–, hem de ser especialment curosos i hem de sumar tota mena d'esforços davant d'aquest tema.

Hi ha un segon aspecte que també vull remarcar, i és que normalment, quan parlem d'aquest tema de l'assetjament sexual, es fa referència moltes vegades i és cert que és la part més feble de la relació laboral la que normalment es veu perjudicada per aquestes conductes vexatòries, però no obstant, no hem d'oblidar que no es produeix únicament d'una persona amb un rang professional superior envers una altra que té un nivell professional inferior, sinó que, en ocasions –i també hem de vetllar per a aquests casos– es produeix entre persones amb els mateixos rangs jeràrquics dins de l'empresa o professionals.

Hi ha un altre àmbit, que també vull citar amb caràcter previ, i és que tant a la Conferència de Beiging com en els darrers informes de Nacions Unides ha quedat definit l'assetjament sexual com una forma més de violència de gènere. Vostè ja ha fet una referència d'aquesta darrera directiva, que és una modificació d'una directiva anterior dins de l'àmbit europeu, però penso que hi ha una altra qüestió –i queda reflectida en la definició que vostè ha fet i que fan tots els organismes internacionals–, i és que, en aquest àmbit de l'assetjament sexual, ens trobem amb un assetjament directe, però també hi ha un assetjament indirecte, que moltes vegades va relacionat amb determinats comentaris, determinades imatges, etcètera, i també mereix l'absolut rebuig, tant per part social, com totes les accions que hem de fer per lluitar-hi en contra.

Vostè ha fet referència a estadístiques amb relació a les dones. Les dones són les grans perjudicades en el tema de l'assetjament sexual. Si bé l'assetjament sexual afecta els dos gèneres, darrerament van haver declaracions de la comissària europea en aquest sentit.

I per últim, també voldria deixar molt clar que en matèria d'assetjament sexual als llocs de treball sempre significa parlar de discriminació. Moltes vegades, l'assetjament sexual després incideix directament en discriminacions davant d'aquesta circumstància.

Davant d'això, em pregunta quins són els criteris de captament del Govern. Nosaltres, des del Govern, apliquem aquelles polítiques que considerem que són les més adients per eradicar aquestes situacions dels

entorns laborals, i quan es produeixen i es té coneixement s'actua amb contundència, tot i que, com vostè molt bé ha assenyalat, aquí hi ha un problema de coneixement d'aquestes situacions. I hi ha un problema de coneixement d'aquestes situacions, perquè –vostè ha citat denúncies– hi ha denúncies. Les denúncies, aproximadament, són una trentena cada any d'actuacions per part de la Inspecció, però de ben segur que hi han molts més casos. El que succeeix –i després hi faré referència– és que es produeixen dos fets, un que ha esmentat vostè, que és el tema de la por, moltes vegades, però n'hi ha un segon, i és que cal que entre tots aconseguim un rebuig absolutament explícit i total davant d'aquestes situacions.

Perquè, des del punt de vista de la normativa, el tema, vostè ha esmentat i, a més, amb molt de detall i precisió, la darrera directiva de la Unió Europea, però no és menys cert que de regulació n'hi ha, és millorable, però hi ha molta regulació. Explícitament, no ho diu la Constitució, però sí que prohibeix tota mena de discriminació i, conseqüentment, de manera indirecta, també està incidint en l'àmbit de l'assetjament sexual.

És un àmbit que, per exemple, està recollit en el Codi penal, fins i tot hi pot haver, en determinades circumstàncies, la pena de presó en casos molt concrets. Diferents lleis, com és la Llei d'infraccions i sancions de l'ordre social, classifica com a molt greus determinats supòsits i imposa sancions pecuniàries que van des de més de 3.000 euros fins als 90.000 euros, i, a més a més, es pot entrar també, es pot tractar des del punt de vista de l'Estatut dels treballadors i via la Llei de procediment laboral per a la tutela dels drets fonamentals.

O sigui, hi ha normativa, la normativa, evidentment, és millorable, però de tota manera la millor protecció –entenc– que poden tenir els treballadors dels centres de treball és el coneixement que l'assetjament sexual és un delictes i la plena conscienciació que es tracta d'una conducta absolutament i explícitament rebutjable –i reitero això d'«explícitament rebutjable», perquè si bé és cert que des de l'àmbit del que és l'assetjament sexual directe sí que es produeix la crítica automàtica, moltes i moltes vegades, en canvi, aquest indirecte, des de la perspectiva social, malauradament s'ha avançat molt, però no en el nivell que, de ben segur, tant vostè com jo desitjaríem.

Vostè ha fet referència a aquesta directiva que ara fa pràcticament un mes que es va aprovar, que és la modificació d'una directiva anterior sobre igualtat de tracte d'homes i dones en l'àmbit laboral. Ha citat el tema de la definició –que penso que compartim els aquí presents–, ha citat una sèrie de mesures de discriminació positiva, que jo penso que seran molt beneficioses, i, a més a més, ha citat alguns altres àmbits que, de ben segur, ajudaran. Un, és el tema de la responsabilitat empresarial, però responsabilitat empresarial des del punt de vista de les mesures preventives, del que és informar el conjunt de treballadors i treballadores i de prendre totes aquelles mesures que garanteixin que cap empleat pugui molestar la resta del personal.

També hi ha un aspecte important, que és el tema de les indemnitzacions, que tots els estats membres hauran de

fixar aquestes indemnitzacions i, a més a més, la possibilitat de crear òrgans d'arbitratge en tot el que són els casos d'assetjament. Malauradament, la directiva diu que entrarà en vigor l'1 de gener del 2005, o sigui, no la directiva, sinó la transposició ha d'estar feta el gener del 2005.

Nosaltres, per al que és el nostre àmbit i com està en el Pla interdepartamental contra la violència de gènere, impulsarem... –no és competència malauradament d'aquesta cambra–, però de ben segur que impulsarem totes les mesures legislatives perquè es pugui aplicar aquesta directiva amb eficàcia abans d'arribar a aquesta data de l'1 de gener del 2005, que és la que s'ha fixat.

De tota manera –i permeti'm que reiteri aquesta idea–, la normativa sempre es pot millorar, però és el rebuig social de les mesures i per això la importància que nosaltres fem als temes, diguem, de sensibilització i d'assessorament, que són la millor manera per eradicar l'assetjament sexual.

En tot l'àmbit del que és la política contra la discriminació per raó de gènere, com sap molt bé, és una política que des del Govern ho fem des d'un punt de vista transversal. Ara, pel que ja són concretament els temes d'assetjament, si em permet, citaré tres grans línies que portem a terme des del Departament de Treball o des del Departament de Treball amb el conjunt d'altres departaments i altres organismes de la Generalitat.

La primera és tot el que fa referència a la sensibilització, la informació i l'assessorament. Aquesta és una línia que ens sembla a nosaltres que és cabdal. És cert que aquesta línia ja es va iniciar l'any 1993, concretament entre el Departament de Treball i l'Institut Català de la Dona, que vam publicar en aquell moment tots els materials informatius que hi havia sobre la matèria d'assetjament sexual, en matèria de normativa de la Comissió de les Comunitats Europees, relativa a la protecció de la dignitat de la dona i de l'home a la feina, i des de llavors s'han estat fent tot una mena, diguem, d'opuscles i d'informació, que s'han anat facilitant sobre el tema en general de les agressions sexuals, però també fent referència al tema de les agressions o l'assetjament sexual en el lloc de treball.

Recentment, ara, al 2002, s'ha reeditat i s'ha actualitzat, i entre les coses que es fixen en aquesta informació està deixar molt clar que es tracta d'una falta molt greu i, a més a més, es fixa tot el tema de l'atenció i l'assessorament com es pot fer.

També s'ha col·laborat amb diferents agents socials. Vostè ha citat algunes jornades amb agents socials, des del Govern de la Generalitat s'han fet campanyes i, a més a més de fer campanyes s'ha col·laborat a muntar tots aquests punts d'informació i d'assessorament que són tan i tan necessaris. I dins del que és aquest any, hi ha el tema concret de les jornades organitzades per l'Institut Català de la Dona, les Jornades Àgora 2000, on tractaran de l'equiparació de la condició en el mercat de treball, entre les quals està previst tractar l'assetjament psicològic i sexual.

Tindríem, després, un segon bloc de mesures, que és tot el que fa referència a la vigilància i control a la Inspecció

ció de Treball, a la qual vostè ha fet referència a algunes respostes escrites que jo li he fet a les seves preguntes, i davant del fet que vostè diu: «I per què no hi ha més denúncies?», doncs jo coincidiria amb vostè en els dos àmbits que li he dit. Primer, l'àmbit de perquè hi ha por, hi ha una certa por de les persones, i en segon perquè jo entenc que encara cal molt més rebuig social, i quan parlo de rebuig social vull dir de l'entorn que hi ha al voltant. De tota manera, continuarem en aquesta línia.

I després tenim una tercera línia –que com veig que se m'acaba el temps, després explicaré– que és el tema de com aprofitem la negociació col·lectiva. Nosaltres hem vist un factor molt positiu en la negociació col·lectiva, i és que cada vegada hi ha més clàusules en contra de l'assetjament sexual recollides a la negociació col·lectiva. Si em permet, només una dada per significar-ho. En aquest moment, a Catalunya hi han 1.457 convenis col·lectius vigents d'aplicació, 1.457. D'aquests, en aquest moment, en tenim revisats ja de forma exhaustiva..., vostè sap que des del Departament de Treball, des de la Direcció General de Relacions Laborals, s'analitzen un per un tots els convenis col·lectius, totes les clàusules, i n'hi han 963 d'aquest any que estan absolutament i totalment, ja, revisats. En aquests, 158 tenen clàusules específiques sobre l'assetjament sexual, el que ve a correspondre a un 16,4%. De ben segur que caldria augmentar-ho molt més, que s'haurien d'incrementar, però és una evolució important, perquè jo penso que mostra el grau de conscienciació en aquest àmbit.

I també què farem. Doncs, miri...

El vicepresident primer

Senyor conseller, ha exhaurit ja el seu temps...

El conseller de Treball

Moltes gràcies, senyor president...

El vicepresident primer

...torn de rèplica, encara...

El conseller de Treball

...i després procuraré fer referència a algunes qüestions que m'ha preguntat la diputada, com el tema de les enquestes i del seguiment.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, menys mal que m'ha donat una dada al final, eh? Perquè jo esperava moltes més dades de vostè. A veure, precisament són les dades que no sabem i que crec que podrien impulsar un rebuig social.

No sé si se'n recorda, que amb la Moció 73/VI, aprovada aquí al Parlament el 29 de març del 2001, va aprovar tot el Parlament, amb el consens de tota la cambra, que vostè ens presentaria, dins del primer semestre de cada any, un informe anual sobre la situació de les dones en el mercat laboral i sobre el grau d'inserció que ja han assolit, incloses les activitats professionals on fins ara es troba subrepresentada, i s'analitzin les situacions on es produeixen discriminacions laborals, a partir de l'estudi de les inspeccions de treball, per infraccions en matèria de discriminació per raó de sexe. I aquest estudi o aquestes dades jo pensava que ara me les contestaria, però vostè ens les deu, perquè això és una moció de tots els grups de la cambra i és una moció que vostè hauria de complir.

I, per altra banda, en aquest mateix punt li dèiem, el punt d, també consensuat per tots els grups, «organitzar i potenciar, en el si de la Inspecció de Treball, els serveis de suport necessaris per a permetre l'exercici eficient de l'activitat inspectora d'anàlisi i d'investigació del nombre creixent de denúncies de discriminacions per raó de sexe». I això li ho dèiem perquè ens constava que hi havia un treballador, un funcionari absolutament eficient, que estava fent aquesta feina absolutament en solitari, i pensàvem que necessitaria ajuda. Però la nostra sorpresa ha sigut, quan hem telefonat, saber que estava de baixa laboral per infart des de fa tres mesos, perquè aquesta ajuda sembla que no ha acabat d'arribar. Per tant, ens agradaria saber què pensa fer en aquests camps, perquè això li ho vam demanar com a moció de tota la cambra, no?

Per altra banda, vam tenir ocasió ara fa quinze dies, a primers d'aquest mes, d'anar al tercer congrés, ja, de dona, salut i treball, que es va fer a Suècia, on es van posar de manifest nous canvis que es podrien fer en la política de prevenció i assetjament sexual. Moltes són idees d'investigadores, com la Kaisa Kauppinen de Finlàndia, com la Leslie Doyal, com la mateixa Carme Alemany, que li he citat aquí... I també es posa de manifest..., i han sortit treballs tant a la literatura, fins i tot hi ha hagut novel·les, doncs, com la de la periodista Núria Gómez, dedicades a posar de manifest l'assetjament sexual a dintre dels partits polítics. Per tant, cap dels sectors socials se'ns escapa en aquest moment dels problemes dels assetjaments.

Per tant, necessitaríem fer canvis en la política. Primer, per exemple, canvis en la política de recursos humans, perquè hi han moltes empreses..., és en els moments de la selecció, de la contractació, de la formació i de la integració de noves persones, en l'avaluació dels càrrecs, en la promoció, on ja es fa la discriminació. També hauríem d'integrar que totes les treballadores siguin vistes com a professionals. Fomentar la funció de mediació; potser hauríem d'estudiar la fórmula que ja s'està utilitzant i que és aconsellada pel Codi de conducta de la Unió Europea, per exemple, que parla que hauria d'haver-hi una figura de mediació, una mena de consellera de confiança, que sigui a fora de les empreses, perquè a les mateixes empreses a vegades les dones no volen denunciar-ho, perquè és l'immediat superior que tenen a sobre el que ha col·locat la persona assetjada. Per tant, potser seria interessant poder reflexionar sobre

una mena d'observatori que sigui més independent i al qual la gent hi pogués denunciar. I, en aquest sentit, creiem que s'haurien d'elaborar accions empíriques de prevenció, accions contra la victimització, accions informatives dirigides a les dones, accions informatives dirigides als responsables de recursos humans de les empreses, accions formatives dels actors socials, l'obligació de la implantació d'alguna figura, sigui aquesta de la consellera de confiança o una altra que ens semblés adequada, perquè poguéssim arribar a unes polítiques d'igualtat en què tant l'assetjament sexual com les polítiques de lluita contra l'atur i la precarització poguessin canviar.

I tot això ho hem de fer, jo crec, exclouent tota forma d'assetjament sexual en tots els camps de la vida social, de la vida empresarial i de la vida política del nostre país. Tots plegats hem de predicar amb l'exemple i hem de poder trobar fórmules que eradiquin aquesta discriminació, fonamentalment, contra les dones, per raó de sexe –encara que també hi poden haver casos d'homes que també siguin assetjats; també tenen dret a poder-ho reivindicar–, i aquesta és una tasca en la qual ningú, i crec que cap grup d'aquesta cambra, hi vol girar l'esquena.

Per tant, li demanàriem una vegada més que ho concretéssim, si vostè ha fet aquesta enquesta a Catalunya, perquè jo crec que les dades serien molt importants per saber la dimensió del problema que tenim. I, per altra banda, no és només parlant... Em semblen lloables les iniciatives Àgora, però crec que a més a més de parlar-ne ho hem de concretar, i hem de concretar fórmules perquè hi hagi una possibilitat que tota dona i tota persona que a Catalunya se sentin discriminades puguin trobar la solució en algun lloc i que això, ni la por ni la situació de..., en fi, de por, de rebuig social, els pugui fer impedir de presentar aquestes denúncies.

Res més; moltes gràcies, senyor conseller, senyors i senyores diputades, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Valls. Per al seu torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Lluís Franco.

El conseller de Treball

Gràcies, senyor president. El primer..., senyora diputada, sento no haver-li donat més dades. Normalment la crítica que em fan és justament la contrària, no?, que dic massa dades; això m'ha vingut moltes vegades. De tota manera, miri, jo no li he portat aquí les dades pel que fa a l'exercici 2001 perquè les vaig facilitar per escrit, però no tinc cap inconvenient de tornar a reiterar aquí les dades, que va ser em sembla que amb una pregunta que em va sol·licitar vostè, les de l'últim any.

Durant l'any 2001, la Inspecció de Treball ha fet 78 accions per raó de discriminació per sexe, 56 de les quals han estat a instància de part; per acomiadament per maternitat s'han fet 38 actuacions, 33 de les quals són per denúncia, i, com a conseqüència, s'han practicat 4 actes; per assetjament sexual s'han fet 29 actuacions; per desigualtats salarials, 11 actuacions. Això són les dades de la Inspecció de Treball. Si vostè ara em

pregunta: «Infraccions que s'han posat?», doncs, miri, sé que entre l'any 2000 i 2001 la Inspecció de Treball ha posat set infraccions i, a més a més, hi han dos sancions més de la Direcció General de Relacions Laborals. Aquestes són les dades.

Vostè m'ha preguntat el tema concret de, diguem-ne, a més a més de les dades, enquestes, no?, i jo penso que és una bona línia també per continuar... I és per això que en el Pla interdepartamental contra la discriminació per raó de gènere una de les mesures concretes que hi ha és, en l'enquesta sobre la qualitat de vida en els centres de treball, la inclusió dels mòduls que facilitin la informació necessària sobre l'assetjament sexual. És a dir, a partir d'ara, el que es farà és que, concretament, en aquesta enquesta, que vostè sap que es realitza amb caire anual, doncs, s'introduirà també aquest comportament per poder-ne fer el seguiment.

Conjuntament amb això també hi han altres mesures en aquesta línia, com és impulsar tot el que siguin la col·laboració i el seguiment de les dades que puguin fer centres universitaris, centres de recerca que hi ha, aquelles entitats que fan el seguiment, etcètera, perquè és cert que dades ens permetran saber exactament..., o conèixer millor, si no saber exactament, perquè en aquest àmbit, evidentment, és molt difícil tenir l'exactitud de les dades, però conèixer millor aquesta realitat i, conseqüentment, evidentment, ser molt més selectiu en el conjunt de les actuacions a realitzar.

Per això, comentar que, evidentment, farem aquestes actuacions, i, a més a més de les tres línies que continuarem fent, que ja he assenyalat, que és tot el tema, diguem-ne, de la sensibilització, el tema de la vigilància i control, i el tema de l'impuls i seguiment en l'àmbit de la negociació col·lectiva, ampliarem, en el tema aquest d'aquestes enquestes que li he dit..., a més de fer, evidentment, el seguiment de totes les dades de les enquestes d'Inspecció de Treball, etcètera, que li he facilitat. I, a més a més de l'impuls de la legislació laboral necessària, que jo estic segur que això ho farem conjuntament tots els grups, perquè compartim les mateixes inquietuds en aquesta cambra en aquest tema, doncs, també farem altres línies, com poden ser, per exemple –i consten en el Pla a què he fet referència–, qüestions com ara tot el que és facilitar la inserció en el món laboral, altra vegada, de persones que hagin pogut tenir o hagin pogut ser víctimes de la violència, no només en els llocs de treball, sinó violència en l'àmbit familiar.

I, evidentment, també sap vostè que, dins del conjunt de mesures, n'hi han altres, que és tot el que sigui agilització de tràmits per a aquests casos de violència, no només laboral, sinó domèstica, si s'han quedat en l'àmbit que es quedin sense feina, de poder acollir-se a programes, com són programes..., concretament el tema de la PIRMI. I està pensat també portar a terme l'establiment d'un protocol adient per intervenir en els casos de persecució sexual en el treball, que impliqui els sindicats, els empresaris i l'Administració, i això fer-ho des de l'àmbit del Consell de Treball de Catalunya.

Per això, jo diria que –una mica com a conclusió en l'àmbit de la col·laboració que de ben segur tindrem en aquest camp i que jo, per la meua part i des del Departament,

ofereixo—, primer, escolti'm, l'objectiu és l'objectiu conjunt que té la societat, que tenim tots els grups i que tenim aquí al Govern, que és tenir com a objectiu tot el que sigui la lluita contra l'assetjament. En segon lloc, per part de les línies del Departament, reiterar les tres grans línies que es vénen fent i, a més a més, aquest conjunt d'actuacions concretes que li he citat a hores d'ara. I tercer —i perdoni que faci aquesta reiteració sobre aquest tema—, jo penso que és molt important que cadascú, en l'àmbit de les seves competències i de la seva incidència —nosaltres com a Govern, vostès des de la perspectiva dels partits, tots els partits de la cambra, els sindicats des del seu àmbit, els empresaris des de les organitzacions patronals, etcètera—, tots..., el que puguin fer és precisament un grau conscienciació absolutament total.

A fi de comptes, aquests objectius, aquestes mesures i aquest comportament global de la societat coincideixen

plenament amb les línies que abans hem comentat, que són les línies de la Unió Europea i dels organismes internacionals que avui estan tractant aquest tema; un tema que potser té noms i definicions molt recents però que, malauradament, és un problema molt antic.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller.

Exhaurit aquest punt de l'ordre del dia, se suspèn la sessió. Es reprendrà demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i tretze minuts.

S U B S C R I P C I O N S

EDICIÓ **I**MPRESA

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 1
Dilluns, 15 de gener de 1999

VI legislatura
Primer període

i també

DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 1
Dilluns, 15 de novembre de 1999

VI legislatura
Primer període

EDICIÓ EN **M**ICROFITXA

C O N D I C I O N S

La subscripció és anual. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de l'1 de gener de l'any en curs i el subscriptor rebrà totes les publicacions editades abans de la data de subscripció.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impressos o en microfitxa) començarà en rebre's la butlleta de subscripció degudament emplenada.

L'administració de les publicacions oficials del PARLAMENT pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

El pagament es farà exclusivament per mitjà de domiciliació bancària.

B U T L L E T A

Institució .....
 Nom ..... Cognoms .....
 Carrer ..... Núm. ....
 Població ..... Codi postal .....
 NIF ..... Telèfon ..... Fax .....
 A/e .....

Desitjo subscriure'm al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*
 Diari de Sessions del Parlament de Catalunya
 Butlletí Oficial i Diari de Sessions (subsc. conjunta) } Imprès
 Microfitxa

Prego que es carregui l'import de la subscripció al compte corrent:

..... de ..... de 200 .....

Adreça de tramesa

Institució ..... SIGNATURA
 Nom ..... Cognoms .....
 Carrer ..... Núm. ....
 Població ..... Codi postal ..... Telèfon .....

Producció i subscripcions

Departament d'Edicions del Parlament de Catalunya
 Parc de la Ciutadella, s/n • 08003 Barcelona

A/e: edicions@parlament-cat.es
 Tel. 933 046 635 • Fax 933 046 636

P R E U S

<i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i>		
Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	45,08 euros	
Número solt	1,35 euros	
<i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>		
Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	36,06 euros	IVA inclòs
Número solt	0,72 euros	
<i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i> i <i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>		
Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa)	78,13 euros	

Les publicacions oficials també són consultables a www.parlament-cat.es

ISSN 0213-7798
 Dipòsit legal: B-20.066-1980
 Imprès a Multitext, SL • Barcelona

9 770213 798001